

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It started with a box for collecting heart wishes...

The *Valentine Box* **TONI BLAKE** *USA TODAY BESTSELLER*

**"No one does it like Toni Blake."
– NYT Bestselling Author Robyn Carr**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Valentine Box

TONI BLAKE

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya herhangi bir bilgi

Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, hem yayıncı Oliver Heber Books'un hem de yazar Toni Blake'in önceden yazılı izni olmadan depolama ve erişim sistemi.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

The Valentine Box Telif Hakkı © 2024 Toni Herzog

Kapak tasarımı Dar Albert at Wicked Smart Designs

Oliver-Heber Books tarafından yayımlanmıştır

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İçindekiler

Okuyucu Mektubu

4. Sınıf 8.

Sınıf Sınıf

12. 14

Şubat9 Şubat

10 Yıl Sonra Üniversite

Son Sınıf

10 Ocak 12

Ocak 15

Ocak Ocak

Ocak Ocak

Ocak 28 17

19 21 22 25

Ocak Ocak

Ocak 30 27

Şubat 2 1

Şubat Şubat

Şubat Şubat

Şubat Şubat

Şubat Şubat

Şubat Şubat

133 5 6 7 8

10 11 12 —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

[14 Şubat ____](#)

[Sonsöz ____](#)

[Also by Toni Blake Yazar](#)

[Hakkında _____](#)

Jacqueline Daher'e

*Yaratıcı katkılarınız ve öykülerim için duyduğunuz coşku her şeyin ötesinde.
Bunu sensiz yapamazdım.*

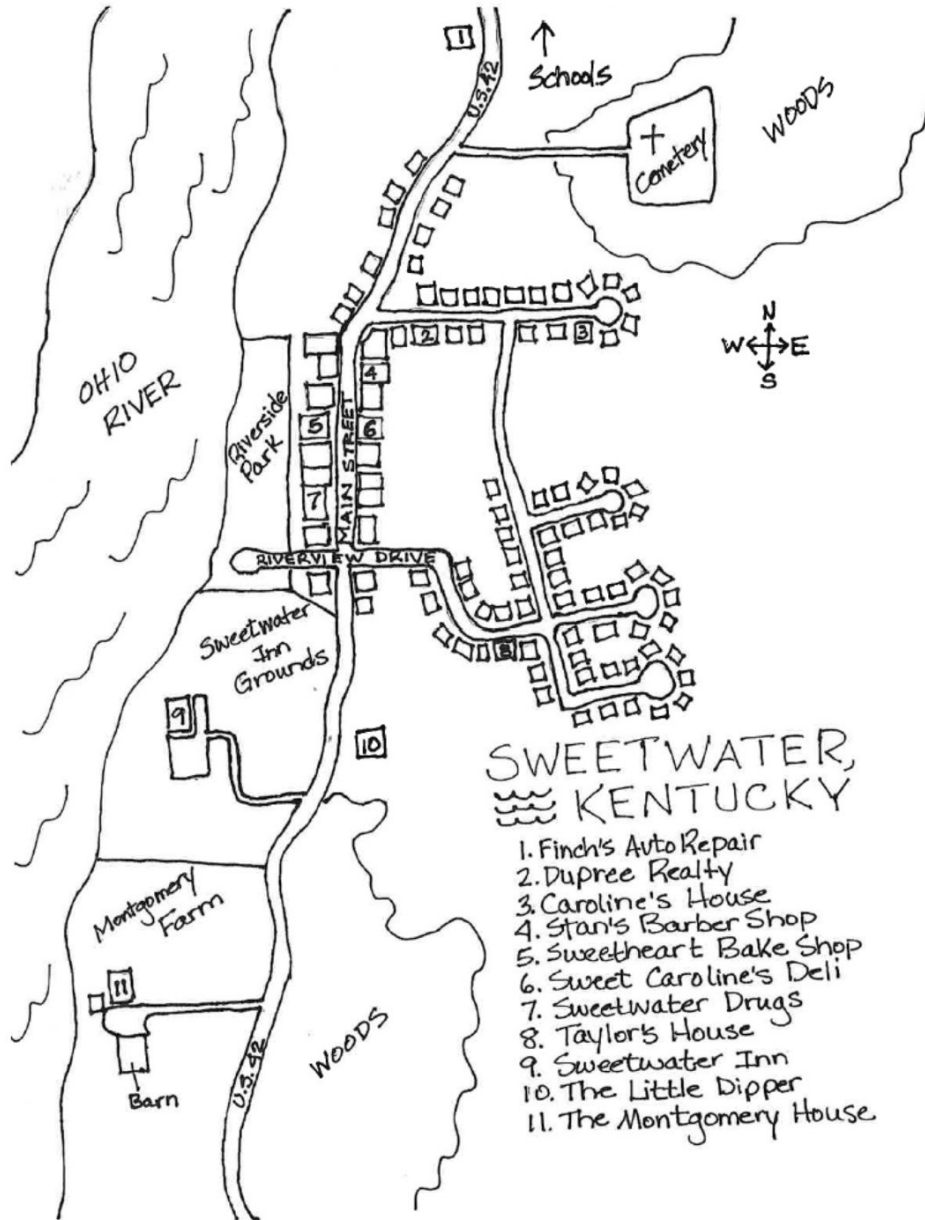
Sevgili okuyucu,

İlk Kutu Kitap olan Dügün Kutusu'na başladığımda, yeni bir şey denemek, alışılmadık bir konsepti ele almak ve bunun etrafında uygulanabilir bir hikaye oluşturmak için bir egzersizdi. Anne ve babamı kaybettikten sonra yazdığım ilk kitap olduğu için sonuçta bana katarsis sağladı. O zamandan beri, Kutu Kitaplar bana bunu farklı şekillerde sunmaya devam ediyor. Ben planlamasam da, gençliğimden kesitler ve anılar sunuyorlar ve hatta bazı durumlarda çözülmemiş çatışmaları çözmeme yardımcı oluyorlar. Bazı okurlar bu kitapları "iyileştirici" olarak nitelendiriyor ve anlaşılan o ki yazar için de iyileştirici oluyorlar.

Sevgili arkadaşım Jacqueline Daher'e bu kitaptaki tüm yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Çalışmalarımı her zaman okudu ve destekledi, ancak bu son birkaç kitapta, hikayenin beyin fırtınasından bitmiş ürün hakkında bana geri bildirim vermeye kadar sürecimin vazgeçilmez bir parçası oldu. Bu hikayedeki "büyük fikirlerin" çoğu onunla başladı ve sadece yardımı için değil, anlattığım hikayelere duyduğu heyecan ve kişisel yatırımı için de çok minnettarım. Bir roman yazmak çok yalnız bir eylemdir, ancak bir suç ortağına sahip olmak güzeldir.

Editörüm şöyle dedi: "Sevgililer Günü Kutusu'nun her sayfası sıcaklık, dokunaklılık ve sevginin anlamıyla dolup taşıyor. Her okuyucunun kalbinde kalıcı bir iz bırakacak bir hikâye." Umarım bu sizin için de doğru olur! Kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim!

Saygılarımla,
Toni
Blake

4. SINIF

14 Şubat

Taylor

"Hazır mısın?" Babam külüstür Dodge pikabının direksiyonundan soruyor. Ona iş kamyonu diyor.

"Hayır." Onun yanında, gözlerimi dosdoğru ileriye, aptal okula giden çamurla kaplı aptal yola dikiyorum. Bugün derslerin iptal edileceğini umarak uyandım ama yeterince kar yağmamıştı.

"Taylor," diyor o mantıklı, yatıştırıcı üslubuyla. Yine de bundan bıkmaya başladım. Bana burada her şeyin yolunda gideceğine söz vermişti ama yanılmıştı. Neden aptal Sweetwater, Kentucky'de aptal bir işe girmek zorundaydı ki?

"Buradan nefret ediyorum,"
diye bilgilendirdim onu.

"Öyle diyorsun. Hem de çok."

"Cincinnati'ye geri dönmek istiyorum." Hayatın kolay olduğu, herkesin iyi olduğu ve uyum sağladığım yere. Kızıl saçlarımın ve çillerimin sadece kızıl saç ve çil olduğu ve diğer çocukların bana ucube gibi davranması için bir neden olmadığı bir yere. Sadece bir haftadır buradayız ama Sweetwater İlkokulu'na girerken her gün yepyeni bir kabusla karşılaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sınıfımdaki korkunç çocuklar bunu bana açıkça gösterene kadar bu kadar tuhaf olduğumu hiç bilmiyordum.

"Biliyorum, tatlı bezelyem," diyor bana. "Annen ve ben yıl ortasında okul değiştirmek zorunda kaldığın için üzgünüz, bunun kolay olmadığını biliyoruz. Ama bu kaçıramayacağımız bir fırsattı." Babam bir marangoz ve herkes iyi bir marangoz olduğunu söylüyor ama çalıştığı şirket Noel'den hemen önce iflas ettiğinden beri işsiz. Şimdi yarım saat uzaklıktaki bir sitede ev inşa edecek. Ohio Nehri kıyısındaki bu pis küçük kasabada eskisi kadar güzel olmayan küçük bir evde yaşıyoruz. O nehri her gördüğümde aklıma gelen tek şey eve, Cincinnati'ye götürdümü. Ama ben *burada* sıkışıp kaldım, içinde

Sweetwater, Ana Cadde'deki dükkanların yarısının boş olduğu ve tüm çocukların kötü olduğu yer.

"Tay, bak!" Babam öne doğru eğilip ön camdan dışarı bakarak işaret ediyor. "Bir kalp bulutu."

Bakıyorum ama anlamakta zorlanıyorum. "Sayılır." Babam her yerde kalp görür; gökyüzünde, ağaçlarda, çamur birikintilerinde, aklınıza ne gelirse. Gün aşırı kalp şeklinde bir bulut gördüğünü iddia . Bu en iyi ihtimalle uzak bir ihtimal.

"Kalplerden bahsetmişken," diyor, "çuvala bir göz atın." Aramızdaki koltukta duran kahverengi alışveriş torbasını işaret ediyor.

Kamyonda olduğumuz süre boyunca çantanın farkındaydım. Ve ailemin benim için bir "Sevgililer Günü sürprizi" hakkında fısıldaştıklarını duydum. Bu kadar mı?

İçine uzandım ve kalp şeklinde bir kutu çıkardım. Yaklaşık bir ayak genişliğinde, güzel oyma desenlerle kaplı ve doğal ahşap kirli beyazdan kahverengimsi ve neredeyse pembeye kadar çeşitli renklerde. Üstünde dar, dikdörtgen bir yuva var.

"Gerçekten çok güzel," diyorum huşu içinde. Aslında, daha önce ellerimde bu kadar harika bir şey tuttuğumdan emin değilim, ahşap parmak uçlarımin altında yumuşak ve pürüzsüz. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Sedir ağacı. Sonsuza kadar dayanır ve güzel kokar." Koklamak için eğildim. "Oh, öyle."

"Okulda sevgililer gününüzü kutlamak için."

Annemle bu yıl ayakkabı kutusu süslemediğimizi fark etmiştim. O eşyalarını yerleştirmekle meşguldü ve ben de bunu umursamayacak kadar depresyondaydım. Gözden kaçmış olması benim için sorun değildi. "Hiç alacağımdan emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Bunun üzerine eğildi ve dizime güven verici bir okşama yaptı. "Tabii ki yapacaksın. Onları diğer çocuklar için yazdın, değil mi?"

"Evet," diyorum isteksizce. "Annem yaptırdı." Normalde hoşlandığım bir etkinliktir ama bu yıl kimin umurunda? Annem çizgi kedi ve köpeklerin olduğu bir kutu aldı. Üzerlerinde "*Mırıl mırıl bir Sevgililer Günü dilerim!*", "*Sen patili bir arkadaşsın!*" ve "*Hav hav sevgilim olur musun?*" gibi şeyler yazıyor. İsmimi yazıp imzaladım ve öğretmenin eve gönderdiği çocuk listesine gönderdim ama bundan neredeyse utanıyorum. Arkadaş edinmek istiyorum ama şu ana kadar etrafım düşmanlarla çevrili gibi hissediyorum.

Kutuyu biraz daha inceliyorum, parmaklarımı oyulmuş parçaların üzerinde gezdiriyorum. "Bir mağazadan alabileceğiniz bir şeye benziyor, ama daha iyisi." Sanırım bu benim

ona ne kadar yetenekli olduğunu söylemenin bir yolu. Babamın böyle şeyler yapabilmesi benim için oldukça şaşırtıcı. Ailemiz için de pek çok raf ve başka şeyler yaptı ama bence bu şimdiye kadar yaptığı en havalı şey. "Bunu nasıl açıyorsun?" İnceleyerek soruyorum.

"Üst kısmı kayarak çıkıyor. Ama alttaki küçük metal şeyleri çevirmeniz gerekiyor."

Çeviriyorum. "Oh, anlıyorum." Belli olmuyor, bu da bir şekilde güzelliğine güzellik katıyor. Sanki kutunun bir sırrı varmış gibi. Keşke *benim* de sırlarım olsaydı. Keşke sırlarım olacak kadar gizemli ve özel olsaydım. Ama benimle ilgili her şey açıkça görülebiliyor. Kıvrıkcık kıvılcık saçlar. Turuncu çiller. Gözlükler. Birkaç gün öncesine kadar kendimle ilgili her şeyin bu kadar itici olduğunu bilmemem çok şaşırtıcı ama şimdi içimden gariplik damladığını hissediyorum.

Babam arabayı 1960'ların tek katlı okulunun önüne çektiğinde midem bulanıyor. Şu anda annemle birlikte evde olmak için her şeyimi verirdim.

"İyi günler, tatlı bezelyem," diyor babam gülümseyerek. Babam yakışıklı biri. Koyu renk saçları, sevgi dolu gözleri, zayıf ama sağlam bir yapısı var. Keşke içerisinde ne kadar korkunç olduğunu anlamasını sağlayabilseydim ama yüzü bana cesur olmamı söylüyor. Ben de öyle olmak istiyorum: onun cesur kızı, onu gururlandıran kızı. Bu yüzden sadece "Tamam" diyorum, sonra da elimdeki milyonlarca şeyi toparlamaya çalışıyorum.

İçimde bir Snoopy Kampı beslenme çantası, annemin dün gece yapmamız için ısrar ettiği bir kap kurabiye ve yeni sevgililer günü kutum var.

Ama çıkmadan önce baktım ve dedim ki, "Kutu için teşekkürler baba. Bayıldım."

Günün sevgililer günü bölümündeyiz, bu yüzden çocuklar masalarından kalkmış, odanın içinde dolaşıyorlar. Ben ise teneffüste benimkileri kutulara atma düşüncesiyle oturuyorum - tabii kimin nerede oturduğunu bulabilirsem, çünkü şu ana kadar sadece birkaç çocuğun ismini biliyorum. Onlardan biri Mitchell Dover.

Şimdiye kadar onun hakkında bildiğim tek şey, gür kahverengi saçlarını sürekli gözlerinin önüne ittiği ve yakan top sahasında bir terör estirdiği - ki bunu beden eğitimi dersinde bir köşeye sinerek öğrendim. Masama doğru yürüyor ve yeni özel kutumun içine bir zarf bırakıp dikkatle inceliyor.

Bayan Harmon adında, birbirine benzeyen bir sürü kazak giyen sarışın bir kadın olan öğretmen koridora çıkmış, müdürle konuşuyor. Gülüşüklerini duyabiliyorum. Onun bir müttefik mi yoksa başka bir düşman mı olduğuna henüz karar veremedim. Müttefik *olmalı* ama burada her şey tersine dönmüş gibi hissediyorum ve şu ana kadar bana pek iyi görünmedi, anlayabildiğim bir sebep yok.

Mitchell Dover kutumun yanındaki plastik kaptan pembe buzlu şekerli kurabiyelerden birini alıyor. "Bunları sen mi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Evet, annemle birlikte."

Gözlerimin içine bakarak kurabiyeyi avucunun içinde kırıntılara ayırıyor ve masamın, sevgililer günü kutusunun ve diğer kurabiyelerin üzerine dökülmesine izin veriyor. Sanki *içimdeki* hayatı sıkarak çıkarmış gibi hissediyorum. Şaşkına dönmüş, ağzım açık ona bakıyor, üzerinde çok çalıştığım bir şeyi neden yok ettiğini merak ediyorum. Canım yanıyor ve boğazımda ağır bir yumru oluşuyor.

Tam o sırada pantolonunun cebinden kalın, siyah bir keçeli kalem çıkarıyor, kapağını çekip çıkarıyor ve kalp şeklindeki sedir kutumun üstünü karalıyor. "Kes şunu!" diye bağırırken kutuyu çekip göğsüme bastırıyorum.

"*Kes şunu*," diye bebeksi bir sesle beni taklit ediyor, sonra da gülüyor.

Aşağıya baktığımda ıslak mürekkebin beyaz ve kırmızı kalplerle benekli yeni bluzumu lekelediğini görüyorum. Mahvolmuş. Gözlerim acıyor, boğazım yanıyor ve umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, ama yine de sıcak yanaklarımdan aşağıya kalın ve ağır bir şekilde yuvarlanıyorlar.

"Ağlayacak mısın, küçük bebek? *Wah, wah*. Ağla, küçük bebek, ağla."

Mitchell Dover gülerek beni işaret ve beni henüz dinlememiş olanların dikkatini çekiyor. Bazı çocuklar onunla birlikte gülerken diğerleri sadece bakıyor. Ama gülenlerin sayısı gülmeyenlerden daha fazla ve kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Zaten şu anda bir faydası da olmazdı. Üstüm başım mahvoldu, babamın benim için yaptığı güzel kutu da öyle.

Tam sağımda, şu ana kadar ismen tanıdığım birkaç çocuktan biri olan Luke Montgomery oturuyor. Kumral saçlı ve sırık gibi, popüler ve sportif biri olduğunu çoktan anlamıştım. Çocuklar onun küçükler futbolunda oyun kurucu olduğundan bahsediyor ve arkadaşlarına Noel'de aldığı beyzbol eldivenini anlattığını duydum. Babası yeni aile doktorumuz, yani sanırım zengin. Göz ucuyla beni izlediğini gördüm.

Mitchell Dover kendini beğenmiş ve nefretinden gurur odanın öbür ucuna çekilirken, diğer çocuklar sevgililer günü işine geri dönerken bile, benimkinin yanındaki sıradaki yakışıklı çocuk izlemeye devam ediyor

ve bu beni daha da utandırıyor. Yapacak daha iyi bir işi yok mu? Sevgililer günü hediyesi dağıtması gerekmiyor mu?

Luke

Mitchell pisliğin teki. O kız ona ne yaptı ki? Onun için üzülüyorum ve bir yanım ona bir şekilde yardım etmem gerektiğini düşünüyor ama bir yanım da bunun beni bir sonraki hedef haline getireceğini biliyor.

Yine de ağlamaya devam ediyor. Ağlıyor ve ağlıyor. Gömleği dağılmış, getirdiği soğuk kutu da öyle.

"Dinle," demek için eğildim, hızlı olmaya çalışarak, "Bayan Harmon'a söylemeye zahmet etme. O Mitchell'ın üvey annesi. Mitchell'ın başı belaya girmez, bir şekilde sana geri döner."

Gözyaşı lekeli gözlüklerinin ardından bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor, belki de durumunu daha da kötüleştirdiğim için.

"Selam, Luke."

İrkiliyorum, sonra başımı kaldırıp Jasmine Dupree'nin annemin dün gece kırmızı ambalaj kâğıdıyla kapladığı ayakkabı kutusuna beyaz bir zarf bıraktığını görüyorum. "Merhaba, Jasmine."

"Bu bahar küçükler liginde mi oynuyorsun?"

Sadece başımı sallıyorum. Anaokulundan beri benim sınıfımda ama son zamanlarda beni rahat bırakmıyor. Ekim ayındaki sonbahar festivalinde dördüncü sınıfı temsil etmek üzere o ve ben seçildik, bu yüzden sahnede onunla birlikte yürümek zorunda kaldım ve bana yaslanıp durdu. Uzun, sarı saçları var, neredeyse beline kadar geliyor, uçları kıvrılmış.

"Ağabeyim de öyle," diye devam ediyor, " yüzden maçlarınızda olacağım." "Tamam."

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun," diyor.

"Teşekkürler." Aslında demek istediğim: *Git başımdan*. Sadece canımı sıkıyor. Bayan Harmon, "Pekâlâ millet, teneffüs vakti geldi," diyor. odaya geri döndü. Üstü başı siyah mürekkeple kaplı ağlayan kızı fark ettiyse de belli etmedi. "Sevgililerinizle işinizi bitirin, sonra paltolarınızı bulun ve kapının yanında sıraya girin."

Oyun alanına girer girmez basketbol oynamaya hazır olan arkadaşım TJ ile bağlantı kurmak için Jasmine'in yanından hızla geçiyorum. Ama sonra Bayan Harmon'ın yeni kıza odaklandığını, yanına gittiğini ve onunla konuşmak için eğildiğini görüyorum. Umarım kız benim tavsiyemi dinler-Mitchell'ın

bu sınıftaki her şey ve o bunu biliyor. Aslında, her şeyi izliyor ve her zamanki gibi ukala görünüyor. Tüylerimi diken diken ediyor.

Bir dakika sonra tüm sınıf sıraya girmiş, paltolarını fermuarlıyor, şapka ve eldivenlerini giyyordu; yeni kız hariç. İşte o zaman Bayan Harmon anons ediyor: "Birisi Taylor'ın kutusunu ve tişörtünü tahrif etmiş ama kim olduğunu söylemeyi reddediyor, belli ki intikam almaktan korkuyor. Suçlu ortaya çıkıp sorumluluğu üstlenmek ister mi, yoksa tüm sınıfın cezalandırılması mı gerekir?"

Bu da bir sürü inleme ve sızlanmaya yol açıyor ama üvey çocuktan bir itiraf gelmiyor.

"Pekala o zaman," diyor. "Bu durumla nasıl başa çıkacağımızı düşünmek için teneffüsü kullanacağım." Sonra bakışlarını tekrar kıza çeviriyor. "Gerçi bana kimin yaptığını söyleseydin bu çok daha kolay olurdu."

Şimdi bile, sanki yanlış bir şey yapmış gibi ona geri dönüyor. Kazananı olmayan bir durumdan bahsediyoruz.

Bayan Harmon sinirli görünüyor ve içimden bir ses öne çıkıp gördüklerimi anlatmak istiyor. Ama ne zaman biri Mitchell'ı ihbar etse, onun kötü tarafına geçmekten başka bir şey olmuyor.

", dışarı ," diyerek tüm sınıfı kışkırtıyor. "Taylor, burada kalabilir ve kendini toparlayabilirsiniz."

Kapıya ulaşp oyun alanına çıktığımızda Mitchell Dover'ın bir grup çocuğa şöyle dediğini duyuyorum: "Bu kız çok aptal. Küçük bir fare gibi, her şeyden korkuyor. Sanırım ona istediğimi yapabilirim. Bu okulu ben yönetiyorum."

Planlamadan onun yoluna çıkıyorum ve bana çarpıyor. Göz göze geldiğimizde uzaklaşıyorum ve o da "Dikkat et" diye uyarıyor.

"Sesini çıkarmadı," diye açıklıyorum, "çünkü ona yeni annenin eteğinin arkasına saklandığını söyledim."

Solgun yüzünün pancar gibi kızarmasını izliyorum. "Sözünü geri al, Montgomery." "Beni kim zorlayacak?"

Ama ona cevap vermesi için zaman tanımak yerine, içgüdülerime uyarak onu yere ittim.

Taylor

Ailemle akşam yemeğine oturduğumda, ikisi de benim adıma öfkeliydi ve babam okula gidip okul müdürüyle bir toplantı talep etmek istiyordu.

Öğretmenim. Ona yapmaması için yalvarıyorum, bunun işleri daha da kötüleştireceğini anlatıyorum ve annem de "Ama böyle şeylerin kontrolsüz kalmasına izin veremeyiz, yoksa olmaya devam edecek" diyor.

"O çocuğun beni bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum," diyorum sessizce. "Nedenmiş o?" Annem soruyor.

"Teneffüste başka bir çocuk onu dövdü. Aynı çocuk bana biraz iyi davrandı ve öğretmenin o çocuğun üvey annesi olduğunu söyledi."

Bunun üzerine ailemin gözleri daha da büyüyor ve nasıl tepki vereceklerinden emin olmadıklarını anlayabiliyorum. Vermek zorunda da değiller. Kavga etmenin kötü bir şey olduğunu zaten biliyorum, ama aynı zamanda bunun bu kasabaya adım attığımdan beri birinin benim için yaptığı en güzel şey olduğunu da biliyorum.

Tabii ki kavganın bu yüzden çıktığına dair bir garantim yok; tek bildiğim her iki çocuğun da kanlı burunları ve yırtık giysileriyle gömleklerinin yakalarından tutularak içeri çekildikleri. Ama onlar sınıfın dışında durup müdürden azar işitirken Luke Montgomery kapı aralığından bana baktı ve gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu. Ta ki müdür onu dinlemediği için *daha yüksek sesle* bağırana ve o da arkasını dönene kadar.

Şimdi bakışlarım mutfak tezgahımızın üzerinde duran sedir kutuya kayıyor. "Kutu için çok kızgınım," diyorum, kutunun görüntüsü beni neredeyse yeniden gözyaşlarına boğuyor. Zor bir gün geçirdim. "Üzerinde çok çalıştığını biliyorum baba ve onu çok sevdim."

Elimi sıkamak için uzandı, şu anda bir çatalın etrafında gergin bir şekilde sıkılmıştı. "Bunu düzeltebiliriz, tatlı bezelyem."

Gözlerimi kırıştıyorum, afallıyorum, tutuşumu gevşetiyorum. "Yapabilir miyiz?"

Başını sallıyor. "Biraz astar ve boya harikalar yaratacaktır. Tam olarak aynı görünmeyecek ama yine de güzel olacak, sadece farklı bir şekilde. İstedığın rengi seçebilirsin."

Başımı salladım, rahatlamıştım ve bu fikir hoşuma gitmişti. "Güzel. Sonsuza kadar saklayacağım."

Yemekten sonra, masada ödevimi yaparken, annemin mutfak lavabosunda çalıştığı yerden bana baktığını görüyorum. Onun da kızıl saçları var ama benimkinden daha güzel, daha düz ve daha koyu, omuzlarına kadar dökülüyor. Tüm kızıl saçlar kesinlikle eşit yaratılmamıştır.

Sonunda, belki de temkinli bir şekilde, "Kutuyu sevgililer gününü gözden geçirmek ister misin?" diye sorar.

Her şey , gerçekten istemiyorum. Ama ekliyor, "Seni neşelendirir."

Çoğunlukla öyle değil. Hepsi de tanımadığım insanlar tarafından imzalanmış bir sürü aptalca küçük kart ve bunlar iyi olanlar. Kötü olanlar ise

Birkaçı imzasız bırakılmış, çocuklar gerçekten zaman ayırıp anlamlı mesajlar yazmışlar.

Çirkinsin.

Komik

yürüyorsun.

Garip

görünüyorsun.

Devam etmek zor ama nedense devam . Belki bir tane vardır.
Özellikle bulmayı bekliyorum.

Ve tam da ondan bir mektup gelmediğini düşünmeye başladığımda,
karalanmış kutunun altındaki son zarfı açıyorum ve işte orada.

Taylor Mulvaney'e. Luke Montgomery'den.

Mavi mürekkeple yazılmış tek şey bu.

Görünüşe göre annesi ona benimkiyle aynı sevgililer günü paketini almış.
Bir gözünün etrafında daire olan tanıdık bir karikatür köpeği ve üstündeki
kelimeleri inceliyorum: *Woof sevgilim olur musun?*

Rastgele olduğunu biliyorum, listede adıma ulaştığında elindeki kart
sadece, ama yine de düşünmeden edemiyorum: *Belki de ben woof.*

8. SINIF

14 Şubat

Taylor

Ah, bir Sevgililer Günü daha. Tanrı'ya şükür bu yıl kart alışverişi yapmak zorunda kalacağımız son yıl - ortaokul öğrencileri olarak bunun için çoktan yaşlandık. Artık sevgililer alt metinlerle ve cevaplanmamış sorularla geliyor.

"Bu, benden *bu* şekilde hoşlandığı anlamına mı geliyor?"

"Benden nefret ettiğini sanıyordum, ama bu gerçekten sevimli bir kart, belki de yanılıyorumdur?"

"Belki o çocuk düşündüğüm kadar kötü biri değildir?"

Arkadaşım Caroline Loder, son iki dakika içinde tam da bu soruları sormak için benim masamın önünden döndü.

Beşinci sınıftayken konuşma terapisinde arkadaş olduk. İkimiz de peltek konuşuyorduk ve iki haftada bir Salı günleri kütüphanede özel bir öğretmenle görüşmek üzere sınıftan çıkarılıyorduk. Caroline Sweetwater'da doğmuştu ama o da benim kadar dışlanmıştı. Onun peltekliği benimkinden daha belirgindi ve kızların çoğundan birkaç beden büyüktü, büyük kardeşlerinden kalan ve vücuduna tam oturmayan giysiler giyiyordu. Bu yüzden konuşma terapisi için seçilmenin zaten inanılmaz derecede düşük olan sosyal konumumuza ne yaptığını boş verin - bağ kurduk. Dikkat çekmemeye ve dayak yememeye çalışmak dışında pek ortak noktamız yok ama bu kadarı yeterli.

"Seninkine baktın mı? Neden seninkine bakmıyorsun?" Caroline dönüp bana sordu.

"Daha sonraya kadar bekleyeceğim, bunu özel olarak yapacağım."

Bazen hala isimsiz kötü kartlar alıyorum - Mitchell Dover taşınmış olsa da, Tanrı'ya şükür. Ancak beklememin asıl nedeni, geçtiğimiz yıl sevgililer günü kutusunun benim için daha da anlamlı hale gelmiş olması.

Geçtiğimiz Haziran ayında babam çalıştığı bir evden üç kat aşağı düştü ve omuriliği koptu. Anında öldü. Bir doktor bana açıkladı.

Nefes almayı kontrol eden bir sinirin hasar gördüğünü söylediler ama aslında tek duyduğum babamın bir kalp atışı kadar kısa bir sürede öldüğüydü.

Şimdi annem ana caddedeki eski bir restoran olan ve buradaki çoğu işletme gibi hayatta kalma mücadelesi veren Sweetheart Diner'da garsonluk yapıyor ve ben de gittiğim her yerde kalpler görüyorum. İkimiz için de zor bir yıl oldu.

Sevgililer günü kutusunun ilk tahrifatından sonra, babam ve ben onu beyaza boyadık ve sürpriz bir şekilde bu onu daha da güzelleştirdi. Kartlarımı her yıl içinde biriktirmeye devam ettim, ancak bugünden sonra, onun için başka kullanım alanları bulmam gerekecek.

Ve işleri özel olarak halletmenin ruhuna uygun olarak, bu anı sırt çantama uzanmak ve Caroline'e selofan bir poşet içinde küçük bir yığın kalp şeklinde kurabiye vermek için kullanıyorum. "Bunları bir kenara koy ve daha sonraya kadar yeme," diye tembihliyorum.

Bu manzara karşısında gözleri parlıyor, ama sonra farkına varıyor ve onları gizlice kitap çantasına tıktırıyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyor. "Kurabiyelerinizi sevdiğimi biliyorsunuz."

Annemle birlikte kurabiye, kek ve turta pişirmek hayatımda önemli bir yere sahip oldu; birlikte yapmayı çok sevdiğimiz bir şey. Ya da zaten yapardık. Artık o kadar çok çalışıyor ki eve geldiğinde çok yorgun oluyor, bu yüzden son zamanlarda çoğunlukla kendi başıma pişiriyorum. Ama dördüncü sınıftaki o yaralayıcı olaydan beri Caroline dışındaki sınıf arkadaşlarımla paylaşmak için hiç getirmediğim. Beni bir kere kandırdılar. Gardımı almayı öğrendim. Hâlâ uyum sağlayamıyorum ama yavaş yavaş bu aptal okulla başa çıkmanın yollarını buldum.

"Hey."

Alfabetik olarak belirlenmiş sınıfımızda benimkinin yanındaki sıraya geçerken Luke Montgomery'nin alçak sesle, kırılmış selamına bakıyorum.

"Hey," diye karşılık veriyorum.

bunca yıl geçmesine rağmen Mitchell'la aralarındaki o kavgayı hiç konuşmadık ama o zamandan beri sessizce arkadaşız. Elbette takılmıyoruz - onun gibi popüler, atletik çocuklar kendi türleriyle bir araya gelir - ama bana her zaman iyi davranıyor. İlkokulda olduğu gibi sınıfta yanıma oturuyor ve bazen alıştığım *bir evet-unuttum-yine-özür* dilerim sırtışıyla benden kalem ya da mürekkepli kalem istiyor. Artık yanımda fazladan bir tane olduğundan emin oluyorum. Diğer sporcuların ve amigo kızların çoğu bana yokmuşum gibi davranıyor ama Luke öyle değil.

"Ah-işte," diyor aynı alçak sesle, küçük bir zarfı sevgililer günü kutusunun üzerindeki yuvaya bırakmak için eğilirken.

Muhtemelen çok utangaç bir gülümsemeyi tutamıyorum. "Teşekkürler."

Sonra bir tanesini Caroline'a uzatıyor ve Caroline fısıltıyla "Teşekkürler Luke," diye karşılık veriyor, sanki ona kur yapılmış gibi. Kızı seviyorum ama havalı çocuklar kulübünde olmamamızın bazı sebepleri var.

Ayağa kalkıp gözlerini bizden kaçırarak, "Bunları zil çalmadan önce dağıtsam iyi olur" derken sesi tamamen utanmış ve beceriksiz geliyordu. Sonra kısa kesiyor. "Ah, neredeyse unutuyordum." Sırt çantasına uzanıyor ve daha iyi günler görmüş kırmızı ambalajlı küçük bir ayakkabı kutusu çıkarıp masasının üzerine koyuyor ve "Bu geleneğin bitmesi için sabırsızlanıyorum" diye mırıldanıyor.

"Sen ve ben," diye mırıldanıyorum ve elinde bir yığın mini zarfla odanın diğer tarafına gitmeden önce bana hızlı ve hoş bir bakış fırlatıyor.

Caroline, Luke'un az önce ona uzattığı mektubu yırtıp yüksek sesle okuyor. "Çok havalısın, sevgilim." Omzunun üzerinden baktığımda bir buz parçasının üzerinde duran çizgi bir kutup ayısı görüyorum. "Sence benim gerçekten havalı olduğumu düşünüyor mu?" diye soruyor.

Sadece iç çektim. "Üzgünüm ama... muhtemelen olmaz, Care. Kimse ikimizin de havalı olduğunu düşünmüyor. Annem yaşlandığımızda bunun değişeceğini ya da çok önemli olmaktan çıkacağını falan söylüyor."

"Umarım öyledir," diyor kendi iç çekişiyle.

Şükürler olsun ki sevgililer sadece sınıfta değiş tokuş ediliyor. İlk dersime giderken kutuyu dolabıma koyuyorum ve dolabım okul servislerinin ters yönünde olduğu için son dersten önce tekrar alıyorum. Başka kimsenin bir kutu sevgililer günü kartı taşımadığını görünce biraz şaşıyorum - belki de hepsi kitap çantalarına tıktırılmıştır ya da kartlar çıkarıldıktan sonra en yakın çöp kutusuna atılan kartonlardır. Biz sınava girerken kutu masamın köşesinde duruyordu.

Cebir I, Sweetwater Ortaokulu'nun bir nevi kimler kimleridir. Odanın bir tarafında Jasmine Dupree ve diğer amigo kızlardan bazıları oturuyor, hepsi de muhteşem, kendinden emin ve otoriter. Ortaya doğru Luke ve onun arkadaşları, TJ ve Billy- havalı top oyuncusu

Koşullu. Tek arkadaş canlısı olan Luke, ama diğer ikisi en azından iyi çocuklar gibi görünüyor. Aralarına birkaç zeki, yeni yetme bir koşu yıldızı ve popüler olmayan ama inek de olmayan orta halli birilerini de katınca geriye Caroline ve ben kalıyoruz, pencerelerin yanında, her zamanki düşük profilimizi korumaya çalışıyoruz.

Son zil çalmadan hemen önce Bay Cortez sınıftan çıkıyor ve koridor gözcülüğü yapmaya hazırlanıyor. Geçen hafta koridorlarda bazı itiş kakışlar olmuş, bu yüzden öğretmenlere nöbet tutmaları söylenmiş.

O gözden kaybolur kaybolmaz, Jasmine Dupree'nin odanın diğer ucundan bana baktığını fark ediyorum. Son birkaç aydır sorun olmaya başladı. Bu yıla kadar popüler kızlar beni görmezden gelirdi ama Jasmine son zamanlarda Caroline ve bana zorluk çıkarmak için nedenler aramaya başladı.

Sweetwater'a geldiğim ilk günkü gibi, bazı çocukların diğerlerini terörize etmekten neden bu kadar zevk aldığına dair hiçbir fikrim yok. Özellikle de Jasmine gibileri. Babası avukat, annesi başarılı bir emlakçı, çok güzel ve manken gibi giyiniyor, amigo kız ve tüm yakışıklı erkekler ondan hoşlanıyor - ortaokuldan daha ne istiyor ki? Ayağa kalkıp odayı geçip bana doğru geldiğinde, bunu öğrenmek üzere olduğuma dair bir his var içimde.

Benim sıram ilk sırada ve tam önümde durmak için geliyor. "Vay canına, Red'in süslü sevgililer günü kutusuna bakın," diyor tüm sınıfın dikkatini kadar yüksek sesle. Beni ya da buraya taşındığımdan beri her yıl bugün okula getirdiğim kalp şeklindeki kutuyu fark etmediğinde hayat daha kolaydı.

"Sevgililer Günü için çok heyecanlı olmalı," diye devam ediyor, bakışlarını odanın karşısındaki arkadaşlarıyla kalp şeklindeki kutu arasında gidip getiriyor. "Bütün erkeklerden bir sürü *tutkulu* sevgililer günü *hediyesi* alacağını düşünüyor olmalı." Derin bir kahkaha atmak için duruyor ama gözleri hırçın. "Eminim eve gidip onları okuyor ve gerçek olduklarını düşünüyordur. Onu görmüyor musun, kızarıyor ve hayal kuruyor, ondan gerçekten hoşlandıklarını düşünüyor? En çok kime aşık olduğunu merak ediyorum."

Şimdi gözleri odadaki çocukları dolaşıyor. "Belki de Luke'tur," diyor gözleri Luke'un üzerindeyken. "Eminim onun *çok tatlı* olduğunu düşünüyordur." Yüzüm utançtan yanarken göğsüm ağrıyor, kesinlikle kıpkırmızı oluyor.

"Belki de TJ'dir. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ya da belki Billy'den hoşlanıyordur. Belki de o her üçlük attığında bayılıyordur." Mide bir kahkaha daha atıyor ve o zaman ekliyor, "Ya da belki

kendine sahte sevgililer günü mesajları gönderiyor, böylece aşk hayatı varmış gibi davranabiliyor. Bakalım ve görelim!"

Tam o anda zil çalıyor ve masamdaki ahşap kalp kutuyu kapıldığı gibi odadan çıkıp bir anda kalabalıklaşan koridora dalıyor. Luke, "Merak etme Taylor, ben peşinden giderim," derken arkadaşları gülüyor ve onu takip ediyor.

Elinde bir defter tutuyor, Jasmine'in az önce çıktığı kapıya doğru eliyle işaret ediyor ve arka kapağında kalp şeklinde bir tür renk değişikliği fark ediyorum. Artık onları gerçekten her yerde görüyorum; haftada en az bir kez, çoğu zaman daha fazla.

Bazen onları hayal edip etmediğimi merak ediyorum, sadece babamın hala benimle olduğuna inanmak için bir yol arıyorum. Ama annemin lokantadaki garson arkadaşı Geneva, kalbimin bana söylediği her şeyin doğru olduğunu söylüyor. Ve şu anda kalbimin bana söylediği şey, bunun babamdan geldiği. Ve bana her zaman verdiği mesajlardan ya da dileklerinden birini gönderiyor: cesur olmamı istiyor. Hayatımı ezilerek geçirmemi istemiyor. Bu yüzden Luke Montgomery'nin bu işi halletmesine izin vermek ne kadar cazip gelse de, "Hayır, bunu kendim yapmalıyım" dediğimi duyuyorum.

Tabii ki koridora çıktığımda, uzaktan Jasmine ve ekibinin spor salonuna doğru ilerlediğini görüyorum, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ve değerli kutumun başına kötü bir şey geleceğinden korkuyorum. Kalabalığın içinde debeleniyorum, onu gözden kaybedeceğimden ve kutumun kaybolacağından korkuyorum.

Koridorda ilerlerken, bunu Luke'un yapmasının ne kadar mantıklı olacağını fark ediyorum - o teklif etmişti ve onun benim parlak zırlı şövalyem olması Jasmine'in hoşuna gitmez miydi? Ama Jasmine ve arkadaşlarının spor salonunun kapısından içeri doğru ilerlediklerini gördüğümde, gördüğüm o kalbi ve içimde hissettiklerimi hatırlıyorum: Bu korkunç kızın bana ve arkadaşıma eziyet etmesinden bıktım usandım.

Umarım pişman olmam.

Spor salonunun kapısından içeri girdiğimde, çocukların etrafa yayılmış, posterler hazırladığını -*Go Tigers!* ve *Tigers Gonna Roar!* - ve turuncu-beyaza boyanmış beton duvarlara bükülmüş krepon kağıtları yapıştırdığını görüyorum. Yarın moral toplantısı var.

İyi bir giriş yaptım, bu yüzden tüm bakışlar bana yöneliyor.

Benimse gözüm sadece Jasmine'in kolunun altına sıkıştırılmış sevgililer günü kutumda. Beni gördüğüne en az benim kadar şaşırmış görünüyor.

-Hatta ona doğru ilerlerken daha da fazla. Onun kadar acımasız görünmeye çalışıyorum, "Kutumu ver." diyorum.

Ama yine de kontrol tamamen onda gibi görünüyor. "Ah, bütün sevgililer günlerini okuyacağımdan mı korkuyorsun?" diye soruyor o korkunç, alaycı üslubuyla.

"Geri ver onu."

Kaşlarını kaldırıyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş. "Yoksa ne olur?"

Tamam, acımasızlık işe yaramıyor. Acımasızlık onun anladığı ve başarılı olduğu bir şey.

Belki de oyunumu yeni bir seviyeye taşımalı ve delilikle devam etmeliyim. Korkunç bir çılgınlık yapmalıyım. Ya da... belki de gerçektir, buna sürüklenmişimdir. Bir adım daha yaklaşıyorum ve en zehirli sesimle, "Öğrenmek istemezsin." diyorum.

Ama Jasmine sadece güler. "Öyle mi?"

Yine de pes etmeyin. Daha sıkı çalış. "Beni denemek ister misin?" "Beni dövecek misin, kırmızı?"

İşte o zaman tam anlamıyla deliriyorum ve sahip olduğumu bile bilmediğim alçak, sessiz, tehditkâr bir sesle konuşuyorum. "Henüz emin değilim. Biraz düşünmem gerekecek. Sana zarar vermenin en iyi yolunu ve zamanını bulmalıyım."

Şiddet yanlısı biri değilim -bir karasineği bile zar zor öldürebilirim- ama bu nihayet Jasmine'in kendini beğenmiş zırhında bir çatlak yaratıyor. Kendine güveni azalmış görünüyor, tehlikeli ve deli olabileceğim gerçeği onu şaşırtıyor. Ben de devam ediyorum. "Umarım ne zaman olacağını merak etmek, aptal, kendini beğenmiş hayatının her saniyesinde omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmak buna değer. Değer mi? Değer mi?"

Jasmine bana bakmaya devam ediyor ama sanırım artık korkuyor ve ne yapacağını bilmiyor.

Amigo kız arkadaşlarından biri olan Courtney Jones, "Jasmine, o kutuyu babası yaptı ve o öldü. Neden geri vermiyorsun?"

"İyi, her neyse," diye mırıldanıyor Jasmine. "Zaten aptalca." Sonra onu bana doğru fırlatıyor ve ben yere düşmeden hemen önce zar zor yakalıyorum.

Kalbim hem rahatlama hem de korkuyla dakikada bir mil atarken dönüp spor salonundan çıkıyorum.

Neredeyse Luke Montgomery ile kafa kafaya çarpışacaktım, çarpışmadan hemen önce durdum. Kitap çantamı uzatıyor. "Bunu unutmuşsun."

Parayı ondan alırken şaşkınlık ve biraz da dehşetle gözlerimi kırıştıyorum. "Teşekkürler." Sonra göz teması kurmaya çalışarak alt dudağımı kemiriyorum. "Az önce ne olduğunu gördün mü? Spor salonunda?" *Lütfen hayır de. Deli, psikopat bir katil olduğumu düşünmeni istemiyorum.*

"Evet," diyor.

Ve umutsuzca altımdaki karo zeminin açılıp beni bütünüyle yutmasını diliyorum.

Luke

"Korkutucuydun," dedim ona. "Ve harikaydın."

Gözlüklerinin arkasından yeşil gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum.

"Harika mı?"

Başımı salladım, etkilendim. "Korkutması kolay biri değil ama bence başardın."

"Ben gerçekten deli değilim," diyor bana, başını şiddetle sallayarak.

"Biliyorum," diye hafif bir kahkaha atarak onu temin ediyorum. "Ama sen yapman gerekeni yaptın ve bu çok havalıydı."

Başını sevimli bir şekilde eğdiğinde ona daha iyi bakabiliyorum. Onunla yıllardır aynı okula gidiyoruz ve her zaman yeterince arkadaş canlısı olduk, ama genellikle böyle yüz yüze durmuyoruz. İnsanlar onun çilleriyle dalga geçiyor, ama ben onları seviyorum.

"Teşekkürler," diyor, biraz utangaç görünüyor. Sonra burnunu kıvırıyor. "Zaten isteyebileceği her şeye sahipken neden bu kadar kaba olduğunu anlamıyorum."

Ben de aynı şekilde şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

O zaman bana "Nasıl oluyor da onunla takılıyorsun?" diye sordu.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Tam olarak bilmiyorum," diye iddia ediyorum. Bu doğru. "O sadece arkadaş grubumun bir parçası."

"Pek hoş bir şey değil." Ruh hali yine biraz karardı ve sanırım onu suçlayamam. Hiç zorbalığa maruz kalmadım ama eminim berbat bir şeydir.

Hiçbir zaman zorba *olmadım* ama belki bunu durdurmak için pek bir şey yapmadım. Dördüncü sınıfta Mitchell Dover'ı dövdüğüm zaman hariç. Bu yüzden babamla başım çok derde girdi. Onunla düz ve dar bir yolda yürümek zorundayım. Sanırım *çoğu* zaman ince bir çizgide yürüyormuşum gibi hissediyorum, pek çok açıdan.

"Hey, bana kızgın mısın?" Ona sordum.

"Hayır. Sadece *arkadaşımdan* hoşlanmıyorum." Son kelimeyi tırnak içine aldı.

"Seni anlıyorum. Tam bir pislik. Amigo kızlar ve futbolcular çok fazla bir araya geliyorlar." Benden çıkarken bile zayıf geliyor ama bu da doğru. Ve Jasmine partilerde ya da deplasman otobüsünde asla böyle davranmaz. Gerçi Taylor'ın onun aslında normal bir tarafı olduğunu açıklamamı duymak istemediğinden eminim.

Taylor sessizce, "Anlıyorum," diye cevap veriyor. Ve kendime karşı dürüst olursam, bunu söyleme şekli beni biraz sarsıyor. Sanki gerçekten söylediği şey şu: *Bana karşı iyi olsan da, daha çok onun gibi olduğunu anlıyorum.*

Kendimi savunmak, biraz daha açıklamak istiyorum ama onun haksız olduğundan emin değilim.

"Çantamı getirdiğin için teşekkürler," diyor bana, hâlâ morali bozuk görünüyor ve bunun Jasmine'le olanlarla mı yoksa bir şekilde benimle mi ilgili olduğundan emin değilim. Ama babam bana hep kendimi çok beğenmiş olduğumu söyler, belki bu da bunu kanıtlar.

"Elbette," diyorum, dışarı açılan pencereli kapılara doğru adım atmasını izliyorum.

o zaman dışarı bakıyor, "Bu *harika*" diye mırıldanıyor ve gözleri kederle kapanıyor.

"Sorun nedir?" Bir adım atıp dışarıya baktığımda bir sıra sarı okul otobüsünün tek sıra halinde kaldırımından uzaklaştığını görüyorum.

"*Arkadaşın*," diyor daha fazla tırnak işareti yaparak, "otobüsümü kaçırmama neden oldu."

"O hâlâ benim arkadaşım değil," diye ısrar ediyorum.

Bunun üzerine Taylor gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak cevap verir: "Tamamdır, sen nasıl istersen. Wink, wink." Sözlerini beni güldüren abartılı bir göz kırpmayla bitiriyor.

Sonra o da gülüyor.

Ama o zaman bir sorunu olduğunu hatırlıyorum - aslında yardımcı olabileceğim bir sorun. "Kardeşim Aaron beni alacak. Seni eve götürebilir."

Taylor

Beklediğimden farklı sonuçlanan bir günden bahsediyorum. Önce kalp kutum yüzünden Jasmine'le neredeyse itişip kakıştık, şimdi de Luke'un kardeşinin arabasına binerken bir kolumda kutuyu, diğerinde kitap çantamı tutuyorum. Son model bir sedan, ailemin şimdiye kadar sahip olduğu tüm arabalardan daha güzel. Ortaokuldan bir park uzakta bulunan lisede son sınıf öğrencisi.

Gülünç derecede gerginim ve anında sosyal ya da başka türlü yanlış bir şey yapacağımdan endişeleniyorum.

Luke, "Bu Taylor, eve bırakılmaya ihtiyacı var," diye açıklıyor. O arka koltukta oturuyor, benim önde oturmam için ısrar etmişti. Gerçi pozisyonlarımız ters olsaydı kendimi daha rahat hissederdim.

"Güzel. Nerede yaşıyorsun?" Sanırım ağabeyin beni Sweetwater'daki pek çok kişi gibi kızıl saçlı ve çilli tuhaf bir kız olarak görmesinden korkuyordum. Bu yüzden, durumdan memnun görünmesine rağmen bana bakma zahmetine girmediginde aslında minnettarım.

"Riverview'da, Main'in hemen dışında." Riverview'ın bizim tarafının nehir manzarası olmadığı için kendimi hep aldatılmış hissetmişimdir -aslında Riverview'ın *çoğunun* manzarası yoktur- ve bu, sokağın sunduğundan çok daha güzel bir isim. Doğrusu, nehrin bir mil ya da daha fazla boyunca uzandığı bir at çiftliğinde büyük, pitoresk bir Viktorya dönemi evinde yaşadıklarını bildiğim için bunu söylemekten bile biraz utanıyorum. Zencefilli süslemelere ve geniş, etrafı saran bir verandaya sahip olan ev, Kentucky at çiftliğinde yaygın olan beyaz çitlerle çevrili.

"Harika," diyor yine duygusuzca. "Kasabaya vardığımızda bana yolu tarif et yeter."

Yolculuk, Luke'un kardeşi bana "Havalı kutu" diyene kadar radyo dışında çoğunlukla sessiz geçiyor.

Az bir adam ve çoğu *da havalı* görünüyor.

"Teşekkürler. Babam yaptı," diyorum ona. Birdenbire Montgomery ailesinin dünyasına daldığım için kendimi mahcup hissetmeye devam ediyorum ama kutuyu beğenmesine memnun oluyorum.

Luke'un ağabeyi radyoda geziniyor ve tanıdığım ama aslında hiçbir yerde rastgele çaldığını duymadığım bir şarkıya denk geldiğinde, "Ah, bu şarkıyı biliyorum. Harika bir şarkıdır."

Gerçi ağzımdan kaçırduğım için hemen pişman oldum. Konuşulmadığı sürece sessiz kalmaya niyetliydim - insanın içine itildiği sosyal ortamlarda en iyi yol bu çünkü insanların tuhaf olduğunuzu düşünmesi için daha az fırsat var. Bu yüzden Luke'un gerçekten ilgili görünüp "Öyle mi?" diye sorması beni rahatlatmıştı.

Ve açıklıyorum. "Adı 'Lady in Red'. Annem ve babam lise mezuniyet balosunda bu şarkıyla dans etmişler. Sonra da düğünlerinde. Ve her yıl yıldönümlerinde bu şarkıyla dans ediyorlar. Ya da öyleydi. Ta ki..."

"Neye kadar?" diye sorar kardeşi rahatça.

İşte bu yüzden sessiz kalıyorum. Özellikle de son zamanlarda. Bazen istemediğim şeyler söylüyorum. Ve şimdi sıkıştım. "Geçen yıl öldü."

"Oh. Kahretsin." Luke'un kardeşi ilk kez bana doğru baktı ve ben de onun gözlerinin şoktan kocaman açılmasına neden oldum.

"şey," demek için acele ediyorum.

Ama şimdi *daha* da şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Yani, o öldü ve bu korkunç bir şey. Sadece kimseyi rahatsız etmek istememiştim. Özür dilerim." Yorgun bir iç çekişle bitiriyorum, mavi kotumun dizlerine bakıyorum, keşke eve dönmenin başka bir yolunu bulsaydım.

Tam o sırada bir el omzuma yaklaşıyor ve Luke'un yüzünü hiç olmadığı kadar yakınımda bulmak için dönüyorum. "Hey, üzülecek bir şey yok." Ama sonra dokunuşu da yüzü de gitti, "Sesini aç." dedi.

Luke'un kardeşi sesi yükseltti ve şarkı çalmaya başladı. Çocukken annemle babamın her yıl bu şarkıyla dans edişlerini izlerken... bir şekilde bu şarkıda onların aşkını duyardım. Ama şarkıyı şimdi, Luke'un kardeşinin arabasının garipliğinde dinlerken, bunun duygusal, umutsuzca, neredeyse acı verici derecede romantik bir şarkı olduğunu fark ediyorum. Ve bir şekilde *bu* bile beni içten içe utandırıyor, çünkü hiçbir erkeğin böyle hissedeceği bir kız olmadığını anlıyorum.

İç çekişmelerim ancak şarkı bittiğinde ve Luke'un kardeşi "Güzel melodi" diyerek beni eğlendirdiğinde hafifliyor.

Ancak araba, buraya ilk taşındığımız zamankinden daha fazla dükkânın kapalı olduğu Main'e doğru süzülürken ve Luke'un kardeşini birkaç blok ötedeki, soluk beyaz dış kaplaması ve çatlak araba yolu bana her zamankinden daha soluk ve çatlak görünen mülayim küçük evimize yönlendirirken koyunluğum geri dönüyor. "Bu," diyorum, işaret ediyorum ve o da arabayı durduruyor. "Bıraktığın için teşekkürler."

Arabadan inip garaj yoluna çıktığımda, Luke'un ön tarafa geçmek için arka koltuğu boşaltırken nerede yaşadığımı görmesi içimde bir küçülme hissi yaratırken, arkamdan sesleniyor. "Hey, Taylor."

Durdum, omzumun üzerinden baktım.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun."

Umarım "Sevgililer Günün kutlu olsun Luke" derken yüzüm kızarmıyordur.

Şık araba uzaklaşırken, arka bahçesinde nehir olan büyük, güzel evlerini düşünüyorum. Şehirdeki en güzel evdi. Anahtarımı çıkarıp içeri girerken babamı özledim. Annem işte ve dokuzu geçene kadar eve gelmeyecek. Hayat ikimiz için de böyle olmamalıydı.

Ödevimi yapıyorum, sonra kalan köfteyi ısıtıyorum, yanına da hazır makarna ve peynir yapıyorum. Bulaşıkları masadan kaldırdıktan sonra tekrar oturuyorum ve sevgililer günü kutusunun kapağını açıyorum. Luke'tan gelen kutuda kayda değer bir şeyler olabileceğine dair gizli bir dilekle kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Ama sadece adı var, her yıl olduğu gibi. Diğer tarafta: *Çok tatlısın sevgilim*, gülümseyen bir kek resmi.

Olamaz, az önce Jasmine'in beni suçladığı şeye dönüştüm - popüler çocuğun kendisinden hoşlandığını hayal eden bir kız! Ugh. Ve da kötüsü, Luke Montgomery'e gerçekten aşık mıyım?

Ondan aldığım ilk sevgililer gününü özlemle hatırlıyorum.
Woof sevgilim olur musun?

Oh, kesinlikle havlıyorum, Luke. Kesinlikle woof.

Ama bu asla olamaz. *Senin dünyana asla uyum sağlayamam ve sen de beni asla istediğim gibi göremezsın.*

12. SINIF

1 Şubat

Taylor

Sınıfta üç halkalı bir klasöre gelecek haftaki programımla ilgili notlar alıyorum.

Cuma günü dünya tarihi sınavına çalışmam gerekiyor ve edebiyat dersinde Sineklerin Tanrısı üzerine yazacağım kitap raporundan ne kadar korktuğumu ifade edecek kelime bulamıyorum. Sorun harika bir rapor yazamamam değil; sorun bunu tüm sınıfa yüksek sesle anlatmak zorunda olmam.

Yarın okuldan sonra *Tiger Tribune* toplantısı var. Okul gazetesinin işletme müdürüyüm, yani gazeteyi yazmak ve düzenlemek dışındaki tüm işleri ben yapıyorum. Sonbaharda çocuklar gripten hastayken onu da ben yapmıştım.

Bir pişirme kulübü kurdum ve Perşembe günü okuldan sonra yedi kişi, bu binada kendimi güvende ve rahat hissettiğim tek yer olan aile bilimleri sınıfında meyveli tartlar hazırlayacağız. Bu kadar küçük bir aileye sahip olduğum için aile konusunda uzman olduğum söylenemez -esasen şu anda sadece annem ve bir saat uzakta yaşayan Helen teyzem var- ama yemek pişirmek benim tutkum olmaya devam ediyor. Erkeklerle nasıl konuşulacağını bilmiyor olabilirim ama ananaslı kek yapmakta üstüme yoktur. Makyaj fırçası kullanmakta pek becerikli olmayabilirim ama bana bir çırpma teli ya da oklava verdiğinizde kendimi buluyorum.

Sanırım zaman içinde burada yolumu bulduğumu söyleyebilirsiniz. Hâlâ çok arkadaşım yok ama kendimi başka şeylere kaptırdım.

Sınıfa daha fazla çocuk girdikçe, Luke'u görmek için başımı kaldırıp bakıyorum. Sweetwater Lisesi'nde geçirdiğim zamanın en güzel yanlarından biri onunla olan arkadaşlığımıdır. Aslında çok da değişmiş sayılmaz. Sınıf arkadaşımız. Koridorda karşılaştığımızda selamlaşırız. Benim için her zaman bir gülümsemesi vardır ve her zaman naziktir.

Ama takılıyor muyuz? Hayır. Ama bunu hiç bekliyor muydum? O da hayır. O ve ben iki farklı dünyadanız. Ve ben onun dünyasında asla rahat edemem.

Ona olan aşkıma gelince? Hâlâ orada. Ama bu sadece bir hoşlantı. Sadece yaşlandıkça daha da güzelleştiğinin farkında olmak. Ne zaman yakınımnda olsa tenimde bir karıncalanma. Asla olamayacak bir şey için sadece bir dilek.

Dört ay içinde mezun oluyoruz. Birçok arkadaşıyla birlikte Lexington'daki Kentucky Üniversitesi'ne gidecek. Sadece doksan dakika uzaklıkta ama başka bir gezegende de olabilir. Ben hala bu hasta kasabada sıkışıp kalacağım, I-71'in yarım saat aşağısındaki bir devlet üniversitesine gideceğim, hibeler ve burslarla devam edeceğim. Bunlar için Tanrı'ya şükürler olsun yoksa hiç gitmeyecektim.

Ben altını çizerken: *Tiger personeline tatlı dilekler satmalarını hatırlatın*, Luke biraz sarsılarak arkamdaki masaya kayıyor. Alaycı bir sırıtışla yüzümü ona dönüyorum. "Sana da günaydın."

Ama karşılığında gülümsemeye yakın bir şey bile alamıyorum. Daha çok asık suratlı gözlerden gelen bir yüz buruşturma. "Günaydın."

Luke Montgomery'yi tanıdığım sekiz yıl boyunca onu hiç böyle görmemiştim. Bu yüzden afalladım ve acaba geri dönüp onu yalnız mı bıraksam diye düşündüm ama bunun yerine bir şekilde "Günün kelimesi nedir?" diye sordum.

Bu aramızda geçen yıl başlayan bir şey - çünkü görünüşe göre Dr. Montgomery Luke'u eğlendiren pek çok teknik tıbbi kelime kullanıyor. *Parmaklar için falanks* ya da *ayak başparmağı için halluks* gibi. Luke da bana "günün kelimesi" ni söyleyerek sohbet ediyor. Bir keresinde bana doğru dönüp, "Günün kelimesi hile" dediğinde, tıp dilinden daha gündelik şeylere uzandı. Babamın geçen hafta sonu beni karışmakla suçladığı şey."

"Öyle ?" Ben sordum.

İşaret parmağını ve başparmağını birbirine yakın tutarak bana sinsî bir sırıtış attı. Göğsümde bir şeylerin cızırdamasına neden oldu.

Şimdi sessiz ve taş suratlı, gözleri kısık ve ben sorduğum için üzgünüm - ta ki "*Kızgın*" diye cevap verene kadar. Günün kelimesi *kızgın*."

Derin bir nefes alıp cesaretimi toplayarak sessizce soruyorum. "Neyin var?"

Cevap olarak kocaman bir iç çekti. "." Bunun üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Ne? Nereye?*"

Bakışları ilk kez benimkiyle buluşmak için kalktı ve ben onda tam bir umutsuzluk görüyorum. "Cincinnati. Babam orada büyük bir muayenehanede iş kabul etti."

Hafifçe geri çekildim, şaşkına dönmüştüm. Babası benim doktorum. Sweetwater'daki *herkesin* doktoru. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Küçük kasaba tıbbından başka bir şey denemek istediğini söylüyor. Görünüşe göre bir süredir üzerinde çalışıyormuş ama kimse bana söyleme zahmetine girmemiş. Plan ben mezun olana kadar beklemektir ama karşısına öyle bir fırsat çıktı ki, kaçıramayacağını söylüyor."

"Tamam, bekle. Bu biz mezun *olmadan önce* mi oluyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Evet. İki hafta içinde ayrılıyoruz."

"İki hafta mı?" Muhtemelen ben de onun hissettiği kadar üzgün görünüyorum, çünkü öyleyim. Mezuniyetle ilgili korktuğum tek şey Luke'u bir daha göremeyecek olmaktır. Ve bunun daha da erken olacağını öğrenmek - göz açıp kapayıncaya kadar!

Başını sallıyor, sonra derin bir nefes alıp geri veriyor, belli ki duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor. Ama duyguları hâlâ içinden çıkıp bana doğru akıyor. "On iki yıldır birlikte okula gittiğim insanlarla mezun olamıyorum. Basketbol sezonunu bile bitiremem. TJ'in annesi okul yılının geri kalanında onlarla yaşamamı teklif etti ama babam kabul etmedi. Annem de mezun olana kadar burada, bu evde kalmak istedi ama babam onu reddetti. O hep 'aile bir arada kalır' diyor," diye devam ediyor Luke, bu kısım için derin ve sert bir ses taklidi yapıyor. "Sanki beni hiç umursamış gibi. Benim için neyin *önemli* olduğu kesinlikle umurunda değil, o kadarını biliyorum."

Bu haberle ne kadar sarsıldığımı saklamak zor - hem ondan hem de kendimden. İçimde bir hesaplaşma gibi.

Yazları onu görmeyi özlüyor, günlerce benzin istasyonunda ya da Sweetwater Diner'da tesadüfî bir buluşmayla yaşıyordum. (Annem hala orada garsonluk yapıyor ve patronu Walt bazen bana turta ve kek pişirmem için para ödüyor). Ama Ağustos'ta onu neredeyse her gün tekrar göreceğimi de biliyordum. Ve bu yıl, mezuniyetin yaklaştığını biliyordum, ama uzakta bir yerlerde bir kayıp gibi uzakta hissettim. İki hafta içinde Luke Montgomery'yi muhtemelen bir daha göremeyeceğimi öğrenmek, bildiğim dünyanın sonu gibi geliyor.

Hiç fark etmemiştim. ne kadar derin olduğunu. Ya da... belki de bu bir aşktan çok bir bağılıktır. Daha çok... önemseme. Her sabah yaptığımız sohbetlerle içimde hafifleyen bir sızı. Ve eğer aniden bunlar biterse... nefes almak zorlaşır.

"Bu... korkunç," diye mırıldanıyorum, onun için de kendim için hissettiğim kadar kötü hissediyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

Neyse ki kendi sorunlarına o kadar dalmış ki benim sıkıntımı fark etmiyor. "Çiftliği satışa çıkarıyorlar. Atlarımızı satıyorlar. Dostum, o atları *seviyorum*."

Montgomery'lerin evinin yakınında, yarım düzine ata ev sahipliği yapan büyük ve güzel bir ahır bulunuyor. Bazen yaz aylarında, Luke'u at sırtında yoldan görebilmek umuduyla annemden arabayla geçmesini istemek için bahaneler düşünürüm. Bir keresinde gördüm. Bir kovboy gibi heybetli ve sert görünüyordu. Bir bakıma çok yakın, ama bir bakıma da çok uzaktı.

"Gerçekten üzgünüm Luke," diyorum. "Mutlu olduğun, ait olduğun bir yerden koparılmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Bu çok kötü bir şey."

Başını hafifçe eğiyor, belli ki bu bağlantıyı kuramamış. "Doğru ya, bir zamanlar sen de yeni çocuktun, değil mi?"

"Ben de Cincinnati'denim," diye hatırlatıyorum başımı sallayarak. "Oradaki okulumu çok seviyordum. Oradan ayrılmak korkunçtu ve buraya gelmek hayal edebileceğimden de kötüydü."

Yüz ifadesinden o zamanlar benim için nasıl bir şey olduğunu unutmadığı ve bazen hâlâ unutmadığı anlaşılıyor. "Burada zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm."

Yine de kafamı sallayıp *geçiyorum* - bu onunla empati kurmamla ilgili. "Kökünden koparılmak zordur. Ve şimdi anlıyorum ki ailemin başka bir seçeneği yokmuş. Ama senin kalabileceğin ve babanın sana izin vermeyeceği gerçeği..." Durdum, iç çektim. "Bu hiç adil değil."

Konuşurken, kumlu saçlarının kesilmesi gerektiğinin farkındayım; yine de dağınık görünüm ona yakışıyor, tıpkı bir kayak serserisine ya da sörfçü çocuğa yakıştığı gibi. Şubat ayında bile açık havanın kişileştirilmiş hali gibi. Bugün her zamankinden daha mavi görünen mavi gözlere bakıyorum ve sadece iki hafta sonra onlara bir daha asla bakamayacağıma inanamıyorum. Geniş omuzlarını, güçlü çenesini, masanın üzerinde önünde duran erkeksi ellerini, benden koparılmak üzere olan erkek güzelliğinin tüm bu küçük parçalarını gözümün önüne getiriyorum.

Bakışlarımı ellerinden tekrar yüzüne çevirdiğimde, doğrudan bana bakıyordu. Bunu hiç beklemiyordum. Bakışları elektrik gibi. "Biliyor musun Taylor? Bence sen bu okuldaki en hoş kızsın."

Bu beklenmedik iltifat karşısında gözlerimi kırıştırdım. "Öyle miyim?"

Başını sallıyor. "Burada her zaman kolay zamanlar geçirmediğiniz için, bu benim için bencillik olacak ama... Sweetwater'a gelmenize sevindim."

Ben de memnun muyum? Çocukken taşınmamış olsaydık nasıl biri olacağımı düşünmek bile imkansız. Belki daha uyumlu ve özgüvenli olurum. Ve belki de babam hala hayatta olurdu. Yani hayır, ben de geldiğim için mutluyum diyemem. Ama ona şunu söylemeye cesaret edebilirim: "Bu küçük, pis kasabada benim için birkaç parlak noktadan biri oldun."

Ama...kahretsin. Bu *büyüktü*. Ona öne çıktığını söyledim. Varlığında. Fark ettiğimi. Sınıf arkadaşımın daha fazlası olduğunu. Ugh.

Bir tepki bekliyorum ama tam o sırada zil çalıyor, son birkaç çocuk sıralarına geçiyor ve Bayan Curtis yoklama yapmaya başlıyor. Ben de yüzümü ön tarafa dönüyorum ve dışarıda yağmurlu bir gün olmasına rağmen yüzüm güneş yanığı kırmızısı bir renge bürünürken zamanlamadan memnun oluyorum.

Beş dakika sonra bir zil daha çalıyor, bu sefer bizi ilk derse bırakıyor. Luke'a bakmak, belki bir şeyler daha söylemek istiyorum ama yapmıyorum, sadece eşyalarımı toplayıp odadan çıkıyorum. Tüm bunlar erkeklerle nasıl konuşulacağını bilmemenin bir parçası - sıradan arkadaş olduğunuzda bir şey, ama daha fazlası gibi görünebilecek bir şey söylediğinizde başka bir şey.

Bütün gün aklımdan çıkmıyor. İki hafta içinde, Sevgililer Günü'nden hemen sonra gideceğine inanamıyorum.

9 Şubat

Taylor

Belki de çoğu lise son sınıf öğrencisi için öğle arasında kafeteryanın dışındaki bir masada oturup *Tribune* için sevgililer günü dilekleri satmak kolay olurdu. Benim için bu, yılda birkaç kez tekrarladığım bir cesaret eylemi: Sonbaharda gazetede "boo-gram" satıyoruz, tatillerde "Noel dilekleri" satıyoruz ve Şubat baskısı için gazetede ki kalp grafiklerinin içinde görünen "kalp dilekleri" satıyoruz.

Çocuklar bana dolarlarını verirken ve dostça ya da romantik Sevgililer Günü dilekleri yazarken, ben orada oturup normal *davranıyorum* ama *aslında* doğru kotu giyip giymediğimi, ayakkabılarımın yeterince havalı olup olmadığını ve buklelerimin uysal mı yoksa komik bir şekilde kontrolden çıkmış mı olduğunu merak ediyorum. İçten içe bunların hiçbirinin önemli olmadığını biliyorum, ama yıllarca alay edildikten, insanlar önemliymiş gibi davrandıktan sonra... sonunda önemli oluyor.

İşin tek eğlenceli yanı, bunun sevgililer günü kutum için harika bir kullanım alanı haline gelmesi. Dilekler içine atılıyor, böylece anonim olanlar gerçekten anonim kalıyor.

Geçen yıl evde dileklerle uğraşırken beceriksizce kutunun içine su döktüm ve alt kısmının bir kısmı yamuldu. Neyse ki, sadece iç kısmı göründü ve geçtiğimiz birkaç gün içinde kutunun tamamına yeni bir görünüm kazandırdım. Kırmızıya boyadım ve dün gece annem biriktirdiğim eski sevgililer günü kartlarını kullanarak kutunun içini ve kapağını boyamama yardım etti.

Acaba hepsinin bana ve Luke Montgomery'ye iyi davranan birkaç kızdan geldiğini fark etti mi? "*Woof* sevgilim olur musun?" Annem Mod Podge'u üzerine fırçalarken gülümseyerek yüksek sesle okudu. "Çok şirinmiş."

"Evet," dedim. "Sevimli." Ama aslında kastettiğim *trajikti*. Üzücü anlamında. Dördüncü sınıftan sekizinci sınıfa kadar bana verdiği tüm çocuksu küçük sevgililer günlerini, sanki bir anlamları varmış gibi sakladığım gibi. Hiç erkek arkadaşım olmadı ve özlediğim kişi bana asla böyle bakmazdı, ayrıca birkaç gün içinde sonsuza dek taşıyacak.

"Selam kanka," diyor Caroline selam verirken, yemekhaneden çıkarken gözlerini bana diyor. Sonra çantasını karıştırıp bir dolar arıyor. "Bir kalp dileği lütfen." Yazarken kendinden çok memnun görünüyor ve ben zaten bana olduğunu ve şöyle bir şey yazacağını biliyorum: *En iyi arkadaşıma*. Biraz yapışkandır ama onu bu yüzden seviyorum. Hayatımda bana sarılan tek kişi o.

Yuvaya doğru ilerlerken biraz takılıyor, aşağı düşmüyor. Yüzümü buruşturup ona "Yeni dekupe edilmiş, belki de tamamen kurumamıştır" diyorum. Sonra kapağın mandalını açıp bakmak için ters çeviriyorum ve bir parmağımın ucuyla birkaç noktaya dokunuyorum. "Ama iyi görünüyor." *Vay be*. Kriz önlendi. Zaten yeterince sorunum var, bir de dileği karışan ve gazetede yer almayan kızgın bir liseliyle uğraşmak zorunda kalmayayım.

"Tamam, iyi eğlenceler!" Caroline neşeyle konuşur ve koridorda ilerlemeye başlar.

Sanki. Onun yerine "Biyolojide görüşürüz," diye cevap veriyorum.

Jasmine sekizinci sınıftaki kutu çalma olayından sonra beni rahatsız etmeyi çoğunlukla bıraktı ama hala Sweetwater Lisesi'nin kraliçe arısı. Birkaç yıldır Luke'un peşinde ve erkeklerle nasıl konuşulması gerektiği konusunda ders verebilir.

-Ama ben onun pek kimseyle çıkmadığını, daha çok spor ve atlara odaklandığını fark ettim. Yani Jasmine Luke ile flört ediyor ama *başka* erkeklerle çıkıyor.

Ben, bir erkek arkadaşı olduğunda her zaman mutlu oluyorum, çünkü bu ona amigo kız ve balo kraliçesi olarak hayat yeterli olmadığında odaklanabileceği bir şey veriyor. Onun için can sıkıntısı eşittir zorbalık.

Dün Shawn Morell'den ayrıldığını duydum ve bu doğru olmalı çünkü koridor trafiği yoğunlaşıp bana sürekli bir müşteri akışı sağladığında, onu ve koridorun biraz aşağısında toplanmış, kıkırdayan ve fısıldaşan küçük bir işçi arı kız sürüsünü görüyorum. Harika.

Her şey olabilir. Daha önce endişelendiğim kot pantolonum, ayakkabılarım ya da saçım. Bugün giydiğim bluz. Her zaman garip bir şekilde komik bulduğu kalp şeklindeki kutuyu hala kullanıyor olmam. Gözlüklerim değil çünkü geçen yıl annemi lens takmaya ikna etmişim. (Gerçi Jasmine okulun ilk gününde bununla da dalga geçmenin bir yolunu bulmuştu. "Kırmızı hepimiz gibi olmaya çalışıyor. Çok şirin değil mi?")

Bakışları ve fısıltıları görmezden geliyorum, en azından dışarıdan. Ama içten içe rahatsız ediyorlar. İçten içe, beni gömleğimin her tarafı mürekkep olmuş, diğer çocukların güldüğü o dördüncü sınıf öğrencisine dönüştürüyorlar.

Alt sınıflardan biri sorduğunda "Bir dolar," diye yanıtlıyorum.

"*Bir dolar,*" diye taklit ettiğini duyuyorum Jasmine'in. Sanki cevabımda alay edilecek bir şey varmış gibi.

Bir dakika sonra trafik dağıldığında, ama arılar hala iş başındayken, kendimi sekizinci sınıftaki o günkü gibi hissediyorum. Sanki beni bir tepki verme noktasına itecekmiş gibi. Luke'un yaklaşan ayrılışına ve bu masada oturmaktan muzdarip olduğum ilgi odağı havasına eklenen bu şey, çok fazla bir şeymiş gibi.

İşte o zaman rastgele, koridorun tam karşısındaki ahşap yemekhane kapılarından birinin üzerindeki çarpık bir noktaya takılıyor. Yan tarafı kalp şeklindeydi. Muhtemelen burada öğrenci olduğumdan daha uzun süredir orada duruyor ama o ana kadar hiç fark etmemiştim.

Onları hala görüyorum, her zaman. Genellikle onlara ihtiyacım olduğunda, üzüldüğümde, korktuğumda ya da cevap aradığımda. Her zaman devam etmemi sağlıyorlar ve babamdan geldiklerine, hayatta bana yardım etmek için orada olduklarına inanmaya devam ediyorum. Jasmine'in kutumu aldığı gün gördüğüm resim bana cesur olmam ve onun peşinden gitmem için ilham verirken, bu resim bana tam tersi bir izlenim veriyor. Bana onun seviyesine inmememi, buna değmeyeceğini söylüyor.

"Bu Taylor Mulvaney değil mi? Kalp dileklerinin koruyucusu."

Luke'u görmek için başımı kaldırıyorum. Taşınması gerektiğini öğrendiğinden beri oldukça asık suratlı, bu duygu şu anda gözlerine de yansıyor ama neşeli olmaya çalışıyor. Doğal bir tepki olarak ona gülümsüyorum ama Jasmine ve arkadaşlarının beni izlediğini de fark etmiyorum. "Kalp dileklerinin koruyucusu. Bunu sevdim. Gelecekteki özgeçmişim için bunu hatırlamam gerekecek."

O da gülümsediğinde, tenim ısınıyor. Ama sonra kalbim sıkışıyor. Çünkü hayatımdan çıkmak üzere. Biraz daha dertleşme ihtiyacı hissediyorum. "Hâlâ gideceğine inanamıyorum."

Başını cesareti kırılmış bir şekilde sallar. "Ben de öyle.

Berbat." "Bu senin son haftan mı?"

Hüzünlü bir iç çekti. "Evet. Cuma gecesi beyzbol maçı ve Cumartesi günkü sevgililer günü dansı Sweetwater Lisesi öğrencisi olarak son resmi eylemlerim olacak." Sonra başını öne eğdi. "Geliyor musun?"

Bana daha önce hiç böyle bir şey sormamıştı. "Evet, maçta olacağım." Onu izlemek için *her* maça Caroline'ın yedeğinde giderim.

"Dansı kastetmiştim."

Oh. "Muhtemelen hayır." *Kesinlikle* hayır. "Pek bana göre değil." Çiftler ya da büyük arkadaş grupları ve ben ikisinin de bir parçası değilim.

"Sana göre bir şey *olabilir*. Sen de gelmelisin."

Gözlerimi hafifçe kısarak ona bakıyorum. Gerçekten anlamıyor mu? Popüler çocuk Luke Montgomery olarak yaşamaya o kadar alışmış ki, benim için bir lise dansının nasıl yalnız yürümek, yalnız durmak, yalnız punç içmek ve sonra yalnız ayrılmak anlamına geldiğini anlamıyor mu? Belki benim için üzülen bir refakatçi öğretmenin birkaç dostça sözüyle? Ya da belki Caroline'ı tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürükleyebilirdim ama o zaman da bir köşede tek başına duran *iki* ezik olurduk. "Dediğim gibi, bana göre değil. Birlikte gidebileceğim kimse yok. Giyecek bir şeyim de yok."

"Resmi bir şey değil," diye karşı çıkıyor hiç vakit kaybetmeden. "Sadece spor salonunda. Eminim takılacak *birini* bulabilirsin." Bana sevimli - hatta neredeyse çapkın diyebileceğim - bir gülümseme atıyor, bu onun için gerçekten önemli olduğunu, beni orada *istediğini* gösteriyor. Benimle *takılacağını* mı söylüyor?

Ama bu yeterli değil. Arkadaşlarıyla birlikte içeri girecek ve çok geçmeden Jasmine ve diğer ponpon kızlar etrafta dolanmaya başlayacak. Ve ben içeri girerdim.

-Yine tek başıma. (Caroline'ı gitmeye ikna edebileceğimden pek emin değilim.) Yani gelip selam vermeyi, hatta benimle dans etmeyi düşünüyorsa, bu asla işe yaramaz. Luke'un kollarında dans etmek ne kadar cazip olursa olsun.

Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu anladığından emin değilim. Bir etkinliğe girdiğinde sohbet edecek düzinelerce insan bulabiliyor. Oysa benim tüm sosyal çevrem Caroline, pişirme kulübündeki birkaç kız ve gazete çalışanlarından benden hoşlanan ya da hoşlanmayan bir avuç insandan oluşuyor. Eğlenceli bir akşam için iyi bir şans değil.

Ben de onunla aynı seviyeye geldim. "Şu anda senin farkında bile olmadığın şeylerin daha fazlasını beklediğimi söyleyemem. Şimdi bakma," diyorum gülümseyerek ve tırnak işaretlerini kırarak, "ama *arkadaşın* şu sadece var olduğum için bana gülme olayını yapıyor. Tesislerde bulunmam *gerektiğinde* bundan yeterince nasibimi alıyorum."

Jasmine'e yan gözle hızlıca bir bakış fırlatıyor, sonra şakacı bir ifadeyle bana dönüyor. "Sana söyledim, o benim arkadaşım değil. O-"

Birlikte söyleriz. "*Arkadaş grubumun bir parçası*." Ve ikimiz de gülüyoruz. Bu lise boyunca devam eden şakamız oldu. Çok komik olmasa bile.

Sosyal açıdan iki arada bir derede olduğunu biliyorum ama yine de ne kadar kötü biri olsa da onunla takıldığını bilmek canımı yakıyor, grup içinde bile olsa. Ondandır ne yapmasını beklediğimden emin değilim; onun yerinde *olsam* ne yapardım emin değilim.

en az direnç gösteren yolu takip etmek oldukça kolaydır. Yine de izlemesi zor.

O zaman sevgililer günü kutuma bir bakış atıyor, sonra gözlerini arkamdaki duvara yapıştırılmış poster panosuna kaldırıyor. "Demek bu dilekler bir dolar, ha?"

Başımı salladım.

Cebini karıştırarak bana bir dolar uzattı ve bir tane yazmaya başladı

Dışarı.

Tabii ki, ne yazdığını bilmek için vahşi bir dürtü duyuyorum. Dua ediyorum ki

Jasmine için değil. Ama benim için olduğunu düşünmeyecek kadar akıllıyım. Sanırım okuldan sonra onları incelediğimde öğreneceğim.

"İki dilek lütfen, Taylor," diyor pastacılık kulübümüzün Fiona adındaki birinci sınıf öğrencisi, iki dolar uzatmak için ayağa kalkarak. "Ne kadar uzun olabilirler? Ve gazetenin bu sayısı ne zaman çıkacak?"

Sorularını cevaplıyorum, Luke'un tüm bu süre boyunca çok fazla yazı yazdığının belli belirsiz farkındayım. Sadece kâğıtları yuvaya yerleştirirken doğru bakabiliyorum.

"iyi olacak. Öğle yemeği molası bitti," diyor yine küçük bir sırıtışla ve belli belirsiz koridoru işaret ediyor.

Fiona kendininkileri hızlıca yazdı ve şimdi onları da içeri sokuyor ve onlar da Caroline'inki gibi biraz sıkışıyor. Luke da gitmek yerine uzanıp çıkıntı yapan kâğıtları sonuna kadar itiyor, tam da benim yaptığım gibi ve parmaklarımız birbirine değiyor. Sadece birkaç saniye sürüyor, bu sırada normal davranmaya çalışıyorum, ama vücudumda karıncalı bir langırt gibi sekiyor, şimdiye kadar yaşadığım en iyi duygu.

Fiona çoktan çekip gitti ve ben aniden... her şeyin üstesinden geldim. Kayıp. Arzu. Yoğun sevgi. Ve korku. Ama sonuncusunu geçip "Seni özleyeceğim Luke." diyorum.

"Ben de seni özleyeceğim, Taylor."

Ve sonra gitti. Koridordan yukarı.

Günün kelimesi: *Üzüntü*. *Komik* bir kelime değil ama Luke'un kızgın olduğu zamanlardaki gibi, şu anda beni bunaltan şey.

Ve göğsüm beklenen kayıpla ağrırken bile, çevresel görüşümde Jasmine Dupree'yi fark ediyorum, sanki şöyle der gibi arkadaşlarına gözlerini deviriyor: *Cidden ondan hoşlandığını düşünüyor olamaz.*

Öyle mi?

Ya da belki de asıl soru şu: Bunun bir önemi var mı?

Birkaç gün içinde Luke Montgomery'i bir daha göremeyeceğim.

O gece, annemden gelen bir telefon ve akşam yemeğinden kalan, mikrodalgada ısıtılmış köftenin ardından, küçük mutfak masamıza oturdum ve kalp dilekleri üzerinde çalışmaya hazırdım. Kutunun kapağını açıp dikkatlice kaydırarak bir kenara koyduktan sonra dilek kâğıtlarını masanın üzerinde büyük bir yığın haline getiriyorum. Kutunun kapağını geri takıp odama taşıyorum, biblo gibi bir rafa yerleştiriyorum ve başka ne için kullanacağımdan emin olmadığım için biraz üzülüyorum. Yılda bir kez de olsa bir amacı olması her zaman hoşuma gitmiştir, çünkü babam yaptığı şeylerin bir şekilde kullanıldığını bilmekten zevk alan bir adamdı. Ama belki de sevgililer günü kutusu artık sadece bir süs olarak kalacak.

Masaya dönerken, dilekleri yazıya dökmeye hazır bir defter ve kalem alıyorum. Yarın personelin geri kalanı tarafından satılanları toplayacağım ve okuldan sonra kalıp ertesi günün son teslim tarihinden önce onları yazacağım.

Ama ilk birkaçını yazdıktan sonra, elime aldığım her kâğıdın Luke'a ait olmasını umduğumu fark ettim, çünkü dileğinin kimin için olduğunu bilmek istiyordum. Bütün öğleden sonra aklımın bir köşesinde durdu ve bir yanım şimdiye kadar bakmamakta direndiğime inanamıyor.

Ben de onları karıştırmaya başladım. Görünüşe göre her zaman Luke Montgomery'den bir şeyler bulmak için o kutuya düşen haberleşmeleri arıyorum.

Sonra buldum:

Gönderen: Luke Montgomery

Dileğim: Umarım tüm arkadaşlarım ve sınıf arkadaşlarım harika bir Sevgililer Günü geçirir. Bu okulu seviyorum ve hepinizi özleyeceğim!

Yazacak çok şey *vardı*, bu da neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor. Ve dilek çok mantıklı. Başka ne bekliyordum emin değilim.

14 Şubat

Luke

19:15.

Sevgili dansına erken geldim. En azından normalden erken. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Kapılar yedide açılır, ama yedi buçuk ya da sekize kadar ölüdür. Her zamanki ekibim modaya uygun olarak sekiz ya da daha geç gelir. Bu yüzden Taylor'ın kalp şeklindeki kutusuna attığım fazladan kâğıda 7:15 yazdım.

Sweetwater'dan ayrılmadan önceki geceye kadar, muhtemelen sonsuza dek, bu kadar uzun süre beklediğim için korkak mıyım? Arkadaşlarımla ne düşündüğünün bir önemi olmadığına karar vermem için bu mu gerekiyordu? Hem benim buradaki büyük planım ne? Aslında yarın taşınıyorum.

Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde yeni bir okula başlayacak olmam midemin biraz sıkışmasına yetiyor ama şu ana odaklanmam gerekiyor ve spor salonunun lobisine açılan geniş kapı sırasını izliyor, onun birinden geçmesini bekliyorum. Elimde bir düzine kırmızı gül var ve bunu doğru yapmaya çalışıyorum.

Ona teklif etmeyi planlamamıştım ama kafeteryanın dışında onunla konuşurken, ondan ne kadar hoşlandığımı ve onunla erkek ya da kadın herhangi bir arkadaşımın çok daha fazla eğlenebileceğimi fark ettim. Bu yüzden içimden gelen dürtüye uyarak ona, benimle çıkmasını istediğim dilek kağıtlarından birini yazdım.

Bu da beni sahip olmadığım o büyük plana geri getiriyor. Ya harika vakit geçir? Ya dans ederken ona sarılmak düşündüğüm kadar iyi hissettirirse? Ya onu öpersem ve bu da iyi gelirse? Ve sonra gitmek zorundayım.

Belki görüşmeye devam edebiliriz? Hafta sonları ya da yazın onu görmeye gidebilirim.

Ama dur Mario Andretti, kendini aşıyorsun.

Bakalım randevu nasıl geçecek.

Genelde randevulardan önce gerilmem ama biraz gerginim. Üzerindeki baskıyı azaltmak erken buluşmayı önerdim.

Kalabalığın içinde yürümek rahatsız edici, böylece kimse konuşmak için gelmeden bağlantı kurabilirdik. Umarım yakında gelir.

Akşam 7:30'da.

Lobinin bir tarafında, ödül vitrinlerinin yanında duruyorum, kapıları daha da yakından izliyorum, her biri açıldığında içimdeki beklenti artıyor. O anı bekliyorum: Geç kalan kişi nihayet geldiğinde ve sen kendini çok iyi hissettiğinde, çünkü geleceğini biliyordun, ama belki küçük bir parçan merak etmeye başlamıştı.

Sadece Taylor geç kalan birine benzemiyor. Aslında, onun erken gelen biri olduğuna bahse .

Belki de ne giyeceği konusunda tereddüt etmiştir - bu tür bir etkinlikte rahat olmadığını biliyorum. Ben haki pantolon ve düğmeli gömlek üzerine lacivert ceket giyiyorum; geçen sonbahar kuzenimin düğününde giydiklerimin aynısını. Ama yırtık pırtık kot pantolonla gelse de umurumda değil, sadece buraya gelmesini istiyorum.

19:45.

Kalabalık artıyor, daha çok çocuk geliyor. TJ'in geldiğini gördüğümde gölgede duruyorum. Çiçeklerin kimin için olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Jasmine bütün hafta boyunca onu dansa davet etmemi ima edip durdu; birdenbire ondan hoşlandığımı düşünmesine gerek yok.

Taylor buraya geldiğinde kol kola gireriz, bir şeyler içeriz, sonra da onu dansa kaldırıyorum diye düşündüm. Arkadaşlarım gelmeye başladığında da onunla birlikte olmam çok normalmiş gibi davranacaktım. "Taylor bu geceki randevum" ya da "Taylor'ı dansa davet ettim" gibi şeyler söyledim. Onlar iyi insanlar, sorun etmezlerdi, sadece şaşırdılar.

Ama ne zaman bir kapı açılrsa ve içeriye başka biri girse, aklımın ucundan bile geçmeyen bir şeyle yüzleşmeye başlamak zorunda : O gelmiyor.

Son birkaç gündür onu gördüğümde bu konuda hiçbir şey söylemedi ama yine de her zamanki utangaç gülümsemesini takındı. Bu bana onun bu konuda konuşmak istemediğini düşündürdü; benim ona sessiz, gizli bir şekilde sorduğum gibi, o da sadece ortaya çıkarak cevap vermek istedi. Üstelik sınıfta bile değildi.

Dün okul servisi bozulduğu için geç kaldım. Önemli olduğunu düşünmedim; onu bu gece göreceğimi düşündüm.

Ama olsun. Belki de beni gerçekten ekiyordur.

En başta randevuyu kabul etmemiş olması beni ayakta mı tutuyor?

Ama gelmeyecekse en azından bana söyleyebilirdi, sırt çantama bir not *falan* sıkıştırabilirdi.

Yüzüm ısınmaya başladı. Tüm konuşmalarımızı gerçekten yanlış mı anlamıştım? Son zamanlarda flört ettiğimizi düşünen tek kişi ben miydim? Davetimi tamamen görmezden gelerek beni gerçekten geri mi çeviriyor?

Tanrım, ben bir aptalım.

Sanırım babam haklı. Kendimi çok beğeniyorum. Belki de her kızın benden hoşlandığını sanıyordum. Şimdiye kadarki tecrübelerim bu yöndeydi. Ama şimdi kendimi ezik gibi hissediyorum. Varsaydığım için.

Aslında dileklerin arasında notumu bulduğu anı hayal ettim. Heyecanlanacağını, belki de bir şeyler yolunda gittiğinde onu gördüğüm gibi alt dudaklarını dişleyeceğini düşündüm, sanki ilk başta inandığından tam emin değilmiş gibi, ama sonra inanıyor ve yeşil gözleri parlıyor, genişliyor ve güzelleşiyor. Onu dolabını karıştırırken, giyecek doğru şeyi bulurken hayal ettim.

Ama sanırım beni sadece bir arkadaş olarak görüyor. Ve belki de notu bulunca gerçekten *dehşete düşmüştür*.

Kalp dileklerinin olduğu kağıt dün çıktı, bu yüzden hepsini gözden geçirdiğini biliyorum ama ne zaman olduğunu bilmiyorum. Belki dün onu sınıfta görseydim, bu yüzden garip davranırdı. Ya da belki de her şeyi görmezden gelmeye karar verdi. Ne de olsa ben gidiyorum, yani beni bir daha görmek zorunda değil. Belki de en kolay cevap bu gibi görünüyordu: cevap *yok*. Beni burada aptal gibi bırak.

Bu düşünce beni gölgelerin içine biraz daha çekerken, etrafıma bakıp, gelmeyecek bir kız için gül tutan aptal adamı gören olup olmadığını merak ediyorum.

Yine de nasıl dilimlediğimin bir önemi yok, bana bunu yaptığına inanmak zor - beni her dakika sonsuzluk gibi bekletti. Bundan daha iyi bir insan olduğunu sanıyordum.

Yoksa... sizi yeterince savunmadığı için, size kötü davranan kişinin yanınızdan geçip gitmesine izin verdiğiniz için birine borcunuzu böyle mi ödersiniz? Belki de bunun beni haklı çıkardığını düşünüyordur.

Belki de öyledir.

Akşam 8:00'de.

Tamam, gelmeyeceğini biliyorum, o zaman neden hala bu buketi tutuyorum ve aptal kapılara bakıyorum? Duvardaki saate bakıyorum, kırk beş dakika olmuş. Belki de sadece yanıldığımı umuyorumdur.

Pekala, bir kez daha. Bir kapının daha açılmasını ve bir kişinin daha içeri girmesini izleyeceğim. Ve eğer o değilse, ben buradan gidiyorum.

Bir kapının hareket etmeye başladığını gördüğümde, içimdeki her şeyi dilerim. *Lütfen, , lütfen.* Kalpten bir dilekten bahsediyoruz - bu terime yepyeni bir anlam kazandırıyor.

Sonra üzerinde daha çok iç çamaşırına benzeyen bir elbise olan ince bir sarışın içeri girer: Jasmine. Ve bunca zamandır lobide durduğumu kimse fark etmemiş gibi görünse de, gözleri anında üzerime dikiliyor.

Boyunu benim kadar uzatan yüksek topuklu ayakkabılarıyla salına salına yürüyor, ruju da elbisesinin kalp deseniyle aynı pamuk şekeri pambesinde. "Bunlar benim için mi?"

Belli ki çiçeklerden bahsediyor ama bakışları davetkâr bir ifadeyle parlıyor.

Cehenneme kadar yolu var. Çok güzel, yıllardır peşimden koşuyor ve gül aldığım kızın aksine benimle dansa gitmek istiyor.

"Elbette," diye mırıldanarak kucak dolusu çiçeği ona uzattım.

Onları alıyor, sonra eğiliyor ve zorlukla gizlediği göğüslerini koluma bastırarak şöyle diyor: "Ben de neredeyse biz hiç bir araya gelmeden şehri terk edeceğini düşünüyordum. Aklının başına gelmesine sevindim."

Taylor

Sweetheart Diner, babam beş yıl önce öldüğünden beri evimden uzaktaki evim oldu; çünkü annem zamanının çoğunu orada garsonluk yaparak geçiriyor. Babamın onu gömmeye yetecek kadar hayat sigortası vardı ve sosyal güvencemiz de var ama yeterli değil.

Evimizden eyrek milden daha kısa bir mesafede - ki bu ehliyetim olmadan önce de çok kullanışlıydı ve bazen yazın canım yürümek istediğinde hala öyle oluyor.

Gerçek şu ki, Ana Cadde'de giderek daha az hareket varken buranın nasıl ayakta kaldığını bilmiyorum. Ama hafta sonları kek ve turta pişirmek için para almayı takdir ediyorum. Karıştırmaya ve süsleme içinde kaybolmayı seviyorum; bu beni dertlerimden uzaklaştırıyor. Ve evdekinden ya da okuldakinden daha büyük bir mutfakta çalışmak eğlenceli.

Meknla ilgili "tatlımsı" olan tek şey lamine menünün üzerindeki birkaç kalp ve kırmızı vinil kabin ve taburelerle uyumlu olarak duvara kırmızı renkte yazı ile yazılmış *The Sweetheart Diner*. İşletme adının kasabanın adından geldiğini biliyorum ama Walt'un bu temayla daha fazlasını yapabileceğini düşünmüşümdür hep.

Beni ilgilendirdiğinden değil. Benim işim tatlı pişirmek ve zamanımın geri kalanını burada, arka kabinde kitap okuyarak ya da dev yaparak geçirmek. Annemin garson arkadaşı Geneva ellerini önlüğüne silerek bana yaklaştığında da bunu yapmaya çalışıyordum.

Geneva kısa boylu, iri yapılı, sağlam ve alışkan bir kadın ama onun en sevdiğim yönü kısa saçlarını kendi isteğiyle kıızıla boyaması - benimkinden bile daha kıvıl bir ton! Onun için en iyi renk olduğundan emin değilim ama o istediğini yapıyor ve ben buna hayranım. Umarım ellili yaşlarıma geldiğimde ben de Cenevre kadar kendime hakim olabilirim. "Seni bu kadar derin düşündüren ne?" diye soruyor.

"Birinci Dünya Savaşı," diye cevap veriyorum, açık duran tarih kitabını işaret ederek. Ama bu bir yalan.

Belli ki bunu anlayabiliyor, çünkü "Belki de o çocuktur diye düşündüm" diyor.

O ve annemin tek bildiği, okulda hoşlandığım bir ocuk olduğu, ama onun beni çok aştığı ve bundan bir şey çıkmayacağı. Kim olduğunu söylemem mümkün değil çünkü babası kasabanın doktoru olduğu için Luke Montgomery'yi herkes tanıyor. Aslında Montgomery'ler son zamanlarda büyük bir tartışma konusu oldu çünkü biri Dr. M.'nin muayenehanesini satın alana kadar hepimiz hastalandığımızda çok daha uzağa gitmek zorunda kalacağız.

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim, hafif ve rahat görünmeye çalışarak.

İşe yaradığından emin değilim ama bırakıyor ve masaları silmeye başlıyor. Annem tezgahın arkasında durup ketçap şişelerini birleştiriyor ve peçete dispenserlerini yeniden dolduruyor.

Duvardaki saate baktığımda saatin on olduğunu ve kapanışa bir saat kaldığını görüyorum. Hiç kimse bu kadar geç gelmez ve ben de her zaman Walt'un daha erken kapatarak biraz para biriktirebileceğini düşünmüşümdür.

Son birkaç gündür Luke'u ve şu anda gittiği dansı düşünerek çok fazla zaman geçirdim. Yemekhanenin dışındaki konuşmamızdan sonra fikrimi değiştirip gitsem mi diye düşündüm. Hatta kendimi bunun hayalini kurarken buldum.

Annemin dolabını karıştırırken, 1980'lerden kalma, kırmızı tafta, straplez, rengimi mükemmel bir şekilde tamamlayan muhteşem bir elbise keşfediyorum. Annem saçımı bir çeşit topuz yapıyor, küçük dallar yüzümün etrafından aşağı doğru kıvrılıyor ve hayatımda hiç olmadığım kadar güzel görünüyorum.

Cesur ama alçakgönüllü bir şekilde spor salonunun kapısından içeri girdim. Bütün gözler yeni gelene bakıyor, onun ben olduğumu ve aniden nakavt olduğumu görünce afallıyorlar. Bakışlarım Luke'unkilerle kilitleniyor ve o da bana doğru ilerliyor. Baş döndürücü dönüşümüm karşısında büyülenmiş gibi görünerek bana çok güzel görüldüğümü söylüyor.

Sonra "Lady in Red "in ilk notalarını duyuyorum. (Bu kısım diğerlerinden daha da zorlama çünkü benim yaşımdaki çoğu insanın hiç duymadığı 80'lerden bir şarkı, ama bu benim fantezim ve böyle oluyor). Ve Luke elini uzatarak "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye soruyor.

Elimi onun elinin içine koyarak cevap veriyorum ve dans pistine adım atıyoruz. Beni kendine çekiyor, vücutlarımız göğsümüzden kalçalarımıza kadar birbirine değiyor. Gözlerimin içine bakıyor ve sonra öpüşüyoruz. Daha önce hiç öpüşmemiştim, ama bu her şeyi daha da mükemmelleştiriyor ve bu konuda doğuştan yetenekli olduğum ortaya çıkıyor.

Şarkı bittiğinde bana babasının fikrini değiştirdiğini ve artık gitmeyeceklerini söylüyor ve bana kız arkadaşı olmamı teklif ediyor. Evet dedim ve jenerik başladı.

Çünkü bu aslında gerçek hayatta asla gerçekleşmeyecek olasılıklarla dolu bir gençlik filmi. Ama yine de düşünmesi güzel.

Ya da hoş bir şey. Belki de gerçeği biraz daha zorlaştırıyordur. Beni dansa gelmemi söyleyecek kadar sevdiği ama benim için arkadaşlarını ekecek kadar sevmediği gerçeği. Çok fazla arkadaşı olmayan bir kıza iyi davranan iyi bir adam olduğu gerçeği. Onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeği çünkü Cuma günü otobüsüm geç kaldı, bu yüzden veda bile edemedim. Planladığım gibi dün gece Caroline ile basketbol maçına gittim, Luke'un benchten on iki sayı atmasını tribünden izledim ama orada olduğumu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi.

Elbette, belki de otobüs arızasının kaderde olduğunu düşündüm. Beni muhtemelen utanç verici bir şey yapmaktan ya da söylemekten, hatta vedalaşırken aşırı duygusallaşmaktan kurtardı. Belki de Tanrı ya da evren aslında bana bir iyilik yapıyordu.

Tüm bunlar, tarih ödevime odaklanmaya çalışırken düşündüğüm şeylerin çoğu - yarın şehirden ayrılacak olan okulun en popüler çocuğuna olan talihsiz aşkım.

Lokantanın kapısındaki zil çaldığında annem, Geneva ve ben şaşkınlıkla başımızı kaldırdık. Dediğim gibi, hiç kimse bu saatte gelmez.

Bu yüzden TJ, Courtney, Billy ve Luke ile Jasmine de dahil olmak üzere tüm sporcu kalabalığı içeri girdiğinde bunu anlamak neredeyse benim yeteneğimin ötesinde. Onlar kapıdan içeri girerken bile Jasmine Luke'a yaslanmış, kolunu Luke'un koluna dolamıştı. Kalbim mideme iniyor.

Yedi kişilik bir grup, hepsi de şık giyinmiş, benimkinden birkaç adım ötedeki bir masaya sıkışmış, içlerinden biri dört kişilik masadan bir sandalye çekerken, keşke başka bir yerde olsaydım diyorum. Pek çok nedenden ötürü, ama esas olarak birdenbire her şeyin bir yalan olduğunu hissettiğim için. *O sadece benim arkadaş grubumda.* Bunu bana kaç kere söyledi? Ama şu anda ona asılıyor, kıkırdayarak bir şeyler fısıldıyor ve belli ki bundan hoşlanıyor. Benim masama bakan tarafa oturdukları için şanslıyım.

Annem içki siparişlerini alırken ve ben bir şekilde görünmeden arka kapıdan sıvışıp sıvışamayacağımı düşünürken Luke beni fark ediyor. Ve gözlerimiz buluştuğunda, bunu bekliyorum: "Görünüşe göre onunla sıkışıp kaldım" şeklindeki o sevimli, şakacı omuz silkme ya da benimle oturmayı tercih ettiğini ima etmek için burnunu kırıştırma, hatta sadece küçük bir el sallama. Arkadaşlarıyla birlikteyken bile koridorda yanımdan geçerken hep gülümser ya da selam verir.

Bunun yerine bana pis bir bakış attığında, karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum. Gözleri kısıyor ve yüz hatları daha önce yüzünde hiç görmediğim bir iğrenme ifadesine bürünüyor ve doğrudan *beni* hedef alıyor. Diğerleri sanki sekiz yıldır okula birlikte gitmiyormuşuz gibi beni görmezden geliyor ve şu anda belki onun da beni görmezden gelmesini diliyorum çünkü bu çok daha kötü.

Çenem düşüyor ve şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Birkaç kez göz kırptıktan sonra kelimeleri ağzıma alıyorum: *Sorun nedir?*

Buna karşılık, iğrenç bir şey yapmışım gibi gözlerini deviriyor.

Sonra dönüp Jasmine Dupree'yi öpüyor! Küçük bir öpücük de değil. Dans pistinde onunla paylaşmayı hayal ettiğim türden. Birdenbire fantezim her zamankinden daha imkânsız görünüyor ve Jasmine'in yıllar önceki sözleri kafamda yankılanıyor: *Onu görmüyor musun, kızarıyor ve hayal kuruyor, ondan gerçekten hoşlandıklarını düşünüyor? En çok kime aşık olduğunu merak ediyorum.*

Arkadaşları, midemi bulandıran bu tutkulu öpüşmeyi yuhalıyor ve bağırıyor. Bittiğinde, Jasmine muzaffer görünüyor ve ben Sweetheart Diner'ın siyah beyaz dama tahtası zemininin açılıp beni bütünüyle yutmasını istiyorum.

Birisi "Sanırım bu gece Jas'ı eve kimin götüreceğini biliyoruz" diye şaka yapıyor ve herkes gülüyor. Ben hariç. Tanrıya şükür beni görmezden geliyorlar çünkü yüzüm şu anda kırmızının elli tonuna bürünmüş durumda.

Sessizce kitabımı kapatıp eşyalarımı topladıktan sonra hızla kabinden çıkıp mutfığa doğru ilerliyorum. Gazoz makinesinin başında annemin yanından geçiyorum ve bir şeylerin ters gittiğini anladığını söyleyebilirim. İçecekleri bırakıp beni takip ediyor. Ne olduğunu anlayamadan annem, Geneva ve Walt'la çevrili bir şekilde duruyorum ve muhtemelen dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyorum.

"Tatlım, ne ? Neyin ?" Annem soruyor. Üçü de endişeli görünüyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Konuşmaya çalışsam ağlayacağım. Kendimi çok aptal hissediyorum. Bana sadece küçük bir nezaket gösteren bir çocuk için böyle olmak, daha fazlası değil. Ama neden birdenbire bana korkunç davranmaya başladı? Ve onu baş düşmanımla öpüşürken görmek, bu çok fazla.

Uzun, dar geçiş penceresinden dışarı gizlice bir bakış fırlatan Cenevre daha sonra geri kalanımıza dönerek sessizce, "Sanırım artık çocuğun kim olduğunu biliyorum" dedi.

"Dr. Montgomery'nin oğlu mu?" diye fısıldarken annemin gözleri kocaman açıldı. Beni önemseyen insanların önünde bile utanıyorum.

Çünkü

Luke... Luke. Ve ben de benim. Bana asla o gözle bakmayacak bir adama karşı bir şeyler hissettiğimi bilmeleri onlar için utanç verici.

İşte o zaman, kel, tıknaz ve bana karşı her zaman nazik ama aşırı kişisel olmayan biri olan Walt, eğilmiş çenemi tek parmağıyla kaldırarak bunu değiştiriyor. "Şimdi beni dinle genç bayan," diyor, sadece dördümüzün duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Senin nasıl bir cevher olduğunu görmeyen hiçbir çocuk senin zamanına değmez ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Onu ya da o çocuklardan herhangi birini bir daha aklına getirme."

İnanılmaz derecede tatlı ve tabii ki ben de gözyaşlarına boğuluyorum. Walt, "Tatlım, gel buraya" dedi ve beni kucakladı.

Cenevre ona "Ben içkileri getirip siparişleri alacağım" derken annem omzumu ovuşturuyor. Ama sonra daha da yaklaşarak, "Walt haklı tatlım, sen dayan, her şey yoluna girecek" diyor.

Daha sonra Walt annemi erken bırakıyor ve biz de mutfaktan gizlice annemin park ettiği yere gidiyoruz. Eve gidip küvette dondurma yiyoruz ve ona Luke Montgomery ile olan tüm geçmişimi anlatıyorum. Acıttığını bildiğini ama sonsuza kadar böyle hissetmeyeceğimi, liseden sonra her şeyin değiştiğini ve insanların seni farklı gördüğünü söylüyor. Sonra bir eliyle saçlarımı geriye doğru itiyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Biliyorum, bunların hiçbirisi şu anda pek yardımcı olmuyor."

Bir süre sonra ağlayarak uyuyorum, hala paramparça ve aynı zamanda onu bir daha asla göremeyeceğim için neredeyse mutluyum.

Günün kelimesi: *Kalp kırıklığı*.

ÜNİVERSİTE SON SINIF

14 Şubat

Taylor

Bugün dersim yok ve annem de sekiz yıl sonra lokantadaki işinden yeni ayrıldı, yani o da evde. Dolapları ve dolapları karıştırıyoruz, eşyaları temizliyoruz.

İki hafta içinde yeniden evlenecek ve bir saat uzağa, Louisville yakınlarına taşınacak ama büyüdüğüm bu küçük ev ben istediğim sürece benim olacak. Annem geç saatlere kadar lokantada çalışarak, tatilden hemen önce ipoteği erken ödemeyi başardı, böylece bana bir Noel hediyesi verebilecekti. O zamana kadar bana hiç söylemedi, yoksa bunu yapmasına izin vermezdim. Yine de, yaşayacak boş bir yerim olduğunu ve evi satarsam elde edeceğim parayı bilmek güven verici. Bu *büyük* bir hediye. Sanırım ayrıldığı için kendini suçlu hissediyor, babamın ölümü ve hayatımda kontrol edemediği diğer şeyler yüzünden de suçlu hissediyor.

Hâlâ evde yaşıyorum, haftanın üç günü devlet üniversitesine gidiyorum, diğer günler ise lokantada garsonluk ve fırıncılık yapıyorum. Mayıs ayında mezun oluyorum ve iyi bir iş bulup yetişkin hayatımı şekillendirene kadar burada kalmayı planlıyorum.

"Her zaman David ve benimle yaşayabilirsin," diyor annem oturma odasındaki dolabın rafından bir kutu indirirken. "Burası büyük bir ev, bir sürü yatak odası var ve onun çocukları sadece iki haftada bir hafta sonları geliyor." "Bunu aklımda tutacağım," diyorum, her zamanki gibi. Bu cömert bir teklif ve David harika bir adam. Benim ancak yaşamayı hayal edebileceğim türden lüks bir mahallede beş yatak odalı muhteşem bir evi var. Ama annemin hak ettiği yeni başlangıcı yapmasını istiyorum, bu yüzden yolumu kendim bulmalıyım.

İşletme alanında lisans derecesi almak üzereyim, bu da bana yardımcı olacaktır. Yapmayı gerçekten sevdiğim tek şeyin yemek pişirmek olması çok kötü. Çok fazla yüksek internette fırıncılar için ücretli pozisyonlar.

Annem karton kutuyu eski bir koltuğa koyar ve açıp "Bak! Babanın senin için yaptığı sevgililer günü kutusu."

Kutuyu çıkardığında nefesim kesildi. O kutuda o kadar çok anı var ki, okula giderken bana verdiği gün hayal ettiğimden çok daha fazlası. Kutuyu ondan alıyorum, bu görüntü bile babamı özlememe neden oluyor. "Bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. En azından bir masanın üzerine falan koymalıydım." Bir süre öyle oldu ama küçük odam kitaplarla, bilgisayarla ve hayat boyunca biriken tüm eşyalarla daha sıkışık hale geldikçe, odayı boyamaya karar verdiğimizde onu diğer bazı ıvır zıvırlarla birlikte paketledim ve hiçbirini geri almadım.

İçine bakma isteği duyarak -çünkü oymalı çocuk sevgilileri dışını olduğu kadar içini de ilginç kılıyor- ahşap kapağın mandalını dikkatlice açıp kaldırıyorum. Ama daha bakamadan kapının beklenmedik bir şekilde çalınmasıyla duruyorum.

Annem kapıyı açtığında Walt'u evimizin önünde buldu. Walt'u tanıdığımız yıl boyunca evimize hiç gelmemiştir. "Walt. Merhaba." Onu içeri almak için geri adım attığında, ortak endişemizi hissediyorum. İkimiz de bir sorun olmamasını, kimsenin ölmemesini ya da lokantaya haciz falan gelmemesini umuyoruz.

Hoşbeşten sonra kel kafasından örme bir kışlık şapka çıkarıyor ve iki eliyle önünde tutarak rahatsız bir şekilde karıştırıyor. "Neden burada olduğum konusuna geleceğim," diyor. "Dükkânı kapatıp emekli olacağımı size şahsen söylemeyi ikinize de borçlu olduğumu düşündüm. İşler her zamankinden daha kötü ve Sweetwater artık bir lokantayı kaldıramaz. Bunca yıldan sonra sen de ayrılıyorsun Lisa, artık zamanı geldi. Karımla konuştum ve şehir dışında küçük bir kulübe alacağız, belki bir karavan da alırız, biraz seyahat ederiz."

Gerçek şu ki, Walt muhtemelen yetmişine merdiven dayamıştır, bu yüzden birçok nedenden ötürü bu dünyadaki tüm mantıklı şeydir, ama eminim ki ben de annem kadar şok olmuş görünüyorum.

"Bunun seni zor durumda bıraktığını biliyorum Taylor," diye devam etti, "ve çok üzgünüm. Tek üzüntüm bu, senin, Geneva'nın ve diğer personelin işsiz kalacak olması. Bu arada Mayıs sonu için plan yapıyorum. Umarım bu size başka planlar yapmak için zaman verir ve biliyorum ki o zaman mezun oluyorsunuz." Hâlâ şapkasıyla o kadar çok oynuyor ki, şapkasında bir delik açacak diye korkuyorum.

"Her neyse, yarın Dupree Realty'yi arayacağım ve artık kimsenin gelmediği eski bir kasabada eski bir lokantayı isteyecek birini tanıyorsanız, satmak için fiyatlandırılacak." Sözlerini ironik, gülümsemeyen bir kahkahayla bitiriyor.

İşte o zaman aklıma muhtemelen çılgınca bir soru geliyor. Ama elimde kelimenin tam anlamıyla bir kalp tutuyorum, belki de bu daha az çılgınca yapıyor. Çünkü bunca yıl sonra onları hala her yerde görüyorum; bulutlarda, ağaç kabuklarında, kayalarda ve hatta sokaktaki yağ lekelerinde.

Belki de bu bir işaret sayılmaz - kalbi babam *yapmış* olsa bile, bu kalp olması gereken bir kalp; başkalarının göremeyeceği bir yerde benim gördüğüm bir şey değil. Bu sadece bir tesadüf.

Yine de ellerimin arasında ona bakarken kendi kendime "Ne kadar?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Ne ne kadar?" Walt cevap verir.

Başımı eğip içten içe gülümsüyorum. Walt hiçbir zaman iyi bir iş adamı *olmamıştı*, sadece lokanta işletmeyi seviyordu. "Ne kadara satarsın?"

Şimdi Walt başını bir tarafa eğiyor. "Birini tanıyor musun?"

Burnumu kıvrıp başımı sallıyorum. Biraz utanıyorum. "Hayır, ben sadece... hep bir yerlerde küçük bir pastane açmayı diledim."

Walt bana bilgi verirken üzgün görünüyor, "Sweetwater'ın bunun için uygun bir yer olduğundan emin değilim, evlat. Seni seviyorum ve bu yüzden dürüst davranıyorum, seni kolluyorum. Tatlı ikramların ne kadar lezzetli olursa olsun, kaybetmekten korkuyorum."

İçimi çektim. "Evet, biliyorum. Yine de bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

Başını sallıyor. "Dinle şimdi, yaşlı bir adamın hırslarını ezmesine izin verme. Sadece o dükkânı başka bir yerde hayal et." Göz kırparak bitiriyor.

Birkaç özür ve kucaklaşmadan sonra Walt gitti. Annem ve ben kanepeye çöküp bu bilgiyi sindirmeye çalışıyoruz. Midem çalkalanıyor. "Güvenebileceğimi düşündüğüm tek şey lokantadaki işimdi."

Annem uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Merak etme, bir yolunu bulacağız. David'in sana kendi şirketinde yönetici pozisyonu vermeyi teklif ettiğini biliyorsun. Dün gece bana teklifinin hâlâ geçerli olduğunu söyledi."

Restoranlar için giysi üreten büyük bir şirkette yönetici - lokantada giydiğimiz işlemeli polo tişörtler ve önlükler gibi. En azından annem için tam bir döngü gibi görünüyor. Ve sanırım benim için de öyle olabilir. Kolay bir cevap.

Sadece daha çok bana ait hissettirecek bir şey umuyordum. Heyecan duyacağım bir şey.

Ama sanırım *herkes* bunu umuyor ve muhtemelen pek çok insan bunu elde edemiyor.

"Bunu düşüneneğim," diyorum ona.

Şimdiye kadar bu sadece sözde kaldı ama lokantadaki işim olmadan belki de bunu daha ciddi bir şekilde düşünmem gerekiyor. Küçük nehir kasabamızın nüfusu gittikçe azalıyor ve lokantanın kapanacak olması tabutuna bir çivi daha çakmak gibi geliyor.

Bir noktada, sevgililer günü kutusunu sehpaye indirdim, kapağı kapalı ama bir tarafa doğru eğikti. Şu anda aklım başka yerlerde olsa da uzanıp iki parçayı da alıyorum ve kutuyu kucağıma çekiyorum. Alt ve iç taraflarına yapıştırılmış, rastgele üst üste binmiş çocuksu sevgililer günlerini inceliyorum. Bir tanesinin Caroline'dan, diğerinin Luke Montgomery'den olduğunu görüyorum. *Sevgilim olur musun?*

Sanırım liseden beri bu kutuya bakmadım, ama her zaman tatlı bir anı olacağını düşündüğüm bir şey şimdi acı bir anı haline geldi. Sevgililer dansından sonra neden o kadar kaba davrandığını hiç öğrenemedim. Lokantadaki o garip, çirkin olaydan sonra onu bir daha hiç görmedim. Ama o gece yüzündeki ifade şimdi bile aklımdan çıkmıyor.

Sonra kapağı çevirip orada da dekupe edilmiş eski sevgililer günlerini inceliyorum. Ama... ne görüyorum? Küçük bir beyaz kağıt parçası orada, yuvanın yanında, ahşaba tam olarak yapıştırılmamış bir sevgililer gününün köşesinin altından çıkıntı yapıyor. Ona uzanıyorum ama kesinlikle yapışmış.

"O da ne?" Annem soruyor.

"Emin değilim. Belki de eskiden gazete için sattığım şu kalp dileklerinden biridir. Kutuyu en son kullandığımda bazılarının sıkıştığını hatırlıyorum."

"Tüm eski sevgililer günlerini içeriye yapıştırmamış mıydık?"

Hatırlamaya çalışarak geçmişini düşünüyorum. "Evet, doğru düzgün kurduğunu sanmıyorum. Sanırım birinin dileği yerine getirilmemiş." Konuşurken katlanmış kâğıdı hafifçe çekiştiriyorum, sonunda bir kenarı yırtılıp arkasında küçük bir parça bıraksa da onu kurtarıyorum.

Kağıdı açtım.

Gönderen: Luke'tan Taylor'a

Dileğim: Sana göre olmasa da, sevgililer günü dansına benimle gelmen. Benimle 7:15'te kupa kutusunun yanında buluş. Eğleneceğiz, söz veriyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Öylece bakıyorum. "Bu gerçek olamaz. mi?"

Gözlerimi iki kez kırpıştırıp düşündüğüm şeyi yazdığından emin olmak için tekrar okuduğumda annem omzumun üzerinden bana bakıyor.

"Sanırım gerçek," diye yanıtlıyor annem. Sonra bir tane daha ekliyor, "Aman Tanrım."

Ona bakıyorum, ağzım açık. "Buna inanamıyorum. Beni dansa davet etti. Beni dansa davet etti ve ben gitmedim."

Annem bir iç çeker ama iki elini birden kaldırarak bir dakika bekle işareti yapar. "Dürüst olmak gerekirse, yine de bunu en doğrudan şekilde yapmadı. Yani, senin bunu göremeyebileceğin hiç aklına gelmedi mi? Kaybolabileceği ya da diğer kâğıtların arasına karışabileceği?"

"Görünüşe göre hayır," diye cevap veriyorum, bana attığı o korkunç bakışı hatırlayarak. Jasmine'e kondurduğu öpücüğün neden neredeyse bana inat olsun diye tasarlanmış gibi göründüğünü şimdi anlıyorum. "Ama bu kesinlikle çok şeyi açıklıyor."

"Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan," diyor annem, "hemen sonuca varması aptalcaydı."

Buna katılmıyorum. Yine de hala takıldığım şey, "Beni gerçekten o dansa götürmek istediğine inanamıyorum. Bunu tamamen görmezden geldiğimi düşündüğüne inanamıyorum!"

Annem, "Onu Google'da arayabilirsin," diye önerdi. Montgomery ailesi gerçekten de ertesi gün kasabayı terk etti ve o zamandan beri haklarında hiçbir şey duymadık. Çiftlikleri hiç satılmadı ve şehir dışındaki bir şirket çimlerle ve evle ilgileniyor ve duyduğum kadarıyla Sweetwater'da hiç kimse onlarla Bayan Montgomery'nin ara sıra arazide görülmesi dışında bir temas kurmadı. Luke'un eski arkadaşları muhtemelen hala onunla görüşüyorlar ama hepsi okulda ve aileleri de benim sohbet ettiğim insanlar değil.

Onu neden daha önce hiç Google'da aramadığıma gelince, geçmişi geçmişte bırakıyordum. Ama geçmiş, kaçırdığım bir davetiyeyle bataklığa saplandı. Bu yüzden sevgililer günü kutusunu bir kenara bıraktım ve annem omzumun üzerinden bakarken cep telefonumu elime aldım.

Sonuç olarak, arama yaptığımda Luke Montgomery adında birkaç kişi çıkıyor ama hiçbiri o değil. Dr. Montgomery Cincinnati'de bir muayenehanede devam ediyor ve Luke'un kardeşlerini araştırdığımda, onlar da ortaya çıkıyor - biri avukat olmuş ve diğeri de Atlanta'daki Emory'de hukuk diploması almaya devam ediyor gibi görünüyor. Ama Luke yok.

Yine de bakmaya devam ediyorum ve bir yanımda bunu yaptığımdan, Google'da derinlemesine arama yaptığımdan nefret ediyor ama annem beni durdurmak için hiçbir şey söylemiyor. Sanırım öyle,

yeni keşfettiğim şeyi göz önüne alırsak, onu neden bulmak istediğimi anlıyor.

Sonra biraz daha aşırı bir adım atarak eski arkadaşlarını Google'da aramaya başladım. Luke'un şu anda olmasını *beklediğim* gibi TJ'i UK'de son sınıf öğrencisi olarak buluyorum. Aradığım diğer kişiler için de aynı şey geçerli; sosyal medyada birkaç kişi çıkıyor ama hiçbirinin paylaşımında Luke'tan bahsedilmiyor.

İşte o zaman dayanamayıp arama çubuğuna yazdım: *Jasmine Dupree*.

Arkamdan annem tıslama sesi çıkarıyor -sormadan sorma şekli: *Oraya gerçekten gitmek istediğine emin misin?*

Hiç emin değilim ama yapıyorum. Ve kendimi Jasmine'in sosyal medyasında buluyorum. Ve hayal edebileceğim en kötü şeyi görüyorum: hâlâ kusursuz olan Jasmine'in hâlâ yakışıklı olan Luke'la çekilmiş bir fotoğrafı. Her zamanki gibi saçlarını kestirse iyi olur ama bugünlerde atletik olmaktan çok sağlam görünüyor, ince, açık kahverengi bir sakalı var. Ve bir kovboy şapkası takıyor.

Başlık: *Utah'taki ateşli erkek arkadaşımı ziyaret ediyorum. Yarın ayrılmak zorundayım! Ama bahar tatilinde döneceğim! Buradaki manzara muhteşem ve sadece manzaradan bahsetmiyorum. Kıskanın hanımlar, çünkü o tamamen benim.*

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Kovboy şapkası mı? Utah mı? Sakal mı? Hepsi de onu hiç iyi tanımadığımı hatırlatıyor.

Ve tüm bu Yasemin'in erkek arkadaşı olma meselesine gelince, midemi burkuyor - kısmen çünkü belki de davetiyesini bulup o aptal dansa gitseydim böyle olmazdı.

Ama, tamam, belki de olurdu. Çünkü o zamandan bu her ne olduysa, en son bildiğim kadarıyla aynı "arkadaş grubuyla" aynı üniversiteye gidiyorlardı, yani belki de olması gereken buydu.

"İşte bu kadar," diye mırıldandım. Uygulamayı kapatıyorum, telefonumu yere koyuyorum ve avuçlarımı birkaç kez üst üste silerek ellerimi tüm olaydan arındırıyorum.

Annem bir süre hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarım bir kez daha sevgililer günü kutusuna kayınca, "Eğer geri döneceğini düşünüyorduysan, bu daha az olası görünüyor. Öyle olduğunu söylemiyorum, hiçbir fikrim yok. Ama eğer bunun bir önemi varsa, David'le mezuniyet sonrası için olasılıklar hakkında konuşabiliriz."

Derin bir nefes alıp geri veriyorum. Öyle mi yaptım? Bir gün geri gelebileceğini mi düşünüyordum? Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama eğer düşündüysem, o haklı. Bu her şeyi bitirir. Utah ay da olabilirdi.

Ve Walt gidiyor. Annem de gidiyor. Belki
ben de gitmeliyim.

Sonuçta, neden bu ölmekte olan eski nehir kasabasında kalmak isteyeyim ki?

Garip ama hiç beklemediğim bir şey oldu. Yıllar boyunca Sweetwater'da
yaşamaktan nefret ettiğim her şeye rağmen, yolun bir yerinde burası evim
oldu.

10 YIL SONRA

5 Ocak

Taylor

Tipik bir hafta içi kış sabahında Sweetheart Bake Shop'taki büyük cam vitrinin arkasında **duruyorum**. Üniversiteden mezun olduğumda Walt lokantayı hiç beğenmemişti, bu yüzden bana karşı koyamayacağım kadar düşük bir fiyat teklif etti.

Hiç param olmamasına rağmen.

David bana mezuniyet hediyesi olarak faizsiz krediyle yardımcı oldu; kendisi gerçekten harika bir adam ve on yıldır annemi çok mutlu ediyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum - küçük işletmemi bir araya getirip Sweetheart Bake Shop için bir kiremit astığım dün gibi geliyor, burada çok basit bir iş modelimiz var: sadece kalp şeklinde unlu mamuller yapıyoruz. Pastalar, turtalar, kurabiyeler, kekler, kekler - hepsi kalp şeklinde. Duvarlara boyanmış pembe pastel kalpler ve pembe vinil kabin ve sandalyelerle Sweetwater'daki "tatlı "yı, Sweetheart Diner mirasını ve beni babama bağlamaya devam eden kalpleri kucakladım ve birleştirdim

-Zengin olmayabilirim ama bu bana her gün neşe veriyor.

Kapı açılıp TJ Browerton içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. "Günaydın Taylor. Üç düzine kurabiye alabilir miyim? Sende ne varsa olur. Bugün okuldan sonra personel toplantısı var." Bir zamanlar sınıfımda sporcu olan TJ, şimdi Sweetwater Lisesi'nin futbol koçu ve fen bilgisi öğretmeni. Hâlâ çekici, ama daha gösterişsiz bir şekilde, şimdi gözlük takıyor ve yarım fermuarlı bir kazağın altına kravat takıyor. Her zaman iyi bir adamdı ve yetişkinler olarak dostça tanışıyoruz.

"Elbette, TJ," diyorum, pembe bir fırın kutusu ve bir çift maşa alıyorum. Kutuyu çikolata , fıstık ezmesi ve şekerli kurabiyelerle doldururken onunla havadan sudan konuşuyorum -hafta sonu biraz kar yağmıştı ama şimdi hava çok soğuk-. Kutunun diğer tarafında

Arkamdaki iç pencerede Geneva yemek pişirmekle meşgul, diğer tam zamanlı çalışmam on dokuz yaşındaki Kyra ise internet siparişlerini kutuluyor.

Bu bizim gizli sosumuz, online siparişlerle işimizi nasıl sürdürdüğümüz. Nem sızdırmaz ambalaj kullanarak kalp kurabiyelerimizi ve keklerimizi ülkenin dört bir yanına postalıyoruz. Ödeme gücümüzü korumak hâlâ zor ama web sitesi müşterilerimize yardımcı oluyor. Ayrıca, birileri özel bir gün için mükemmel, güzel kalp şeklinde bir tatlı istediğinde bölgesel bir hedef haline geldik.

Sweetwater'ın ana caddesinin geri kalanı ise her zamankinden daha boş. Uzun zamandır en iyi arkadaşım beş yıl önce caddenin karşısında Sweet Caroline's Deli'yi açtı (benimki de dahil olmak üzere herkesin tavsiyesine karşı) ve o da mücadele ediyor. Büyük mağazalar on yıllar önce ilk düşüşe neden oldu, ancak sadece iki yıl önce daha da yakınına yeni bir tane inşa edilmesi durumu daha da kötüleştirdi. Caroline ve benim dışımda, Main'de kalan tek şey bir berber dükkanı ve zar zor ayakta duran eski zamanlardan kalma bir eczane. Diğer tüm vitrinler ne yazık ki boş duruyor.

Şu anda pembeye boyanmış olan sevgililer günü kutusu tezgâhın üzerinde duruyor. TJ ödeme yapmak için kasaya doğru ilerlerken, haftalık kek ya da turta kazanma şansı için bir kartvizit bırakıyor. Kutu bir kez daha bir kullanım alanı buldu ve her müşterinin görebileceği şekilde sergilenmesini seviyorum.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyor. "Annemin bir tişörtlü ihtiyacı varmış, eskisi yıpranmış. Ona alacağımı söyledim. Büyük beden."

"Harika," diyorum, tezgâhın arkasındaki raftan bir tişört alıp küçük pembe bir alışveriş torbasına ayrı ayrı pakettliyorum. İlk açtığımda, insanlar buranın hala bir lokanta olduğunu düşünerek gelmeye devam ediyordu, bu yüzden bir tür şaka olarak, ama aynı zamanda gerçek, personel için üzerinde *Sweetheart Bake Shop (Not a Diner!)* yazan pembe tişörtler yaptırdım ve bunlar bazı yerel halkın da ilgisini çekti. Şu anda bile bu tişörtleri giyiyoruz, çünkü arada sırada birileri gelip hamburger ve patates kızartması sipariş etmeye çalışıyor.

"Mags bugün nasıl?" TJ ona toplamı söyledikten sonra soruyor. Maggie adında kıvrırcık beyaz minyatür bir kaniş olan yaşlı yavruma bir bakış atıyor, Mags ön pencerenin yanındaki pembe köpek yatağında kıvrılmış yatıyor ve derin bir uykuya dalmış. Mags çoğunlukla kördür ve fazla dişi yoktur. Birkaç yıl önce bir gün dükkânın önünde belirdi ve ne yapacaktım, onu kendi haline mi bırakacaktım? Bu kasabada hayatın acımasız olabileceğini bildiğim için onu yanıma aldım ve pastanenin maskotu haline geldi.

"Dayanıyor," diye cevap veriyorum, ona şefkatli bir bakış atarak. "Sen içeri girdiğinde uyanmamasına şaşırdım." Uyanamayabilir

ama kek ve brownie kokularının arasında bile düzenli müşterilerimi kokusundan tanıyor.

Ona bir bakış daha fırlatıyor. "Eminim bu işe yarar," diyor ve kasanın yanındaki *Maggie'nin Kalpleri* etiketli kurabiye kavanozunun kapağını çevirip kalp şeklinde bir köpek maması çıkarıyor.

Gerçekten de bu ses Maggie'yi uyandırıyor ve bir saniye sonra ayağa kalkıp ön patilerini küçük kapılı alanının duvarına doğru kaldırıyor. Beklerken dili ağzından sarkıyor ve kuyruğu hevesle sallanıyor.

Temizlik amacıyla mesai saatleri içinde onu sevmekten kaçınıyoruz ve bunu müşterilere bırakıyoruz, bu nedenle TJ ona pastırma aromalı ikramı kalmayıp çenesinin altını kaşımak için uzandığında memnun oluyorum. Gün boyunca evde de hayatta kalabileceğini biliyorum, ancak hayatında birden fazla kez terk edildiğinden şüpheleniyorum, bu yüzden mecbur kalmadıkça onu uzun süre yalnız bırakmayı sevmiyorum.

TJ dışarı çıkarken, Caroline içeri girdi. Bazılarının ideal olarak kabul ettiğinden hâlâ birkaç beden büyük olan güzel arkadaşım liseden sonra kendine geldi. Makyaj yapmayı ve piercing takmayı seviyor, şehir dışından üç farklı erkekle çıkıyor ve her yeni yılda yılın renginin ne olacağını ilan ediyor.

Yeni mor paltosundan (bu yılın rengi) sıyrılarak, kuyruğunu sallayan Mags'in karnını okşuyor ve bebek sesiyle "İşte benim Maggie'm" diyor, ardından öğle yemeği için şarküteriye açmadan önce uğradığı her zamanki yeri olan kapıya en yakın masaya park ediyor.

İşte o zaman normalde neşeli olan ifadesi -belli ki sadece bugün Maggie için- uzun, siyah omzunun üzerinden dükkânın geneline hitap ederken kaşlarını çatan ifadeye dönüşüyor. "Haberleri duyduunuz mu?"

Arkamdaki pencereden Geneva ve Kyra ile bakışıyoruz. Görünüşe göre hiçbirimizin haberi yok. "Ne haberi?"

"Şey, size söylemek yerine, kendiniz görmenize izin verebilirim. Caddenin , saat on birde, saat ona doğru hızlı adımlarla yürürken."

Baktım ve gözlerime inanamadım.

Arkamda, diğer ikisi görmek için başlarını kaldırıyor ama açığı doğru değil, bu yüzden Cenevre "Kim o?" diye soruyor.

Ağzımdan çıkan kelimeler beni şaşkına çevirdi. "Jasmine Dupree somon rengi bir pantolonla caddede yürüyor."

"Ah canım," diyor Geneva.

Kyra'nın sorduğu gibi, "Jasmine Dupree kim?"

Caroline cevap verir, "Taylor'ın lise kabadayısı ve düşmanı. Benim de öyle sayılır ama Taylor'ın erkeğini çaldı."

"Vay canına," diyorum iki elimi havaya kaldırarak, dikkat çekici artık görüş alanımdan çıkmış olmasına sevinerek. "O, hiç de hayal gücünün ötesinde, benim adamımdı." Sonra Kyra'ya bakıyorum. "Sadece aşık olduğum bir çocuktu."

"Ve bana sorarsanız çok gülünç görünüyor," diye ekliyor Caroline, gözleri tekrar Jasmine'in üzerinde.

Ama ben karşı çıktım, "Hayır, aslında harika görünüyor. Ben o kıyafeti asla çıkaramazdım ama onun üzerinde inanılmazdı."

"Burada çok saçma görünüyor," diye açıklıyor Caroline.

Yeterince makul. "Ölmekte olan bir Kentucky nehir kasabası için biraz fazla, katılıyorum." diyerek onu yarı yolda karşıladım.

"Ayrıca her zamanki gibi sefil görünüyordu, değil mi?"

"Her şeye sahip olan bir kız için her zaman biraz mutsuz görünüyordu, değil mi?" Ben de aynı fikirdeyim, burnumu hafifçe kıvrarak. "Sweetwater'da ne işi var?"

Caroline dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırıyor, gözleri kocaman açılıyor. Sonra bir parmağını kaldırdı. "Bekle. Önce Kyra'nın geçmişiyle ilgili biraz bilgi vereyim. En son bildiğimiz, Jasmine ve Luke'un - bu adam- üniversitede bir çift olduklarıydı, ama adam Utah'taydı ve o da buradaydı. Bunun nasıl yürüdüğünden emin değilim. Ama her neyse, bir noktada -ne zaman olduğunu bilmiyoruz- ayrıldılar ve Jasmine Los Angeles'ta yüksek profilli bir yetenek ajansında asistan olarak çalışmaya başladı. Bir sosyal medya fenomeni haline geldi çünkü sürekli Hollywood partilerindeydi, ünlülerin ve kendisinin muhteşem görünen fotoğraflarını paylaşıyordu. Ama sonra, *skandal*." Bu kelime müstehcen bir merak tonuyla söyleniyor.

"Ne oldu?" Kyra soruyor, ela gözleri Caroline'inkiler kadar büyük, atkuyruğundan kurtulmuş uzun kahverengi saçlarından bir tutamı geriye itiyor.

"Annemin anlattığına göre," diyor Caroline, "çalıştığı şirkette kendisinden yaşça büyük, evli bir adamla oynadıktan sonra işinden kovulmuş. Takipçilerinin çoğunu kaybetti ve tüm parasını lüks yaşam tarzına harcadı, bu yüzden parasızlık sınırındaydı ve eve gelmekten başka seçeneği yoktu. İlk başta sadece Noel için gelmiş gibi görünüyordu ama sonra gitmedi ve etrafta konuşulmaya başlandı. Annem, annesinin ofisinde idari işler yaptığını söylüyor." Janet Dupree'nin emlak bürosu caddenin aşağısında ve köşeyi dönünce, kolonyal tarzda bakımlı bir evde bulunuyor ve muhtemelen

Sweetwater'da gelişmeye devam eden tek işletme, çünkü listelerinin çoğu diğer topluluklardan geliyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış mürettebata katılan Geneva, "Ne hikâye ama," diyor.

"Tek söyleyebileceğim," diye ekliyor Caroline daha sakın bir sesle, "bu kasabanın onsuz çok daha güzel bir yer olduğu."

Ve bu konuda tartışmam. Aslında, grubundaki tüm kötü kızlar sonunda bilinmeyen yerlere gitti ve yetişkinlikte bile bu tür şeyler üzerinde devam edebilen belirli bir kızgınlık perdesini kaldırdı.

Ama eminim ki Jasmine Dupree ve ben barış içinde bir arada yaşayabiliriz ya da en azından burada olduğu sürece birbirimizden uzak durabiliriz. Onu camlı pencerelerimden görmek vücudumda küçük bir ergenlik TSSB sarsıntısı yaratmış olsa bile.

Tam o sırada telefonum bir mesaj bildirimiyle çalıyor. Kontrol edip gruba "Annem arıyor. Çünkü *Sweetwater Times*'ı görüp görmediğimi soruyor." Artık burada yaşamıyor olmasına rağmen, kasabada olup bitenleri takip etmek için hâlâ abone. "Ve görmedim."

Etrafıma baktığımda kimsenin *bu* haberden haberdar olmadığını görüyorum, Caroline bile.

"Onuncu sayfaya bakmamı söyledi."

Geneva yaptığı işi bırakıyor ve bir süre sonra elinde gazeteyle Kyra'nın arkasından ön tarafa doğru yürüyor. Diğer postalarla birlikte köşedeki masama düşmüş olmalı. Önümdeki tezgâha düz bir şekilde bastırıp onuncu sayfaya kadar karıştırıyorum ve ölüm ilanları olduğunu görüyorum.

Geneva bunu da yakaladı. "Uh oh-kim öldü?"

Listedeki birkaç ismi taradım ve annemin neden mesaj attığını hemen anlayarak, "Dr. Montgomery. Dr. Montgomery öldü."

Kyra, "Olamaz, o benim doktorum," deyince diğerlerinin nefesi kesilir. Geneva ona "O *herkesin* doktoru," diye hatırlatır.

"Artık değil," diyor Caroline sessizce.

Yaklaşık yedi yıl önce, Dr. ve Bayan Montgomery hala satılmamış çiftliklerine geri döndüler ve Dr. M. eski muayenehanesini, görünüşe göre küçük kasaba tıbbını da sevmeyen başka bir doktordan geri satın aldı. Hiçbir zaman dost canlısı bir adam olmayan -daha çok açık sözlü ve işine bağlı- Dr. M. toplumda hala saygı duyulan ve değer verilen biriydi.

Kyra "Nasıl öldü?" diye sorana kadar hepimiz sessiz kaldık.

Sayfayı taradım ve ona dedim ki, ". Ölüm ilanları genelde ."

Caroline, "Anneme mesaj atacağım," diye duyurdu.

Bu arada, herkesin ilgilendiğini varsayarak, ölüm ilanını yüksek sesle okudum.

Yaşını altmış yedi olarak veriyor ve bana Luke'un babasının diğer ebeveynlerimizden daha yaşlı olduğunu hatırlatıyor - tıp fakültesinden mezun olup profesyonel olarak yerleşene kadar bir aile kurmamıştı.

Daha sonra toplumun ne kadar sevilen bir üyesi olduğuna değiniliyor. *Sevilen*, güçlü bir kelime ve hiçbirimiz bunu söylemesek de, hepimizin bunu düşündüğünden şüpheleniyorum.

Hayatta kalanları saymaya devam ediyor, eşinin ve Luke'un artık kendi eşleri ve çocukları olan ağabeylerinin isimlerini veriyor. İkisi de avukat ve birinin Cincinnati'de, diğerinin St. Louis'de yaşadığını öğreniyorum. Paragraf "ve otuz iki yaşındaki Luke Montgomery, Springdale, Utah'ta" sözleriyle sona eriyor.

Tamam o zaman. Evli ve çocuklu değil. Ama onun hakkında başka bir şey bilmiyorum. Bir keresinde bir kontrol sırasında Dr. Montgomery'ye Luke'un nasıl olduğunu sordum, lisede birlikte okuduğumuzdan bahsettim ve beni ödüllendirdiği tek şey asık suratlı bir "O iyi" oldu, bu da beni arayıştan vazgeçirdi.

Caroline telefonuna bakarak, "Annem uykusunda akciğer embolisi geçirdiğini duymuş," diye haber vermek için sözümü acımasızca kesiyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz, sonra cenaze tarihini ve saatini paylaşarak ölüm ilanını bitiriyorum. "Ardından Sweetwater Mezarlığı'na defnedilecek."

İşim bittiğinde Caroline "O yarın" diye işaret ediyor.

"Evet," diyorum, sonra hepsinin bana baktığını fark ediyorum. "Ne?"

"Bu Luke'un şehirde olduğu anlamına geliyor," diyor, sanki bu sıçramayı kendi başıma yapmamışım gibi.

Sadece omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani? Onu neredeyse on beş yıldır görmedim." "musun? Yani, kasabanın çoğu ziyarete gidecek, Bu yüzden senin de bunu yapman çok normal."

Başımı salladım. " sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Onu son gördüğümde bana kendimi pislik gibi hissettirdi. Sonra da Jasmine ile gecenin karanlığında vals yaparak gitti - ya da en azından ben öyle olduğunu varsayıyorum. Hafızamda o korkunç geceye geri götürülmekten bile hoşlanmıyorum.

Elbette, neden bu kadar kaba davrandığını çok sonra öğrendim. Ama nedeni ne olursa olsun, son görüşmemiz beni incitti ve utandırdı. Onun çok uzaklarda bir hayatı var.

Buradan uzakta ve Sweetwater'da uzun süre kalmayacağı kesin. Bir kez daha omuz silktim. "Köprünün altından çok sular aktı."

Tabii ki gerçek bundan daha derin ve biraz daha karmaşık. Yol boyunca bazı flörtlerim olmasına rağmen, hiçbir zaman pek bir aşk hayatım olmadı.

Bunun yerine kendimi işime verdim. Ancak hayatımda romantizm ya da zenginlik olmamasına rağmen mutluyum. Sevdiğim işi yaparak -bazen ne kadar yetersiz olsa da- hayatımı kazanıyorum. Dükkândan çok da uzak olmayan küçük kulübemin değerini anlamaya başladım - onu onardım, içini ve dışını eğlenceli renklerle boyadım ve hatta her yaz arka tarafta güzel bir çiçek bahçem oluyor.

Kendimi bu şehri desteklemeye ve ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın onu ayakta tutmaya adadım.

Öyleyse neden Luke Montgomery ile geçmişi tekrar gözden geçirerek mükemmel mutlu hayatımı altüst etmek isteyeyim?

10 Ocak

Luke

Dostum, burası çok değişmiş. Büyüdüğüm kasabanın ana caddesindeki yontulmuş kaldırımında yürürken tek düşünebildiğim bu. Tatillerde ve annemin doğum gününde bir ya da iki kez gittim ama bu ziyaretler beni hiçbir zaman kasabaya götürmedi. Gerçi götürülecek pek bir şey de kalmadı. Burası hayatım boyunca bocaladı ama şimdi çok daha kötü görünüyor.

Hâlâ burada olmamın bir sebebi de bu. Cenazeden hemen sonra gitmeyi planlıyordum ama birden fazla şey beni durdurdu. Çoğunlukla babamın mirasıyla ilgilenmek ve annemin onsuz bir gelecek planlamasına yardım etmekle ilgili. Ama tüm kasabanın geleceğini ilgilendiren başka bir şey daha ortaya çıktı.

Gerçek şu ki, pek de umursamak istemiyorum. Uzun zamandır burada yaşamıyorum ve Utah'ta iyi bir hayatım var. Ama burası benim memleketim. Bu yüzden sanırım önemsiyorum.

Berber dükkânının kapısından içeri , bana ilk saç tıraşımı yapan Stanley Ellis'i görüyorum; şimdi düşünüyorum da, taşınana kadar tüm saç tıraşlarımı o yapmıştı. Onu son gördüğümünden beri saçları ağarmış ve bana daha zayıf görünüyor, "Saçını kestirmen gerekiyor genç adam. Sandalyeye otur da hemen başlayalım."

Beni tanımıyor ama yine de kesilmem gerektiğini düşünüyor. Hep öyle yapardı. Bu konuda pek iyi değildir. Ona "Benim, Stan." dediğimde gülümsüyor. Luke Montgomery."

Yaşlı adamın gözleri bana dikildi. "Aman ne güzel, Luke, fark etmemiştim." Sonra ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Babana olanları duyunca gerçekten çok üzıldüm."

Günlerdir yaptığım gibi başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Stan." Bu kadarla bırakıyorum. Bu konuda daha duygusal olmalıydım, biliyorum. Bunun yerine, içimde bir boşluk hissetmeme neden oldu. "Ama buraya süs için gelmedim."

Başını yargılayıcı bir şekilde eğiyor. "Belki de öyle olmalısın." Sadece gülüyorum. "Yakında başka bir gün."

Sonra gümüşü kaşları havaya kalktı. "Şehirde mi kalıyorsun?"

"Kısa bir süre için. Babamın işlerini halletmeye yardım etmek ve annemin bazı işlerini halletmek için."

"Çok ," diyor. "Annen çok tatlı bir kadın."

Bunu herkes söyler. Bazı insanlar babamla nasıl birlikte olduğunu merak ediyor. Yine de onunla her zaman mutluydu - belki de dünyada babamın zaaf duyduğu tek kişi oydu. "Öyle," diye katılıyorum.

Sonra burada bulunma nedenime geliyorum, dosyaya uzanıp bir broşür çıkarıyorum. "Dinleyin, sizi bir toplantıya davet etmek istiyorum. Mülkümüzle ilgili olarak tüm Sweetwater'ı etkileyecek bir teklif geldi ve geri kalan işletme sahiplerinin görüşlerini almak istiyorum."

Uzattığım broşürü alırken kaşları çatıldı. "Ne tür bir teklif bizi *burada* etkileyebilir? Çiftliğiniz bir mil kadar uzakta."

Ona tek söylediğim, "Düşündüğünüzde aslında o kadar da uzak değil. Ama herkes bir araya gelene kadar ayrıntılara girmek istemiyorum. Umarım gelirsin."

Şimdi elindeki kâğıdı inceliyor. "Oh, orada olacağım," diyor. Onu endişelendirdiğimi görebiliyorum, ki niyetim bu değil. Ya da... belki de *endişelenmeli*. Her şey nasıl baktığınıza bağlı.

Eski dükkânının kapısına doğru ilerlerken bana sesleniyor: "Ve sen de saç kesimi için buraya geri dön."

Yapacağıma söz veriyorum ve bunda ciddiym, pay istediğim için değil, adamın işe ihtiyacı olduğunu gördüğüm için.

Daha yeni bir işletme olan yandaki şarküteriye uğradığımda, sahibinin şu anda bir iş için dışarıda olduğunu öğrendim, ancak tezgahın arkasındaki yaşlı kadın broşürü teslim edeceğine söz verdi. Saat öğleyi biraz geçiyor ve bu işletmenin en azından birkaç müşterisi olduğunu görmekten memnunum ve ön pencereyi çevreleyen iki kişilik küçük masalardan birinde cipsle birlikte yediğim bir yumurta salatalı sandviç sipariş ederek buna katkıda bulunmaya karar veriyorum.

Daha sonra caddenin karşısına geçip gençliğimin lokantasına gidiyorum. Camlı kapıyı ittiğimde, hatırladığımdan daha aydınlık görünüyor, kabinlerde ve masalarda oturan birkaç kişi var.

Ama sonra beni sarsan bir şey fark ediyorum ve beklenmedik bir şekilde hem iyi hem de kötü anlamda zamanda geriye gidiyorum. Tezgâhın üzerinde kalp şeklinde unutulmaz ahşap bir kutu duruyordu. Son gördüğümde beyazdı ama şimdi pembe. Kahretsin, hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor at kuyruklu bir kız selamlayarak.

Tahta kutuyu işaret ederken gülümsememi tutamıyorum. "O kutuyu nerede olsa tanırım," diyorum ona. "Taylor Mulvaney burada mı?"

"Buranın sahibi o," diyor kız bana, "ama şu anda burada değil."

Kendime rağmen hayal kırıklığına uğradım. En son görüştüğümüzde, beni tahmin edebileceğimden çok daha fazla yaralayan bir reddedilişle karşı karşıya kalmıştım ama uzun zaman önceydi ve bir merhaba demek güzel olurdu. "Onunla aynı okula gittim," diyorum tezgâhtara. "İlkokuldan beri bu kutuya sahipti. Babası onun için yapmıştı ve Sevgililer Günü'nde hepimiz kartları değiş tokuş ettiğimizde onu getirirdi." Bunları ona neden anlattığımdan emin değilim ama belki de Taylor'ın hâlâ Sweetwater'da olduğunu ve buranın *sahibi olduğunu* öğrenmenin şaşkınlığını hâlâ üzerimden atamamışımdır?

"Oh, bunu bilmiyordum," diyor kız, ilgilenmiş gibi. "Şimdi insanlar kartvizitlerini koyuyor ve Taylor her hafta bir kek ya da turta kazanmak için çekiliş yapıyor."

Beynimin çarkları dönüyor. "Sadece haftada bir geçiyor, ha?"

Genç kız omuz silkip bana, "Aslında bir iki günde bir içeriye göz atıyor. Bir keresinde birisi kimseye haber vermeden kutuya bir not bırakarak on turta siparişi vermenin iyi bir fikir olacağını düşünmüş ve ortalık karışmış. O yüzden kartvizit olmayan her şeyi saat gibi kontrol ediyor."

"İçine bir şey koyarsam, bugün görmesini sağlayabilir misiniz?" Evet, broşürü görevliye verebilirdim ama sanırım bu kutuyu görünce aklıma geldi.

"Kesinlikle," diye söz veriyor.

Elbette, lisede içine attığım son şey tam olarak istediğim etkiyi yaratmamıştı ama yine de bunu bulduğunda Taylor'ın yüzündeki ifadeyi görmek isterdim. Bu onu arkadaş olduğumuz zamanlara geri götürecek mi? Ya da belki daha çok şöyle olur: *Yine mi o?* Davetimi neden göz göre göre görmezden geldiğini hiç anlamamıştım ama biz daha çocuktuk. Ve her iki durumda da, bu ona geçmişi hatırlatacak.

Dosyamdaki broşürlerden birini çekip tezgahın üzerindeki kaleme uzanıyorum ve üstüne bir not yazıyorum:

Bu kutuyu neredeyse eski dostum, kalp dileklerinin bekçisini hatırladığım kadar iyi hatırlıyorum. Luke

Sonra 8x10 boyutundaki kâğıdı birkaç kez katlayıp yuvasından geçiriyorum; bunca yıl sonra bile garip bir şekilde tanıdık gelen bir hareket.

Lokantadan çıkarken aklım eskiden tanıdığım kızda kaldı. Sweetwater'dan nefret ettiğini ve şimdiye kadar çoktan gitmiş olduğunu sanıyordum. Bu lanetli küçük kasabada bir işyeri satın aldığını öğrenince daha da şaşırdım. Ya da... belki evlidir ve burayı sevgilisiyle paylaşıyordur. Belki de ailesinin burada olmasıyla ilgilidir ya da başka herhangi bir olasılıkla. Acaba hala o ateşli kızıl saçları var mı? Bu bukleler zaman zaman neredeyse evcilleştirilemez gibi görünüyordu, ama bunun harika olduğunu düşündüm. Her zaman biraz rüzgarda savrulmuş gibi görünürdü.
-Sevdiğim bir şekilde.

Umarım *bu* daveti kabul eder - sadece işinin iyiliği için değil, artık Sweetwater'da olduğunu bildiğim için, onu tekrar görmeden şehirden ayrılamam.

Taylor

Sweetwater Drugs'tan dönüyorum - bugün kırkıncı yaş günü olduğu için sahibi Jeff Calloway'e sürpriz bir kalpli pasta götürdüm. Oradaki herkes -ki ben, bir çalışan ve bir müşteriydi- doğum gününü kutlarken o da üzerine yapıştırdığım mumları üfledi.

Hava soğuk ama güneşli, Caroline'ı bu akşam pizza yemeye ve sinemaya davet ediyorum ve dünyada her şey yolunda gibi geliyor - ta ki pastaneye yaklaşıp kapıyı açmak için uzandığımda içeride Luke Montgomery'den başkasının olmadığını görene kadar.

Kalbim neredeyse duracak. Bu nasıl olabilir? Ve neden hala bu kadar inanılmaz görünüyor?

Her nasılsa, bunca zaman, onu kovboy şapkası ve sakalıyla hayal ettim.
-Belki de Jasmine'in gönderdiği fotoğraflardan aklımda kalan son görüntü bu olduğu içindir ama aslında, biraz kırılmaya ihtiyacı olsa da sinekkaydı tıraş olmuş ve iyi bir şarap gibi yillanmış. Bana göre iyi bir şaraptan daha iyi, çünkü şaraptan pek anlamam ama Luke Montgomery'nin yenecek kadar iyi görüldüğünü biliyorum.

Dışarıda durdum, bir sonraki hamlemi düşünen bir hırsız gibi dükkânımın cam kapısından içeri baktım ve gitmeye hazırlandığını görünce paniğe kapıldım. Daha da fazla, çünkü *zaten* oldukça paniklemiş durumdayım. Geldiğim yoldan geri dönüyorum, dar sokağa ulaşana kadar kaldırımdan yukarı fırlıyorum

Benim binamla bir sonraki bina arasında, çöp kutularının sığabileceği kadar geniş bir geçit vardı.

Tamamen içgüdüsel olarak kendimi eski tuğla duvara yapıştırdım ve yoldan geçenlere görünmez olmaya çalıştım. Şey, esasen yoldan geçen ya da geçmeyen *bir kişi*.

Tam o sırada Caroline ters yönden yaklaşıp duruyor ve hayalet görmüş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Belki de bir aptalın hayaleti, çünkü belli ki planım işe yaramıyor.

Yine de bileğinden tutup onu kendimle birlikte saklanmaya çekiyorum - burada gevşekçe kullandığım bir terim. "Gözden uzak dur," diye fısıldadıktan sonra köşeden kendi ön kapıma doğru cüretkâr bir hareketle bakıyorum. Kapı açıktı ve o çıkıyordu.

Kendimi duvara yeniden yapıştırıyorum ve ona da aynısını yapmasını işaret ediyorum. Bana deliymişim gibi bakıyor, anlaşılır bir şekilde, ama yine de aynısını yapıyor. Bu da onu neden sevdiğimin harika bir örneği.

"Şşşt," diyorum, ayak sesleri yaklaştıkça tenim karıncalanıyor.

Lütfen bizi bulmasına izin vermeyin çünkü bu benim aptallığımdı ve bunu okulda insanların düşündüğü kadar tuhaf olduğumdan başka bir şekilde açıklamam mümkün . Ya da belki, daha doğrusu, beni tuhaflaştırdılar. Ama şu anda bunun pek önemi yok.

Lise aşkımın bu ateşli, yakışıklı, yetişkin versiyonu yanımdan geçerken zar zor nefes alabiliyorum. Göğsüm sıkışıyor ve soğuk havada tenim karıncalanıyor.

O kaldırımda ilerlerken Caroline ve ben sessiz ve hareketsiz kalıyoruz. Ancak onun eczaneye girdiğine karar Caroline sakince, "Arayan Luke Montgomery'ydi," dedi.

"Öyleydi," diye onaylıyorum.

"Ve sen ondan saklanıyordun."

"Doğru."

"Çok olgunca."

"Katılıyorum."

"Senin dükkanında mıydı?"

Başımı salladım, sonra ona neredeyse nasıl çarpacağımı ama çarpmadığımı anlattım. "Ben sadece... zihinsel olarak hazır değildim, anlıyor musun? Bütün sabah fırıncılık yaptım ve muhtemelen berbat görünüyorum."

Başını eğip beni bir kez daha süzdükten sonra uzanıp yüzümün yanındaki buklelerden bir şey fırçalıyor. "Yüzünde biraz un var.

saç."

İç çekiyorum. "Tabii ki umurumda. Ve normalde böyle şeyler umurumda olmaz.

-Jeff'e bir pasta götürdüm ve belli ki önce aynaya bakacak kadar önemsemedim. Ama liseden beri Luke'u ilk kez göreceksen, bunu saçımda un varken yapmak istemem."

Dolgun dudaklarını büzüyor. "Yani o buradayken onu görmeyi planlıyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Sen neden bahsediyorsun? Şehirde ne kadar kalacağını bile bilmiyorum. Gidecek *olsaydım* demek istedim. Ama gitmiyorum."

"Ne kadar kalacağını merak ediyorum." Telefonunu çıkardı. "Anneme mesaj atacağım."

Gönder'e bastıktan sonra bana bakıyor. "Onunla gerçekten bağlantı kurmalısın. Eski günlerin hatırına."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Neden? Ne de olsa onunla son iletişiminiz güzel bir dans davetiydi."

"Düzelتيyorum. Onunla son iletişimim, hiç anlamadığımı bilmediği için hırçınlaşmasıydı. Ve..." İyice düşündüm. "Sanırım asıl mesele şu ki... bazı anlarda hâlâ o paranoyak kızım ve herkes *bana* yeterince iyi değilmişim gibi *davrandığı* için kendimi yeterince iyi hissetmiyorum."

Bunun üzerine, uzun zamandır en iyi arkadaşım anlayışlı bir iç çekiş yaptı. "Bak," dedi, "herkesten çok ben anlıyorum. Ama bunu bırakmalısın. Ve dürüst olmak gerekirse, bıraktığını sanıyordum. Artık hayatın içinde rahatça süzülüyorsun, son derece mutlusun."

"Geçmişle yüzleşene kadar," diye itiraf ediyorum. "Sonra zihnimde oraya geri sürükleniyorum. Her şey yolunda giderken ve insanlar size nazik davranırken kendinden emin olmak kolay. Ama kötü günleri hatırlatan şeyler çok zor."

Telefonu çaldığında yere bakıyor ve bana "Annem onun neden hâlâ burada olduğunu ya da ne kadar kalacağını bilmiyor, lanet olsun" diyor. Başını sallıyor, tükenmiş görünüyor. "En iyi dedikodu kaynağım beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Kimse mükemmel değildir, sanırım."

Bir süre sonra, Kyra'nın postaneye götürmek üzere internetten aldığı siparişleri paketlemesine yardım ederken Luke hâlâ aklımdaydı. Kimi kandırıyorum ki? Babasının öldüğünü öğrendiğimden beri bütün hafta aklımdaydı, ama şimdi daha da kötü. Çünkü şimdi onun hala ne kadar iyi görüldüğünü gördüm. Ve geçmişte onunla her şeyin farklı olmasını dilemeye biraz daha saplandım.

"Unutmadan," diyor Kyra bana, "kalp kutunuzu kontrol etmeniz gerekiyor."

Elim hala maşamın üzerinde. Normalde bu durum ona nedenini gerektirirdi ama biraz önce burada kimin olduğunu bildiğim için zahmet etmiyorum. Sadece siparişi bırakıp tezgâha gidiyorum ve kapağı çıkarıyorum, dükkân şu anda ondan başka boş olduğu için mutluyum. İçeride, en üstte, açıp okuduğum katlanmış bir kağıt buluyorum.

*Tüm Sweetwater işletme sahiplerine çağrı!
Sweetwater'ın geleceği hakkında özel bir toplantıya gelin!
Sweetwater Lisesi spor salonu
12 Ocak, 19:00*

*Aileme, tüm Sweetwater üzerinde önemli bir etkisi olacak bir fırsat
sunuldu. Katılımınız önemli ve geri bildirimleriniz değerli. Gizemli
olduğum için özür dilerim, ama bu
Grup olarak yüz yüze daha iyi tartışılır. Şimdiden teşekkürler.*

Luke Montgomery

Şaşırtıcı bir davetiye olduğu kesin ama gözlerimin takılıp kaldığı şey en üstte ondan bana gelen not. Bana daha önce bir kez kalpten dileklerin bekçisi demişti, çok uzun zaman önce yemekhanenin dışında, dört yıl boyunca görmediğim sevgililer günü kutusuna bir davetiye bıraktığı gün. Hep hatırladım çünkü kalpten dileklerin bekçisi olma fikri hoşuma gitmişti. Onun da hatırlamasına şaşırdım.

Tam o sırada telefonum sokağın karşısındaki Caroline'dan gelen bir mesajla çaldı. *Gizemli toplantı davetiyeni aldın mı?*

Cevap veriyorum. *Evet.*

Gidiyor musun?

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. Caroline'dan haber alabilirim.

Ama tam o sırada Maggie küçük bir havlama sesi çıkardı ve ben de aşağıya baktığımda kalın, kışlık kürkünün bir yığınının

Kalp. Gözlerim hemen onu seçiyor, neredeyse yirmi yıl önce babamı kaybettiğimden beri her zaman olduğu gibi.

Uzun bir iç çekiyorum. Alışılmadık yerlerdeki kalpler benim için yol gösterici olmaya devam ediyor. Caroline haklı, olgun davranmalı ve geçmişimle yüzleşmeliyim. Kısa bir süre önce ara sokakta saklanmak en iyi anım değildi.

Sanırım eskiden onu unutmamın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyorum. Belki de bir aşktan daha fazlasıydı. Onu *çok iyi* tanı mıyordum ama uzun zamandır tanıyordum - sekiz uzun yıl boyunca bu duyguların içimde büyümesine ve gelişmesine izin verdim. Ve belki de onu görmenin, geçmişte bırakmak için uzun süre uğraştığım duygularımı geri getirmesinden korkuyorum.

Ama iyi tarafından bakarsak, en azından bu karşılaşmayı kontrol edebilirim. Hâlâ kıvırlı saçlı ve çilli bir kıvım ama en azından denklemde un olmadığından emin olabilirim. Güçlü, kendinden emin ve hazır bir şekilde girebilirim. Temelde kendim olarak girebilirim. Büyüdüğüm ben.

Ve tabii ki bazen gerçekten de saçında un olan bir kıv oluyorum - ama ona bu kısmı göstermeme gerek yok.

Evet, gideceğim. Sonunda mesaj attım.

Güzel, Caroline cevap veriyor. *Her şey yoluna girecek, göreceksin.*

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ona sokakta söylediklerime rağmen, hoşuna gitsin ya da gitmesin, Luke Montgomery'i tekrar görecekmışim gibi geliyor.

12 Ocak

Taylor

Caroline ve ben büyük toplantıya birlikte gidiyoruz. Geneva, Kyra, Jeff, berber Stan, Caroline'ın annesi ve hatta Luke'un eski arkadaşlarından biri olan ve kasabanın kenarında bir araba tamirhanesi bulunan Billy Finch'ten oluşan bizler, aramızda ortaya atılan tüm varsayımlara rağmen bunun neyle ilgili olabileceği konusunda hâlâ hiçbir fikrimiz yok. Hepimiz Billy'nin bildiğinden emindik ama Jeff sormak için onu aradığında, Dr. M'in cenazesine gitmek dışında Luke'la liseden beri konuşmadığını söyledi.

Pek çok anıyı barındıran okula geri dönmek tuhaf hissettiriyor ama spor salonuna girdiğimizde bunu bastırıyorum. Bir zamanlar Luke'u basketbol oynarken izlediğim eski tribünlerin önünde insanlar dolanıyor.

Sonra Luke'u eski dostları TJ ve Billy ile konuşurken görüyorum. Göğsüm sıkışıyor ama bunun çok yakışıklı *olduğu* için mi yoksa önceden uyarılmış olmama rağmen biraz gergin olduğum için mi olduğundan emin değilim. Üzerinde rahat bir haki pantolon ve rahat görünümlü yarım fermuarlı bir kazak var, altından koyu renk bir tişört görünüyor. Sanırım TJ bu gece için spor salonunun tutulmasına yardım etmiş olabilir.

Ben, bugünün pembe *Sweetwater Bake Shop (Not a Diner!)* tişörtünü giydim çünkü Caroline ve ben işten doğruca geldik, Cenevre'yi kurabiye pişirirken bıraktım ve Sevgililer Günü yaklaşıp kadar kışın hava karardıktan sonra pek müşterimiz olmasa da geç saatlerde gelen müşterileri karşılamaya hazırdım. Daha güzel bir şeyler giymeyi düşündüm, ama saçımdaki una rağmen, sadece kendim olmaya karar verdim. Çünkü bunu çok fazla yaptım. O konuşacak, ben onun yakışıklı olduğunu düşüneceğim, sonrasında selamlaşıp üç dakikalık bir hasret gidereceğiz ve sonra hayat devam edecek. Ve muhtemelen gecenin en büyük manşeti bu gizemli fırsatın ne olduğu olacak.

Toplantı saatinde sadece birkaç düzine kişi toplanmıştık ve Sweetwater'da, Ana Cadde üzerinde veya dışında, bağımsız olarak sahip olunan işletmelerin ne kadar az olduğunu fark etmek beni üzüyor. Başımı kaldırdığımda Yasemin'in annesiyle içeri girdiğini gördüğüm için de üzgünüm. Daha önce de olduğu gibi, sanki

Bugün bir lisenin spor salonundan ziyade, moda dergilerine yakışır siyah-beyaz bir elbiseyle gösterişli bir davete gidiyor.

Caroline ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ettikten hemen sonra, bir zamanlar bana eziyet eden kişinin Luke'a doğru küçük bir el salladığını görüyorum. Onu benden çok daha iyi tanıdığını, onunla benim yaşayabileceğimden çok daha fazla şey yaşadığını bilmek midemi bulandırıyor. Ama belki de bu yüzden fazla şık giyinmedim - sadece gerçekleri saklıyorum, sadece büyük duyuruyu duymak için hazır bulunuyorum.

Caroline, Jasmine, TJ, Billy ve tabii ki Luke'un da burada olması, asla gitmek istemeyeceğim gerçeküstü bir sınıf buluşması gibi hissettiriyor. Herkes oturduğunda ve Luke toplantıyı başlattığında çok mutlu oldum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Sesi lisedekinden daha kalın, sert ve erkeksi ve en iyi niyetime rağmen, solar pleksusumun derinliklerinde yankılanıyor. Belki de burada kontrol düşündüğüm kadar bende değildir.

"El ilanında da söylediğim gibi, belirsiz davrandığım için özür dilerim ama-" İşte o zaman sesi kesiliyor ve bana baktığını fark ediyorum. Sanki beni yeni görmüş gibi. Tekrar toparlanmadan önce kelimeleri biraz karıştırıyor. "Ama..." Boğazını temizliyor. "Ama sanırım bu haberi paylaşmanın en iyi ve en faydalı yolunun neden bir toplantı olduğunu anlayacaksın." Sözel tökezlemesini görmezden gelmeye ve bunun ne anlama geldiğini merak etmemeye çalışıyorum.

Devam ettikçe, bakışlarını başka yerlere yönlendiriyor gibi görünüyor. Ve bu beni rahatsız ediyor - çünkü bana bakmak çok mu kötü? Yoksa... sadece hayal mi ediyorum, çünkü tüm bu olay beni zamanda farklı bir yere mi götürüyor? Söylediklerine yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama bir kısmını kaçırmışım bile.

"Hepiniz Sweetwater Inn'in sahibi Hank'i tanıyorsunuz." Tribünde altımda oturan ve gülümsemeden elini kaldıran kırışmış, elli yaşlarındaki Hank'i işaret . "Hank ve ailem, Northcutt Alçıpan İmalat Şirketi'nden nehir kıyısındaki mülkümüzü satın almak için ortak bir teklif aldı." Hanın arazisi Montgomery çiftliğine bağlanıyor. Havayı aniden gerginlik kaplarken bu haber kulaklarımı dikeyyor.

"Nehrin yukarısındaki kömür yakan enerji santrallerinin yan ürünü olan alçıtaşını değerlendirmek için arazimize bir fabrika kurmak istiyorlar. Görünüşe göre her santral her gün bir mavna dolusu üretiyor. Kurmak istedikleri yapı çok büyük olacak; bir milyon metre kare, yani yaklaşık yirmi sekiz adımlık bir alan.

"Açıkçası burada çok büyük bir paradan bahsediyoruz. Ama aynı zamanda Sweetwater'ın çehresini değiştirmekten bahsediyoruz. Hepinizin bildiği gibi, Hank'in arazisi kasabanın içine kadar uzanıyor ve Ana Cadde'nin arkasındaki eski parkla birleşiyor. Eğer tesis inşa edilirse, kasabanın nehir manzarasının büyük bir kısmı birkaç kat yüksekliğinde devasa bir sanayi tesisi tarafından kapatılmış olacak."

Luke devam etmeden önce küçük kalabalıktan hissedilir iniltiler yankılanıyor. "İşte bu yüzden annem ve ben, en çok sizi etkileyeceği için bir karar vermeden önce topluluktaki işletme sahipleriyle konuşmanın adil olacağına karar verdik. Ancak," diye devam ediyor ve bir parmağını kaldırarak, "manzarayı kaybetmenin diğer tarafına da dikkat çekmek zorundayım. Bu diğer taraf çok önemli. Yeni işler. Yeni konutlar. Yeni bir sakin akını. Sweetwater'ın ölmekte olduğu, insanların ayrılmaya devam ettiği ve Ana Cadde'nin her yıl daha da ıssızlaştığı bir sır değil. Geleceği tahmin edemem ama bunun bunu değiştireceğine inanıyorum. O boş vitrinlerin bir kısmının ve belki de hepsinin dolacağına inanıyorum."

"Annemin artık kendi başına olduğu için isteklerinin ne olduğunu merak ediyorsanız... şey, bu konuda onun için erken günler, ama açık fikirli. Çiftlikte mutlu ama başka bir yerde de mutlu olabileceğini düşünüyor. Bu yüzden konuyu tartışmaya açıyorum."

Ancak tartışma yerine bir grup mırıldanma ve homurdanma salonu hızla doldurur. Luke sesini yükselterek şöyle der: "Bakın, burada kocaman bir solucan kutusu açtığımı biliyorum. Anlıyorum. Bağırarak istiyorsanız, bağırın. Küfretmek istiyorsanız, küfredin. Ama umarım hepimiz sakin kalıp verimli bir konuşma yapabiliriz."

İşte o zaman Billy, hala iş gömleği ve Finch Oto Tamir şapkasıyla, elini kaldırıp açıkça, "Madem soruyorsun Luke, ben hayır diyorum. Kim nehirle aramıza bir fabrikanın duvar ördüğü bir yerde yaşamak ister ki? Kulağa çok çirkin geliyor."

Jeff tel çerçeveli gözlüklerini burnuna sokarak, "Ama olaya her iki açıdan da bakmalıyız," diye ısrar ediyor. "Bu, her gün mücadele eden birçoğumuzu işte tutabilir."

Kocasıyla birlikte bir lastik şirketi sahibi olan Mary Beth McClain, "Katılıyorum," diyor. "Daha fazla insan daha fazla araba demek. Hem bizim hem de senin için iyi, Billy." "Ama burası Sweetwater," diyor ailesiyle birlikte kasabanın hemen dışındaki Little Dipper Dairy Bar'ı işleten Amy Holcumb. "Su manzarası olmadan Sweetwater artık çok tatlı olmayacak. Ve bu dev tesis Dipper'daki manzaramızı da kapatacak gibi görünüyor. Bu kasabada pek bir şeyimiz yok ama nehrimiz ve manzaramız var. İnsanlar

Yaz geceleri dondurma alıp piknik masalarımızda oturup güneş batarken suyun akışını izleyebileceğiz. Bunun daha fazla insan getireceğini söyleyebilirsiniz ama Küçük Kepçe mahvolur." Yüzünün etrafına kalın dalgalar halinde dökülen koyu renk saçları nedense onu daha da asık suratlı göstermeye yarıyor.

Birkaç kişi onunla aynı fikirde olduğunu belirttikten sonra Luke, "Bunun bazılarını diğerlerinden daha fazla etkileyeceği gerçeğinden kaçış yok" dedi.

Ve sonra Hank konuşur. "Ne olursa olsun, Northcutt'lara burayı gözümü kırpmadan satacağımı söyledim. Şu anda otelde kaç odam dolu biliyor musun? Sıfır. Birkaç düşün ve parti olmasa yıllar önce kapılarımı kapatmıştım. Ve durum her geçen gün daha kötüye gidiyor. Benim için bu bir duaya cevap, kolay bir emeklilik, torunlarım için üniversite harcı olacaktı. Bu olmadan, iflas her an bir ya da iki ay uzakta olabilir. Tek sorunum, Luke'unkini de alamazlarsa benim evimi istememeleri." Durdu, iç geçirdi. "Elbette, ne karar verirse verilsin hayatta kalacağım. Yardımdan çok zarar görebilecek insanlar için de üzülüyorum. Ama kendime de dikkat etmeliyim."

Orada oturup tüm bunları düşününce -ki çok fazla- her iki tarafı da görebiliyorum. Daha canlı bir ana cadde ister miydim? Tabii ki isterdim. Online işimle bile düzenli olarak iki yakamı bir araya getirmeye, Şubat ayı karını yılın geri kalanına yaymaya çalışıyorum. Ancak nehrin hemen üzerinde devasa bir fabrikanın Sweetwater için doğru cevap olduğunu düşünüyor muyum? Bu neredeyse hayal bile edilemez. Parktan birkaç blok ötedeki kendi evimin onun gölgesinde kalacağından eminim. Aslında tüm mahallem öyle olurdu.

Konuşma yarım saat kadar daha devam ediyor ve Luke önerilen durumla ilgili soruları elinden geldiğince yanıtlıyor. Sonunda, Jasmine'in annesi Janet, her zaman şık bir blazer ceket ve özel dikim eteğiyle, "Ne yapmayı düşünüyorsun Luke?" diye sorar.

Herkesin karşıt endişelerinin ağırlığı yakışıklı yüzüne kazınmış. Sonunda, "Emin değilim. Bu toplantıdan bir cevap konusunda daha net hissederek ayrılacağımı umuyordum ama tam tersi oldu."

Mary Beth, "Kararınız ne olursa olsun, anneniz ve sizin bizi dikkate almanız gerçekten çok nazik bir davranış," diyor.

Diğerleri aynı fikirde olduklarını mırıldanıyor ama insanların ne kadar üzgün olduğunu görmek çok kolay. Ben de onların arasındayım ama neyi desteklediğimden bile emin değilim. İnşa edin ve Sweetwater kalan tek cazibesini de kaybetsin, çirkinleşsin ve

Davetkâr değil, adaşı olan kıyılarını kaplayan sudan koparıyor. İnşa etmeyin ve daha çoğumuz geçim kaynaklarımızı kaybetmeye devam edelim.

"Size söyleyebileceğim tek şey," diyor Luke sonunda, "tüm endişelerinizi çok ciddiye aldığım ve annemle bu konuda daha fazla konuşacağımızdır."

"Kardeşlerin bu konuda nerede duruyor?" Billy o zaman sorar.

"Satmak istiyorlar," diyor Luke ona.

"Onlar için söylemesi kolay," diye mırıldanıyor Billy. "Artık burada yaşamıyorlar."

Luke da şöyle cevap veriyor: "Aynen öyle. Bu yüzden bilen insanlarla konuşmak istedim. Ve tamamen şeffaf olmak gerekirse, Northcutt ay sonuna kadar bir cevap istiyor. Kararımızı mümkün olan en kısa sürede hepinize bildireceğim."

İnsanlar ayağa kalkmaya başladığında, çoğu biraz şok olmuş görünüyordu, aklıma Luke'un da burada yaşamadığı, ama yine de endişelenecek kadar nazik olduğu ve parayı alıp kaçmadığı geldi. Tüm ailesine ömür boyu yetecek bir para olduğu kesin.

İşte o zaman Caroline beni dürttü. "Gidip merhaba demelisin."

"Ah. Doğru." Gitmeliyim. Hâlâ bu haberi sindirmeye çalışıyorum.

Spor salonunun zeminine ulaştığımızda derin bir nefes alıp ona doğru ilerliyorum - tam o sırada Jasmine ön sırada oturduğu yerden fırlıyor, iki elini de onun ellerinin arasına alıyor ve bir şeyler fısıldamak için yaklaşıyor.

Kısa kesiyorum, sonra bakışlarımı Caroline'a çeviriyorum. "Bu benim gitmem için bir işaret."

Caroline cevap olarak neredeyse hırlıyor. "Dediğim gibi, bu kasaba onsuz daha güzel bir yerdi."

Kimse konuşmadan otoparkta dolaşırken hepimiz bir grup zombi gibi görünüyoruz. Şok yine yoğun bir şekilde devam ediyor.

Ancak Caroline'ın arabasına bindikten sonra ikimiz oturup bir süre konuştuk ve durumun artılarını ve eksilerini tartıştık. Nüfusu aniden artan bir Sweetwater için olasılıkları hayal etmekle, ne kadar çok insan gelirse gelsin ve ne kadar iş getirirse getirsin, küçük kasaba ambiyansımızdan geriye kalanların yok olacağından yakınmak arasında gidip geliyoruz.

Caroline, Cenevre'yi rahatlatmak, köpeği almak ve kapatmak için beni pastaneye geri götürürken, sonunda şu sonuca varıyorum: "Sanırım bu kararı vermek zorunda olanın ben olmadığıma seviniyorum."

Dükkânın ön kapısını açtığımda Geneva elinde ceketle beni kapıda karşıyor. "Aceleyle çıktığım için üzgünüm tatlım ama Leslie hastaneye çağrıldı ve bebek bakıcılığı yapmam gerekiyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Hayır, sizi beklettiğim için özür dilerim. Gidin hadi." Kızına yardım etmesi için onu kovuyorum, o da kaldırıma çıkıyor ama sonra durup arkasına bakıyor, gözleri kocaman oluyor. "Neredeyse unutuyordum. Bir müşteriniz var."

Şaşırarak göz kırpiyorum. İnsanlar gündüzleri kabinleri ve masaları kullanıyor ama gece vakti -hem de Ocak ayında- bu neredeyse duyulmamış bir şey. "Oh. Tamam." Sonra onu tekrar kovalayıp içeri giriyorum.

Kışlık atkımı çıkarıp kapının hemen içindeki bir kancaya geçiriyorum, sonra da Magster'ı sevmek için eğiliyorum. Ancak ayağa kalktığımda arka kabinde bana bakan bir adam görüyorum ve o zaman Geneva'nın geniş bakışlarını anlıyorum. Luke Montgomery mavi, mavi gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor.

"Eğer bu Taylor Mulvaney değilse," diyor küçük bir gülümsemeyle, "kalp dileklerinin bekçisi."

Belki de bunu yazarken daha çok seviyordum. Burada, şimdi, kendimi yetişkin bir kadından çok kafeteryanın dışında oturan o güvensiz kız gibi hissettiriyor. *Başkalarının* isteklerini toplayan, kendi isteklerini barındıramayacak kadar korkak biri gibi. "Artık değil," diyorum ona sessizce. "Bu uzun zaman önceydi."

Sanki sözlerimi tartıyormuş gibi omuz silkiyor. "Bazı açılardan dün gibi geliyor."

Bunu keşfetmeyi umursamadan -çünkü *şimdiki* halimi *o zamanki* halimden daha çok seviyorum- bakışlarımı önündeki tabakta duran yarısı yenmiş kalp şeklindeki ikrama yöneltiyorum. "Kekin nasıl?"

Yavaş ve nostaljik bir gülümsemeyle, "Günün kelimesi: *Lezzetli*." Sonra küçük bir kahkaha ekliyor. "Ama günün kelimesi pek de entelektüel bir kelime sayılmaz, ha? Evden ayrıldıktan sonra kelime dağarcığım genişlemeyi bırakmış olabilir."

Sadece omuz silkiyorum. "Belki de günün kelimesinin etkileyici bir kelime olmasından ziyade günün ya da o anın ne hakkında olduğu olması daha mantıklıdır."

Başıyla onaylıyor. "Yeterince makul." Sonra o yakışıklı başını eğiyor. "Aslında bir hamburger ve patates kızartması için gelmişim çünkü bugünün-"

Gömleğimdeki sloganı işaret ederek, "Lokanta değil," diye bitiriyorum. "Evet, bu buralarda yaygın bir hata. Lokanta lokantayken iş yapamazdı, şimdi lokanta olmadığı için herkes lokanta istiyor."

"Ama umarım burayla aran iyidir?" Cevabımı beklerken kaşları kalkıyor.

Yalan söylemek, çılginca bir başarı iddia etmek istiyorum. İnanılmaz bir hayatım olduğunu düşünmesini istiyorum. Ama gerçek etrafımızda, boş bir kasabanın boş bir sokağındaki boş dükkânda. Bu yüzden sadece omuz silkiyorum. "Şey, ben çözücüyüm- çünkü satışlarımın çoğu online. Buralarda olmak zorundalar. Ve işler daha da kötüye giderse, bu bizi kolayca mahvedebilir."

"Sanırım alçıpan şirketi gelirse tüm bunlar değişebilir."

"Belki," diye cevap veriyorum, basit tutarak. "Bu arada benim yoğun sezonum da yaklaşıyor. Sevgililer Günü'nde herkes kalp şeklinde pişmiş ürünler istiyor."

Sırıtarak tezgâha doğru ilerliyor. "Kutuyu tanıdım."

"Ah, anılar." Sevgililer günü kutusunu *onunla* ne kadar uzun zamandır ilişkilendirdiğim hakkında hiçbir fikri yok. Dördüncü sınıfta onurumu koruduğu o güne kadar. Birden son sınıftayken sevgililer dansına neden katılmadığımı açıklamak geldi içimden, ama bu konuyu açmak çocukça geliyor. Ya hatırlamıyorsa? Benim aksime, muhtemelen bunca yıl bunu düşünmemiştir.

Bir ısırik daha aldıktan sonra, "Lisedeyken fırıncılık kulübünü yönettiğini hatırlıyorum" diyor.

Başımı salladım. "Ömür boyu sürecektir bir tutkuya dönüştü." Senin *gibi*.

Ama ben ne düşünüyorum ki? Artık onu tanımıyorum bile, o zamanlar da çok az tanıyordum. Tek bildiğim bana iyi davranmayı seçtiği idi. Ve şu an tek bildiğim onun seksi olduğu. O kadar seksi ki, onunla konuşurken kelimelerime takılıp düşmediğim ya da tuhaf davranmadığım için kendimle gurur duyuyorum. İçimde hissettiklerime sanırım oldukça havalı görünüyorum.

Ve şu anda ona milyonlarca şey sormak istiyorum. Utah'a neden gittin? Orada ne yapıyorsun? Kız arkadaşın var mı? Mutlu musun? Ama sormuyorum. Çünkü hala gururlu bir yanımda var ve umursuyormuş gibi davranmak istemiyorum. Beni o dansa davet etmesine rağmen

Yıllarca eziyet çeken biriyim ve şimdi tüm bunların üstünde olmak istiyorum. Sadece rol yapsam bile.

Sanki geri çekildiğimi hissetmiş ve bunun gitmesini istediğim anlamına geldiğini düşünmüş gibi ayağa kalkıyor. "Seni yalnız bırakayım da yoluna git. Ama kek için teşekkürler."

"Elbette," diyorum yanımdan geçip kapıya doğru ilerlerken. "Ve... kararınızı vermeden önce hepimizi dikkate aldığınız için teşekkürler."

Durur ve arkasına bakar. "Oyunuz nedir?"

İçimi çektim. "Kararsızım. Zor bir karar, her iki tarafın da artıları ve eksileri var."

Sadece başını salladı, gitmek için döndü ve bana son bir kez bakarak, "İyi geceler Taylor," dedi.

"İyi geceler, Luke."

Kapı arkasından kapandığında tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum, sanki onu arka kulübemde bulduğumdan beri normal nefes almamışım gibi. Bir keresinde oturup bana dudak sonra Jasmine Dupree'yi öpüşünü izlediğim kabinde.

Sadece... aslında burada ne yapıyordu? Gerçekten hamburger mi arıyordu?

Yoksa başka bir şey için mi geldi? Ne de olsa buranın sahibi olduğumu biliyordu. *Beni* yiyecek bir şeyden daha fazla arıyor olabilir mi?

Tam o sırada pencerenin üzerinde kalp şeklinde bir buz parçası fark ediyorum. Tanrım, şimdi de yukarıdan bir mesaj mı?

Düşünmeye vakit bulamadan dışarı çıkıp etrafa bakıyorum ve Ana Cadde'de kaldırım kenarına park etmiş, babasına ait olduğunu düşündüğüm büyük, siyah bir SUV'ye doğru yürüyen tek kişiyi fark ediyorum. "Hey," diye seslendim.

Arkasına bakıyor. Karanlıkta yüz ifadesini seçemiyorum.

"Eğer açsanız, Little Dipper'da hâlâ hamburger servis ediyorlar.

Çoğu gece dokuza kadar açık."

"Teşekkürler," diyor. "Deneyeceğim." Sonra başını öne eğiyor. "Yemek yedin mi?"

"Um... hayır,
aslında." "Katılmak
ister misin?"

Sadece kısa bir süre tereddüt ediyorum. "Tabii, bir hamburger yiyebilirim," diyorum sanki aklımdan hiç geçmemiş gibi. Ona katılmak aslında kapıdan çıkarkenki yarım yamalak planımdı ama kısmı tam olarak anlatamamıştım. Tanrıya şükür sordu. "Kapatmama izin ver, beş dakika arkanda olacağım."

Tekrar içeri girip ön kapıyı kilitliyorum, Maggie'yi alıp park ettiğim yere gidiyorum.

Birkaç dakika sonra köpeğimi evin içine götürüyor ve ışığı yakıyorum. "Ben eve gelene kadar kaleyi koru Mags ve bana şans dile." Küçük tatlı kafasını kaşıyarak ekliyorum, "Umarım bundan pişman olmam."

İyi haber: Luke'un spor salonunda yaptığı duyuru Amy ve ailesini erken kapanma telaşına sokmadı; bize hamburger ve patates kızartması pişirmekten mutlu oldular.

Kötü olan: Amy'nin babası Paul, biz beklerken Luke'u durum hakkında o kadar çok sorguya çekiyor ki, bu durum tartışmalı bir hal almaya başlıyor ve ben tüm bu süre boyunca onun burada olmasının benim hatam olduğunun farkındayım.

Sonunda eski moda arabalı restoranın ön tarafındaki eskimiş kırmızı kabinlerden birinde karşılıklı oturduğumuzda, aramızda bir tepsi dolusu yemek varken, "Umarım sonunda bizi kararına dahil etmediğine pişman olmazsın" diyorum.

Ama hamburgerini ısırmadan önce başını sallıyor. "Hayır, yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissettim ve bunun bazılarını üzeceğini biliyordum. Bunu kaldırabilirim."

O zaman aklıma geldi ki, belki de son zamanlarda "alması" gereken çok şey vardı ve ben onun hayatındaki büyük kaybı kabul etmemiştim bile. "Bu arada, baban için üzgünüm."

Düşük göz kapaklarının altından bana bakarak başını salladı, ağzı Tam.

"Bunun bir şok olduğuna eminim."

Bir kez daha başını salladı ve ardından "Annem için zor oldu" dedi.

Sen de mi? Yine de sormuyorum, beni ilgilendirmez. Onun yerine, ben "Kalıp bu büyük işi halletmesine yardımcı olman ne güzel. Şehirde uzun süre kalmayı düşünüyor musun?"

"Büyük iş, küçük iş; babamın muayenehanesinden her şeyin annemin üzerine yapılmasına kadar halledilmesi gereken çok şey var. Kardeşlerimin ikisi de pek yardım etmeye istekli görünmüyor, o yüzden geriye ben kalıyorum." İç çekiyor. "Şikayet ettiğimden değil. Onların aileleri var ve ben bekârim, yani anlıyorum.

En azından öyle sayılır. İşleri yoluna koyana kadar birkaç hafta -ya da daha fazla sanırım- burada olacağım. Sonra Utah'a döneceğim."

Tamam, ölüm ilanında bir eşi olmadığı açıkça belirtilmişti ama görünüşe göre bir sevgilisi de yok. Büyük bir soru cevaplandı. Ve nihayet, bunca yıldır merak ettiğim başka bir şeyi sormak için bir fırsat. "Nasıl oldu da Utah'a geldin Luke Montgomery?"

Küçük bir kahkaha atarak başını geriye doğru eğiyor ve Sweetwater'a döndüğünden beri muhtemelen bu soruyla çok karşılaştığını söylüyor. "Üniversiteden tanıdığım bir adam beni ilk senemden sonraki yaz için oraya davet etti. Bir at çiftliğinde iş ayarlamıştı ve beni de işe aldı. Atları özlemiştim, bu yüzden zaman geçirmek için iyi bir yol ve Cincinnati'deki ailemin yanına gitmemek için iyi bir neden gibi geldi, çünkü babamla pek iyi anlaşamıyorduk.

"Uzun lafın kısıası, işi o kadar çok sevdim ki okulu bıraktım ve kaldım." Nefesini verirken gözlerini deviriyor. "Annem ve babam çok kızmıştı. Ve bunu anlıyorum. Ama ben *onların* hayallerinin peşinden gidiyordum, kendiminkinin değil."

"Sonra ne olacak?" Cevabını beklerken bir patates kızartması atıştırarak soruyorum.

"Çiftlik Zion Ulusal Parkı'ndan çok uzakta değildi ve ben de yürüyüş yapmaya ve bölgeyi keşfetmeye başladım. Orası gerçekten çok güzel; her köşede akıllara durgunluk veren bir manzara var. Çiftlikteki işimi çok sevmeme rağmen fazla para kazandırmıyordu, bu yüzden birkaç yıl sonra bir doğa yürüyüşü tesisinde çalışmaya başladım. Yürüyüş ekipmanları ve dağ bisikletleri kiralayan bir yerdi ama çoğunlukla insanları turlara ve rehberli yürüyüşlere götürüyordum.

"Sonunda patronum emekli olmaya hazırды," diye devam ediyor, "ben de burayı satın aldım. Kendimi hiçbir zaman bir işletme sahibi olarak görmemiştim ama adamla yakınlaşmıştık ve o da gerçekten benim devralmamı istiyordu, ben de küçük bir işletme kredisi aldım işler iyi gitti. Springdale'de yaşıyorum, Zion'un hemen dışında şirin bir turistik kasaba, ancak birkaç yıl önce Moab'da, Arches ve Canyonlands yakınlarında ikinci bir yer açtım, bu yüzden ikisi arasında çok gidip geliyorum."

Bazı şeyler artık bana daha anlamlı gelmeye başladığında gülümsüyorum. Kovboy şapkası mesela. Ve bir diğeri için, "Şimdi anlıyorum. Neden bize alçıpan şirketi hakkında her şeyi anlatmak zorunda hissettin. Sen de küçük bir işletme sahibisin."

Başını eğiyor, aydınlanmış görünüyor. "Aslında bu aklıma bile gelmemişti," diyor gülerek. "Ama evet, belki de bunun etkisi vardır. Lafi açılmışken..."

"Öyle mi?" Bir kızartmayı daha ketçaba batırarak soruyorum.

"Eski lokantayı satın aldın, ha? Bunun tahmin etmemiştim."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. "Ama Walt bana burayı çok ucuza teklif edince, ben de kendi küçük hayalimin peşinden gittim - bir pastane açmak."

"Hey şimdi," diye azarlıyor beni, kendi yavrularını bana doğru göstererek, "hiçbir hayal küçük değildir. Aslında, bir iş kurmak çok büyük bir şeydir. Güven bana, biliyorum."

Şimdi birbirimize gülümsüyoruz ve onca yıldan sonra ortak bir noktamızın olması hoşuma gidiyor.

"Kalp şeklindeki kutunun hâlâ sende olmasına da çok sevindim," diye ekliyor. "Geçen gün geldiğimde onu görmek beni geçmişe götürdü."

Birçok nedenden dolayı nefesim biraz kesiliyor, en önemlisi de... belki *onun* da anılarını hatırladığını öğrenmek. Belki de kutuyla ya da *benimle* ilgili bir şey bir zamanlar onun için bir şey ifade ediyordu. *Küçük* bir şey olsa bile, yine de güzel.

Ve böylece, daha önce karşı çıkmama rağmen, anlık bir kararla ona söylemeye karar verdim. "Sevgililer günü kutusundan bahsetmişken... Liseden birkaç yıl sonra içinde bir şey buldum, kapaktaki yapışkan bir şeye yapışmıştı."

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı sonucuna varana kadar gözleri şaşkınlıkla kısılıyor.

Bu yüzden hecelelemekten başka çarem yok. "Sevgili dansı davetiyeniz."

Mavi gözlerindeki ifade şaşkınlıktan anlayışa dönüşüyor. "Oh. Vay canına." Ama sonra kaşları çatılır. "Sıkıştı mı?"

Başımı salladım. "Kulağa garip geliyor, biliyorum. Ama o dilekleri satmadan bir gece önce kutunun içi dekupajlanmıştı ve ben yıllar sonrasına kadar kapağın altına hiç bakmamıştım."

"Bu... çılgınca."

Şimdi bile yüz ifadesini tam olarak okuyamıyorum ve o zamanı ne kadar hatırladığını ya da onun için ne kadar önemli olduğunu -ya da olmadığını- bilmiyorum. Ama itirafımı şöyle bitiriyorum: "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de gelirdim." Gerçi bunu söylerken kalbim daha sert atmaya başlıyor. Bu birdenbire hamburger yerken yapılan küçük bir sohbetten itiraf etmeye dönüştü: *Bir zamanlar sana karşı romantik bir şeyler hissetmiştim.*

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye yanıtlıyor, "çiçeklerim ve her şeyim vardı."

Nefes nefese kalmamak için elimden geleni yapıyorum. Hatırlıyor. Ve çiçekleri vardı. Benim için. Ona "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben gerçekten

Bunu kaçırdığım için üzgünüm. Lisede bunu pek yapamadım." Hiç olmadığı gibi.

Masaya biraz daha yaklaşıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yapmalıydın.

Ve harika bir gece olacaktı."

Yine nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Artık stratejik davranmayı bıraktım, sadece içimden geleni söylüyorum. "Bilgin olsun, benden hoşlandığını hiç düşünmemiştim. *Bu* şekilde."

"Kayıtlara geçsin, yaptım," diye devam ediyor. "Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ama kesinlikle fark ettim."

İşte bu kadar. Şimdi *gerçekten* nefes alamıyorum. Ama bunu görmesini istemiyorum. Bu yüzden hemen cevap vermiyorum, kelimeler bulamıyorum, normal bir şekilde nefes alıp vermeye çalışıyorum. Sonunda, "Özür dilerim. Notunu görmediğim için."

"Hayır, özür dilerim. Çocuktum ve sana çıkma teklif etmek için aptalca bir yoldu." "O kadar da aptal değil," diye onu affediyorum. "Kutu benim için özel, bu yüzden

Bu şekilde sorulma fikri."

"Keşke gerçekten işe yarasaydı. Onun yerine..." Yüzünü buruşturuyor.

Ve onun ne düşündüğünü bilmemeye geri döndüm, ama *ben* ne düşündüğümü biliyorum.

Hatırlamak. Ben de kabul ettim. "Onun yerine bana kızgındın."

İçini çekti. "Toyca, biliyorum." Bakışları daralıyor ve sanki bana sır verecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. "Sanırım reddedilmeyle hiç iyi başa çıkamadım." Başını kısa bir süre sallıyor ve devam ediyor. "Her neyse, bunun için üzgünüm. Pek çok şey için üzgünüm. Çünkü sana notu alıp almadığını soracak kadar akıllı olsaydım, belki her şey farklı olabilirdi."

"Nasıl farklı?" Cesurca bir girişimde bulundum.

Omuzlarını silkiyor. "Kim bilebilir ki? Ama başlangıç olarak, kendimi Jasmine'le birlikte olacak kadar boşta hissetmezdim." Gözlerini deviriyor, sonra neredeyse utanmış görünerek ekliyor, "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama... aslında onunla uzun süreli bir ilişkim vardı. Lisenin sonundan batıya taşındıktan bir yıl sonrasına kadar."

Cevabımın bu kadar sıradan olmasından gurur duyuyorum. "Evet, sanırım bunu bir yerde duymuştum." *Bunu takıntı haline getirdiğimden falan değil. İkinizin birlikte çekilmiş fotoğraflarını paylaştığında beynime kazındığından değil.*

"En iyi hamlem değildi," diyor. "Sonunda, kesinlikle bir hataydı." Elbette ben de neden, nasıl ve ne olduğunu sormak istiyorum. Yine, babasının ölümü, reddedilmesi ve Utah'taki yaşamı hakkında *milyonlarca* soru sormak istiyorum. Ama başım neredeyse bir anda dönüyor.

İyi saklamama rağmen kendimi garip ve gergin hissetmeme neden olan aşırı güçlü bir çekim. Cevap olarak tek söyleyebileceğim, "Hepimiz bazen böyle şeyler yaparız."

Bakışlarını tekrar benimkilere kaldırıyor. "Umarım annemle alçıpan fabrikası hakkında verdiğimiz karar bir hata değildir. Bir hata."

Kendimi yeni bir yönde umutla düşünmeye çalışırken buluyorum. "Belki de herkes için mantıklı bir cevap vardır. Henüz aklına gelmeyen bir şey."

"Bundan şüpheliyim." Sesi şüpheli çıkıyor ama sonra itiraf ediyor: "Gerçi şu ana kadar 'ya' 'ya da' dışında bir şey olabileceği aklıma bile . 'Evet' ya da 'hayır'. Belki de yoktur. Ama en azından buraya bir cevap vermeden önce bir süre düşüneceğim."

Birkaç dakika sonra, paltolarımızı giymek için ayağa kalktığımızda, melankolik bir sesle konuya geri dönüyor. "Çiftliğin altını sürmelerine izin vermeyi hayal etmek zor - evi, ahır, her şeyi."

"Arabayla geçerken hep güzel görüldüğünü düşünmüşümdür," diyorum. Gözlerini kısıyor. "Oraya hiç gitmedin mi?"

Sadece gülüyorum. "Ne zaman orada olabilirdim ki? Ben senin bir parçan değildim.

arkadaş grubu, hatırladın mı?" Aynı eski tırnak işaretlerini kullanıyorum.

O da biraz alaycı bir şekilde gülüyor. "Haklısın ve ben bunu hak ediyorum." Sonra Küçük Kepçe'den çok da uzakta olmayan çiftliğe doğru bir bakış attı. "Ben buradayken gelip görmelisin. Yakında gitme ihtimaline karşı."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum soğuk gece havasına adım atarken. Tam karşımızda bir zamanlar tertemiz olan, şimdi ise yıpranmış bir tabela duruyor

Sweetwater Inn. Yoldan nehir kıyısına doğru uzanan hafif eğimli arazide ilerleyen dolambaçlı bir yolu işaret ediyor ve sonunda tarihi beyaz sütunlu binaya ulaşıyor. Çam ağaçlarının kümелendiği geniş açık alanın karşısında, uzaktaki büyük nehrin üzerindeki ay ışığının parıltısını yakalıyorum.

"Bir yaz gecesi külahla oturmak için güzel bir yer," diye düşünüyorum. Etrafına bakıyor, etrafı inceliyor. "Haklısın, öyle."

Numaralarımızı değiş tokuş ettikten sonra bana çiftliği gezdirmek için irtibata geçeceğini söyledi ve "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel Taylor" dedi.

"Sen de Luke," diye cevap veriyorum, bir salatalık kadar soğukkanlı.

Arabamın karanlık iç kısmına güvenli ve özel bir şekilde kapandığımda, neredeyse tekrar gençliğime geri dönüyorum.

Her şeyin romantizmi.

Ama... bu buluşma ve çiftlik daveti bunun için mi? Romantizm mi? Yoksa sadece arkadaşlık mı? Ve ben hala aradaki farkı anlayamayacak kadar saf mıyım?

Kesin olarak bildiğim tek şey, bunu bir perspektif içinde tutmam ve tekrar o ergen olmama izin vermemem gerektiği. Evet, liseli aşkım birdenbire daha önce hiç olmadığı kadar iyi bir şekilde hayatıma geri döndü. Ama onun Sweetwater'dan çok uzakta bambaşka bir varlığı var ve sonuçta ben gözümü kırıp bulutlarda bir kalp bulamadan bu iş bitmiş olacak.

15 Ocak

Luke

En sevdiğim eski hasır kovboy şapkamı başıma geçirerek, ailemin Viktorya döneminden kalma büyük evinin arkasındaki bir zamanlar at arabası olarak kullanılan -şimdi ofis ve misafirhane olarak kullanılan- evden çıkıyorum.

Annemle birlikte nehre bakan büyük pencerenin yanında kahvaltı ettikten sonra sabahı ofiste avukatlar, sigorta şirketleri ve bankalarla telefon görüşmeleri yaparak geçirdim. En büyük kardeşim Tom, babamın vasiyetinde vasiyeti yerine getirecek kişi olarak gösterilmişti, ancak cenazeden önce "müşterilerimi ve ailemi bu kadar uzun süre habersiz bırakmam mümkün değil" dedikten sonra bu görevi bana devretmekten ısrarla vazgeçti. O ve Aaron, *benim* işimi yürütmenin kendi işlerini yürütmek kadar ciddi bir çaba olamayacağı gibi bir geçmişe sahipler.

Tanrı'ya şükür Canyon Life Outfitters'da iyi insanlar ve güvenilir sistemler var - her iki lokasyonu da her gün kontrol ediyorum ve e-posta yoluyla birkaç küçük yangını söndürmek ve telefonla birkaç yönetici kararı almak zorunda kalmanın dışında işler sorunsuz bir şekilde yürüdü. Bu basit bir iş olduğu için değil, selefim bana bu işi nasıl iyi yürüteceğimi öğrettiği için.

Gün güneşli ve açık ve birkaç gece önceki kar yağışından kalan kar parçaları zemini kaplasa da, sıcaklıklar bu öğleden sonra kırklara doğru ısınıyor ve Taylor'ın ziyareti için güzel bir gün oluyor.

Kovboy çizmeleriyle ahıra doğru ilerlerken, onu tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu içten içe hissediyorum. Ve lanet olsun, hatırladığımdan daha da güzelmiş. Hala vahşi saçları ve çilleri, parlak gözleri ve bir odayı aydınlatan gülümsemesiyle. Ya da bu durumda bir lokantayı. Bir dakika, lokanta değil, pastane. Tişörtünü hatırlayarak kendi kendime gülüyorum. Buraya gelmesine sevindim. Bilinen tüm nedenlerden dolayı eve zor bir ziyaret oldu ve o beklenmedik bir parlak noktaya dönüştü.

Bir başka parlak nokta? Atlar. Ahıra adım attığımda, saman ve at kokuları beni lavanta kokusunun diğer insanları rahatlattığı gibi rahatlatıyor. Sweetwater'a döndüklerinden beri, annem ve babam yerel bir çifti

Her gün atların bakımını üstlenen kiracılar var ama ben de onlara yardım etmekten keyif alıyorum ve hatta bugün onlara izin verdim.

Ash adında gri bir appaloosa beni selamlamak için ahırından başını çıkardığında, sert kıllı bir fırça alıp boynunda gezdiriyorum. Ash daha yaşlı ve eyeri kırılmamıştı ama eve geldiğimden beri aramızda bir bağ oluştu.

"Selam dostum," diyorum, "nasılsın? Toynağın nasıl?" Normalde günün bu saatinde tüm atlarımız yol ile nehir arasında uzanan otlaklarda olurdu ama Ash ile birlikte iki atı bugün binmek üzere alıkoydum - dün nalını kaybetti ve nalbant bu öğleden sonra gelecek. "Seni iyileştirip yeni gibi yapacağız."

Atlar beni sakinleştiriyor. Belki de eve döndüğümünden beri onlarla ne kadar iç içe olduğumu unutmuşumdur. Bunu kendime itiraf ettiğimden emin olmasam da, sanırım babam bizi Cincinnati'ye taşıdığına, atlarımızı sattığımız için okulu bıraktığım için üzülmediğim kadar üzülmedim.

Ve önümdeki kararın ciddiyeti göz önüne alındığında, biraz sakinliğe *ihtiyacım var*. Bir yanım o alçıpan şirketinin nehir kenarındaki düz arazimizi hiç bulmamış olmasını diliyor. Ama annem bana babamın Hank'le birlikte temsilcileriyle görüşmeyi kabul ettiğini söylediğinde, söyleyeceklerini dinlememiz gerektiğini düşündüm. Ondan sonra da bunun kime yarayacağını, kime zarar vereceğini düşünmemiz gerektiğini anladım.

Ama lanet olsun, babamın işlerini halletmenin diğer tüm yönleriyle birlikte kafamın üzerinde asılı duran karmaşık bir şey. Ay sonu hızla yaklaşıyor ve bir cevaba onlarla görüştüğümüz günden daha yakın değiliz.

Kan basıncımın yükselmeye başladığını hissederek, büyük, beyaz, nazik bir devin burun kaşımaya hazır durduğu ve memnuniyetle verdiğim bir sonraki ahıra doğru adım atıyorum. "Selam Sandy, eski dostum. Bugün seni ve Sugar'ı dışarı çıkaracağım. Eyerlenmeye hazır mısın?"

Tabii ki Sandy cevap vermiyor ama kendimi bildim bileli onlarla konuşmak bana doğal geliyor. Onlar cevap vermese bile, bu her zaman bir seviyede gerçek bir iletişim gibi hissettirmiştir.

Bir süredir ata binmedim - hayat araya giriyordu - ama yeterince yaptığımızda, ata binmek bisiklete binmek gibidir. Ellerimdeki yün eyer battaniyesinin yumuşaklığı ve Sandy'nin sırtına eyeri koyarken aldığım deri kokusu özlediğim bir rahatlık sağlıyor.

Bir aracın yaklaştığını duyduğumda, geniş ahır kapısından dışarı bakıyorum ve Taylor'ın eski RAV4'ünün yoldan geldiğini görüyorum.

Kışlık montu, eldivenleri ve kafasına geçirdiği, tepesinde top olan örgü şapkasıyla dışarı çıkıyor. Zamanımızı dışarıda geçirmeyi planladığımızı bildiğim için ben de oldukça iyi giyindim. Güneş ve kırlar olsun ya da olmasın, nehir üzerinde hala Kentucky'de Ocak ayı gibi hissediyorum.

Onu karşılamak için yürürken ön kapının sesini duyuyorum ve döndüğümde annemin beyaz parmaklıklılı büyük verandamıza çıktığını görüyorum. "Merhaba ve hoş geldin, Taylor!" diye sesleniyor. "Seni pastaneye uğramak dışında da görmek çok güzel. Luke bana eski bir arkadaşını davet ettiğini söylediğinde çok sevindim."

Tanrım, anne. Bunu lise gibi hissettiriyorsun. Biraz utanç verici gibi.

Yine de devam ediyor, "Kendinizi evinizde hissedin. İkiniz için de sıcak çikolata ısıttım." Elinde dumanı tüten iki fincan tuttuğunu ancak o zaman fark ediyorum. Altmış iki yaşında olmasına rağmen hâlâ güzel; kabarık, omuzlarına kadar uzanan gümüş rengi saçları ve son zamanlarda pek görmediğim gülümsemesinin etrafında birkaç çizgi var.

"Çok nazıksınız," diyor Taylor, bakışlarını benden alıp elinde kakaosuyla geniş ön merdivenlerden inen anneme çevirerek. "Sizi görmek de güzel Bayan Montgomery. Kaybınız için çok üzgünüm."

Annem başıyla teşekkür ediyor. "Zor oldu ama Luke yanımda olduğu için minnettarım." Sonra iki bardağı da Taylor'a uzatıyor. "Siz ikinize iyi eğlenceler ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Vay be. Bizi bir çiftlik turuna göndermekten çok sinemaya bırakıyor ya da bodrumda video oyunları oynamaya bırakıyor gibi hissediyorum. Annem içeri girdikten sonra usulca, "Bunun için üzgünüm," diyorum.

Kupalardan birini elime aldığımda, ellerimiz eldivenlerimin ve onun eldivenlerinin arasından geçerken, Taylor kafasını sallayarak, "Çok tatlı biri," diye ekliyor.

"Ve görünüşe göre bir arkadaşım olduğu için mutluyum," diye ekliyorum gülerek. "Ama şikayet etmemeliyim. Babam öldüğünden beri onu en neşeli gördüğüm an bu." "O zaman bu iyiye işaret," diyor Taylor umutla. "Babam öldüğünde annem gerçekten çok zorlandı. Benim için cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı ama ben ona meydan okuduğunu biliyorum."

"Baban da çok gençti," dedim. On üç yaşındayken bir ebeveyn kaybetmenin gerçek ağırlığını kavrayamazdım. O zaten bu kadar çok şeyle uğraşırken çocukların ne kadar acımasız olduğunu hatırlamak beni daha da kötü hissettiriyor. "O zamanlar gerçekten güçlüydün."

Yine de sadece omuz silkiyor. "Kendimi güçlü hissetmiyordum ama bazen hayat her şeyin gelmektir." Sonra burnunu biraz kıvrıyor.

"Sanırım bunu genç yaşta öğrendim, iyi ya da kötü. Bazen sadece yapman gerekeni yaparsın."

"İyi ki sıkı giyinmişsin," diyorum ona. Kışlık giysiler içinde çok sevimli görünüyor, saçları şapkasının altından yüzüne doğru lüle lüle dökülüyor.

"Kovboy şapkası takmışsın," diye sanki bilmiyormuşum gibi eğlenerek işaret ediyor. Sanırım Kentucky'nin at ülkesinde bile, eğer doğrudan bir at çiftliğinde değilseniz, bunlardan çok fazla göremezsiniz.

"Güneşi gözlerimden, yağmuru da boynumdan uzak tutuyor," diyorum gülümseyerek.

Başını eğiyor ve "Sana yakışıyor" diye eklerken nedense biraz şaşırmış görünüyor.

Konuşurken yürüyoruz ve onun evi incelediğini fark ediyorum. "Çok güzel," diyor. "Zencefilli kurabiye detaylarına bayıldım. Kaç yıllık, biliyor musun?"

Cevap vermeden önce kupamdan dikkatli bir yudum alıyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, 1910 yılında inşa edilmişti." Sonra arkasındaki, biraz önce çıktığım çok daha küçük yapıyı işaret ediyorum. Evle aynı mavi renkte, aynı şekilde küçük beyaz parmaklıklar ve karmaşık oymalı ahşaplarla süslenmiş. "Burası eskiden bir at arabası eviydi ama babam ben çocukken burayı bir misafirhaneye dönüştürdü. Çoğunlukla ofis olarak kullanırdı ama tatillerde herkes evdeyken her zaman işe yarardı. Anneme biraz yer açmak için şimdi orada kalıyorum."

"Mükemmel," diye yanıtlıyor ve evin arka köşesini döndüğümüzde nefesi kesiliyor. "Vay canına, bir çardak bile mi var?"

"Evet," diyorum ona. "Tüm hayatım boyunca oradaydı." Ve oraya doğru yürürken, sanki ilk kez görüyormuşum gibi, kendimi onun gözlerinden o yeri görürken buluyorum. Gözünüzün önündeyken bile kaçırabileceğiniz şeyler ne tuhaf.

Büyük beyaz çardağa adım attığımızda, güçlü Ohio'ya bakan gömme bir bankta yan yana oturuyoruz ve Taylor manzarayı seyrederken hülyalı bir iç çekiyor. Bir kilometre genişliğindeki nehrin karşı kıyısında çıplak ağaçlar sıralanıyor ve suyun soğuk yüzeyinin üzerinde ürkütücü bir sis tabakası geziniyor. "Yani tüm hayatın boyunca, her gün, büyürken bunu mu gördün? Bu inanılmaz olmalı."

"Sanırım bunu hafife almışım," diye itiraf ediyorum. "Yine de haklısın. Bu oldukça harika."

"Huzurlu," diye gözlemliyor. Sonra bana bakıyor. "Nehri görmek istediğimde Main Street'in arkasındaki Riverview Park'a gitmem gerekiyor. Gerçi orası da oldukça çöplük." Bu gözlemi yine burnunu kırıştırarak ve hafifçe gülerek yapıyor. "Benzer manzara, ama bu farklı hissettiriyor. Neredeyse... rahatlatıcı. Kendi düşünceleriniz dışında her şeyden uzaklaşabileceğiniz türden bir yer gibi."

Sanki bazen bunu özlüyormuş gibi söylüyor. Ama belki de hepimiz özlüyoruzdur. "Ne zaman istersen buraya gelebilirsin," diyorum ona. "Annem aldırılmaz."

Yine de başını hızlıca sallıyor. "Çok nazıksınız ama ben asla birinin özel hayatına bu şekilde müdahale etmem."

"Şey," diyorum, yarı şaka yarı ciddi, "şimdi herkes kasabadaki köhne parka giderken burayı kendimize ayırdığımız için biraz suçlu hissediyorum." Çünkü aniden bunun rahatlatıcı *olduğunu* görüyorum. Atlar gibi. Çiftlikte bu kadar huzurlu olduğumu hiç fark etmemiştim. Belki de daha önce buna ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim, oysa batıda doğaya kaçışım kesinlikle ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Bunca zaman, bunca yıl burnumun dibinde bu kadar çok güzellik olduğunu fark etmek garip.

"Burada her zaman atlar var mıydı?"

Bakışlarımı nehirde kaydırdığımda Taylor'ın Scout ve Duchess'e doğru baktığını görüyorum, iki midilli misafirhanenin ötesindeki beyaz ahşap çitin hemen içinde dolanıyor.

"Hayır, ben doğmadan önce annem ve babam burayı satın alana kadar burası sadece boş bir tarlaymış. Kilitler ve barajlardan önceki günlerde bölgenin sele yatkın olduğunu duymuştuk, bu yüzden sanırım kimse buraya ev ve handan başka bir şey koyma riskini almak istemedi. Her ikisi de etraflarındaki her şeyden biraz daha yüksekte duruyor ve muhtemelen sel endişelerinin nedeni de bu.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "Büyükbabam Montgomery Louisville'de bir bankanın başkanıydı ve bu ona Kentucky Derbisi için Churchill Downs'ta en iyi tribün koltuklarını kazandırdı. Babam büyürken ailesi her yıl giderdi ve o da atlara ve at yarışlarına aşık oldu. Kardeşlerim ve ben henüz küçük birer çocukken ailemizi de götürmeye başladı."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor bana, her Mayıs ayında sadece bir saat uzaklıkta olmasına rağmen muhtemelen hiç derbiye gitmediğini hatırlatan bir şekilde. "Yarışlarla ilgili karışık duygularım var," diyorum ona, "ama atları görürdüm. Üç ya da dört yaşına geldiğimde, babam ahır ve

çitler yaptırdı ve ailenin her üyesi için bir at aldı; benim için de bir midilli."

Onun hülyalı ifadesi beni ne kadar şanslı olduğumu fark etmeye zorluyor - her zaman fark etmeye zaman ayırmadan. "Kulağa inanılmaz geliyor," diyor. "Mükemmel bir çocukluk resmi gibi."

"Sanırım öyleydi," diye itiraf etmek zorundayım. Elbette, babam hakkında içten içe söylenerek çok zaman geçiriyorum, ama çoğu yönden gerçekten iyiydim.

Cebimdeki telefonum çaldığında onu çıkarıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Kontrol etmem gerek. İşten arıyorlarsa diye."

"Sorun değil."

Ama ekrana bakarken yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü ekliyor, "Yoksa bir tane mi var? Bir sorun mu var?"

Ona söylemek istemediğim için telefonu geri itiyorum. Ama aynı zamanda küçük bir şey hakkında bile yalan söylemek istemiyorum. "Ben Jasmine."

Saklamaya çalışıyor ama ifadesi öyle değişiyor ki neredeyse yalan söylemiş olmayı dileyeceğim. "Oh," diyor sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat bir ses tonuyla. "Yani onu hâlâ görüyor musun?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Cenazeye gelene kadar onunla yıllardır konuşmamıştım ve..." Başımı kısa ve tedirgin bir şekilde sallıyorum. "Sürekli elini uzatıyor ve ben ilgilenmiyorum ama zalim de olmamaya çalışıyorum."

Sweetwater'ın en yüksek rütbeli "kötü kızı" ile ilişki kurmaktan beni - belki o zaman da şimdi de- temize çıkarmaya çalışırcasına, "Herkes karşı hep iyi davranırdın," diyor.

Ve nedense Taylor'ın bilmesine ihtiyacım var, bu yüzden plansız bir şekilde ağzımdan kaçırdım, "Onu hiç gerçekten sevmedim. Sevmeye çalıştım. Hatta bir süre sevdiğimi sandım ama sevemedim."

Bana öylece bakıyor, belli ki nutku tutulmuş. Çünkü garip bir an yarattım. Sadece ona karşı açık olmak istediğimde. Çünkü bunca yıl sonra bile, onun tanıdığım en iyi insanlardan biri olduğunu biliyorum. Ve anlamasını istediğim şeyler var. Bu yüzden devam ettim. "Sana karşı dürüst olabilir miyim, Taylor?" Sormak için yaklaştım.

"Elbette," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Tamam, işte başlıyoruz. "Gerçek şu ki, Jasmine ile bu kadar uzun süre çıkmaya devam eder miydim emin değilim..." Durdum, nefes aldım. Bunu söylemenin aslında biraz zor olduğu ortaya çıktı. "Ailem onunla tanıştığında babam ondan gerçekten hoşlanmış. İster inanın ister inanmayın, o zamanlar tıp fakültesine gitmeyi planlıyordu ve babam,

Tabii ki buna *bayıldım*. Ne diyebilirim ki?" Küçük bir iç geçirdim. "Onu memnun etmek hoşuma gidiyordu. Benimle ilgili çok az şey hoşuma gitti."

Cesaretimi toplayıp bakışlarımı onunkilere yönelttiğimde kafası karışmış görünüyor. "Çok az şey yaptım da ne demek? Sen yıldız bir sporcuydun. Okuldaki en popüler çocuktun."

Oh, bilmiyor mu? Arkadaşlarım arasında asla bir sır değildi, ama Taylor'la olan bağlantım farklıydı, daha izole olmuştu, bu yüzden... belki de ona kişisel şeylerimi hiç anlatmadım? "Babamla aramız pek iyi değildi," diye bilgilendirdim onu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Gerçekten mi? Neden?"

Bu konuda pek konuşmuyorum - hayatımda hep böyle olmuş bir şey - ama açıklamaya çalışıyorum. "O... akademik başarıya değer verirdi, spora ya da iyi olduğum diğer şeylere değil." Omuz silkiyorum. "Bir at adamı olduğu için bu garip gelebilir ama atlar onun dışarıdaki tek ilgi alanıydı. Ben büyürken maçlarıma ya da atletizm yarışlarına bile gelmezdi, sadece annem gelirdi. Ve ben büyüdükten sonra da başarılarımla hiç gurur duymadım."

"Belki de bu sadece onun kişiliğidir," diyor. Muhtemelen bir ebeveynin sevgi dolu ve destekleyici olmaktan daha azını düşünmesi onun için zordur. "Ağabeylerine karşı da aynı şekilde miydi?"

Ama sanırım onu bu fikirden vazgeçirmeliyim. "Hayır. Tom ve Aaron daha çok *ona* benziyorlardı. Avukatlık yaptıkları için onlarla gurur duyardı. At binmek için okulu bırakan çocuğuyla *ise daha az* gurur duyardı. Bir keresinde telefonda bana atların bir *eğlence* olduğunu söylemişti. Bir iş değil."

"Çok yazık," diyor, sesi şefkatle dolup taşıyor.

Yine de pişmanlık dolu bir iç çekiyorum - çünkü belki de *fazla* gerçekçi oldum. "Muhtemelen mızımız bir zengin çocuğu gibi konuşuyorum. Ama... çıktığım kızıdan gerçekten *hoşlandığında*, bu önemliydi. Olmamalıydı ama oldu."

"Hayır," diye araya girmekte gecikmedi. "Hiç de öyle düşünmüyordum. Sadece şaşırdım. Sanırım arada sırada baban hakkında homurdandığını duyuyordum ama bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Onunla daha iyi bir ilişkiniz olmadığı için üzgünüm."

"Özür dilerim," diyorum ona, "o zamana kadar bunu önemsemeyi bırakmadığım için."

Beni Yasemin'le ilgili bir sürü baş ağrısından kurtarabilirdi."

Yüzünü hafifçe buruşturduğunda, eski düşmanını bir kez daha gündeme getirdiğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Jasmine'in hayatımdan sonsuza dek çıktığına dair onu rahatlatmaya çalışıyorum ama başarılı olduğumdan emin değilim.

"Yani," diyor Taylor, yeşil gözlerini kocaman açarak, "Jasmine tıp fakültesine mi gitti? Gerçekten mi? Ne oldu?"

Omuz silktilim. "İçeri giremedi. Ne kadar süreceğini tamamen hafife almış. Bunun yerine profesyonel bir influencer olmaya karar verdi. Ve *bu* kararlar ilgili en şaşırtıcı şey, aslında işe yaradığı olması. En azından bir süreliğine."

"Yani yetenek ajansı patronu hakkında ortalıkta dolaşan hikaye doğru mu?" Dedikodu yapmak yanlış bir şeymiş gibi sorarken sesi biraz rahatsız geliyor.

Belki de öyledir. Ama seçimlerin sonuçları vardır ve belki de memleket dedikodularına konu olmak Jasmine için bunlardan biridir. Yine de basit tutuyorum. "Duyduğum kadarıyla. Ve bu beni şaşırtmazdı." Bu kadar yeter.

Taylor da aynı şekilde düşünüyor olmalı ki konuyu değiştiriyor. "Bana Utah'tan biraz daha bahset."

Bana uyar. "Ne bilmek istiyorsun?"

Onu düşünürken izlemeyi seviyorum. Ya da belki sadece *onu* izlemeyi seviyorum. Başını şirin bir şekilde eğerek, "Çiftlikteki işin nasıldı?" diye soruyor.

Geçmişini düşünmek beni gülümsetiyor. "Çok severdim. Yolculuklara öncülük etmek, atlarla ilgilenmek - bunlar güzel günlerdi. Kolay günlerdi," diye ekliyorum anımsayarak. "İlk defa, dünyada umurumda bir şey yokmuş gibi hissettim. Elbette vardı. Sorumluluklarım vardı. Sadece tatmin edici bulduklarım vardı. Ve hukuk fakültesine gitmem için bana baskı yapan ya da onun istediği hayatı yaşamak için can atmadığım için kendimi büyük bir hayal kırıklığı gibi hissetmeme neden olan bir babam yoktu."

O da bana gülümsediğinde bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Ve sonra dış saha için çalışmaya başladın? O nasıldı?"

Hatırlayarak başımı salladım. "Ayrıca oldukça harikaydı. Bazı günler dükkânda çalıştım, ekipman kiraladım ama daha önce de söylediğim gibi çoğunlukla yürüyüşlere liderlik ettim. En sevdiğim Zion'daki Narrows'tu. Virgin Nehri'nde, nehrin içinde, sığ nehir yatağındaki kayaların üzerinde yürüyorsunuz. Sadece ayak bileklerinize kadar çıkıyorsunuz ama devam ederseniz sonunda oldukça derine iniyorsunuz, işte o zaman bir rehber iyi bir fikir haline geliyor."

Gözleri güzelce açıldı. "Kulağa yoğun geliyor."

"Olabilir. Doğru teçhizat olmadan da soğuk olur, ama kıyafetçiler bunun için var." Göz kırparak bitiriyorum.

"Ondan sonra da burayı satın aldınız, değil mi? Peki şimdi iş günlerin nasıl geçiyor? Hala yürüyüşlere liderlik ediyor musun? Yoksa başka şeyler mi yapıyorsun?"

Bir iç çekiş beni terk ediyor, sorular geleceğini tahmin etmediğim bir hayal kırıklığı duygusu veriyor. "Diğer işler," diyorum ona. "Şimdi esas olarak işi yürütüyorum."

"Peki orada mutlu musun?"

"Burası müthiş güzel bir bölge. Ve şirketimle gurur duyuyorum."

Bu sefer başını eğdiğinde daha meraklı görünüyor, beni bir şeyde yakaladığını düşünüyor. "Son cevabın bu mu?" Bir kahkaha attım. "Sanırım pek de iyi bir cevap değildi, ha?" biraz açıp düşündüm. "Belki de açık havada çalışmayı özlüyorum. Yürüyüşleri. Atları." Hâlâ çitin yanında duran Scout ve Duchess'e bakıyorum ve ona, "Bu çocuklarla takılmak güzeldi. Şu anda burada bulunan sekiz atın çoğu, bir emeklilik yerine ihtiyaç duyan yaşlı atlar. Annem ve babam Sweetwater'daki evlerine taşındıklarında at hayatına geri dönmeyi hiç planlamamışlardı ama yeniden sahiplenmek isteyen insanlarla tanışmaya devam ettiler. Yerleri ve imkânları vardı, bu yüzden onları almaya başladılar. içeri."

"Bu çok hoş," diyor.

"Evet, bunu yaptıklarında memnun oldum. Birkaç tanesi artık binilemez durumda ya da hiç binilmedi ama umurumuzda değil." İkimizin de kupalarının boş olduğunu görünce, "Lafı açılmışken, ata binmek ister misin? Ahırda eyerlenmiş ve bizi bekleyen iki atım var."

Gözleri hızla açılarak tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi görünmesine neden oldu. "Gerçekten mi? Çünkü... Ben hiç... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ama ben sadece gülümsüyorum. "Merak etme, sana öğreteceğim."

Taylor

Ben Sugar adında siyah yeleli açık kahverengi bir kısırağın tepesinde dinlenirken -muhtemelen kahverengi şeker renginde olduğu için- Luke Sandy adında beyaz bir atın üzerinde oturuyor. Gerginim ama idare ediyorum; Sugar sabırlı ve nazik, bu da beklediğimden daha kolay olmasını sağlıyor.

Luke kendi atına binmeden önce elini uzatıp elimi tutmuş, dizginleri nasıl kullanacağımı göstermişti ve eldivenlerimiz bile dokunuşunun sıcaklığını hissetmemi engellememişti. Şimdi diyor ki, "Hazır olduğunda, yürümeye başlaması için topuklarınla hafifçe vur. Beni izle."

O gösteriyor, ben de ayakkabılarımı eyerden aşağı sarkan üzengilere sokarak onu örnek alıyorum. Sugar ilerlediğinde, bir

Küçük bir nefes alıyorum ve kendimi daha güvende hissetmek için boştaki elimle eyerin boynuzunu kavıyorum.

"Şu haline bak" diyor Luke gülümseyerek. "Ata biniyorsun." "Günün kelimesi," diyorum. "Binicilik."

Yumuşak, derin bir kahkaha atıyor.

"Bu... eğlenceli bir şey," diye itiraf ediyorum küçük bir sırıtışla, alışmaya çalışıyorum.

"Eğlenceli ve pratik," diye dalga geçiyor. "Bu şekilde sana çiftliği daha iyi gösterebilirim."

Merada yavaş bir gezintiye çıktığımızda, güneşli günün tadını çıkaran diğer atları işaret ediyor. "Şu yakışıklı adam Star," diyor alnında beyaz bir yıldız olan şık siyah bir at için. "Ve bu da Buttons. Bu arada ona böyle şirin bir isim verdiğimiz için bizden nefret ediyor ama annem ısrar etti. Birkaç Noel önce bize geldi ve babamla ben bir mustang'e Buttons ismi verilmeyeceği konusunda hemfikiridik ama o kavgayı kaybettik." Muhtemelen isminden rahatsız olduğuna katıldığım oldukça vahşi görünümlü benekli ata bakarken bir kahkaha daha atarak sözlerini bitiriyor.

"Ve şurada, yolun kenarında, ağaçların altında," diye devam ediyor Luke, güzel bir palomino atı göstererek, "Lady Jane. Quarter cinsi bir at. Eskiden gösterilerde yer alırdı."

"Küçük, zarif bir hanımefendiye benziyor," diye gözlemliyorum.

"Evet, kesinlikle ahırın en nazlı ve en zarif sakini" diye onaylıyor. Sonra altındaki büyük beyaz atı işaret ediyor. "Sandy babamın binicilik arkadaşı oldu. Babam bu adama çok düşküncü ve sanırım Sandy onun nerede olduğunu merak ediyor. Vakit buldukça ona eşlik etmeye çalışıyorum ve umarım buradayken onu birkaç gezintiye daha çıkarabilirim."

Sandy'nin yanında Sugar'la yürürken arkadaşşıma bakıyorum ve "Atlar babanla senin aranızda bir bağmış gibi görünüyor," diyorum.

Luke şapkasının geniş kenarı altından bana düşünceli bir bakış fırlatıyor. Yetişkin Luke'un sevdiğim bir özelliği de bu - her zaman hemen cevap vermiyor ya da her şeyi biliyormuş gibi davranmıyor; cevap vermeden önce her şeyi düşünüp tartıyor.

"Hiç böyle düşünmemiştim," diye yanıtlıyor sonunda. "Ama belki de haklısın. *Çok fazla* ortak yönümüz yoktu ama ikimiz de atları seviyor ve onların refahını önemsiyorduk. Babam , aslında, daha yumuşak

onlar hakkında oldu. Pek yumuşak biri değildi ama çoğu insanın yavru kedilere ya da köpek yavrularına yaptığı gibi atların üzerine titrerdi."

Sugar tarlada dolaşırken, onun nazik yürüyüşünün ritmini rahatlatıcı buluyorum ve Luke ile aramızda geçen birkaç dakikalık sessizlik etrafımızdaki her şeyi düşünmeme izin veriyor. "Bana öyle geliyor ki," diyorum sonunda, "hayatın büyük bir kısmı ortada buluşmakla ilgili. Tam olarak uzlaşmayı kastetmiyorum, ama sadece orta yolun nerede yattığını bulmak. Senin ve babanın bazı konularda çatışmanız ama yine de bazı birbirinize bağlanmanız gibi. Kasaba için ihtiyacımız olan da bu; nehir kıyımızı ve ailenizin evini yok etmeden Sweetwater'a iş getirecek bir çözüm."

Bana iyi huylu bir sırıtiş attığında, az önce bariz olanı ifade ettiğimi fark ediyorum. "İyimserliğini takdir etmediğimden değil, Taylor, ama bence bu kadar kolay olsaydı, alçıpan fabrikası işin içine girmeden birileri çoktan bu sihirli çözümü bulurdu."

"Biliyorum, biliyorum," diye katılıyorum. "Sadece... şimdi burada, çiftliğinizde olduğum için, buranın yok olacağını düşünmek kalbimi acıtıyor." Sandy'nin üzerinden ona bakıyorum. "Peki atlar nereye gidecek?"

Bunun üzerine kaşları çatılır. "Vay be. Bu harika -yani can sıkıcı- bir soru. Hepsini onlara bakamayan insanlardan aldığımızı ve bunu yapacak birini bulmanın zor olduğunu düşünürsek."

Uzun, umutsuz bir iç çektim. Bu muamma zaten korkunçtu ama şimdi bir de atların kaderi söz konusu. "O zaman herkese uygun bir cevap bulmalıyız," diye ısrar ediyorum. " Pollyanna gibi konuştuğumun farkındayım ama kimsenin aklına gelmeyen bir cevap mutlaka vardır."

Tam o sırada bir araç sesi duyunca ikimiz de arkamıza dönüp bakıyoruz ve uzaktaki eve ve ahıra giden yolda ilerleyen parlak bir pikap görüyoruz. "Bu bizim nalbant," diyor Luke, daha önce atlardan birinin yeni bir nala ihtiyacı olduğunu açıklamıştı. "Birkaç dakika bensiz kalabilir misin?"

Şimdiden yakınlık hissettiğim Sugar'a bakıyorum. "İyi olacak mıyız, Şeker?" Sormak için başına doğru eğildim, gerçekten bana bakmak için döndüğünde memnun oldum.

Luke eğlenmiş görünüyor. "Ne dedi o?"

Ona en cesur gülümsememi veriyorum. "Biz iyiyiz ve sen de gidip onun dostuyla ilgilenmelisin Ash."

Sandy'yi dört nala koştururken ve tarladan ahıra doğru yarışırken, yine biraz gerginleşiyorum ama aynı zamanda kendimi başarılı hissediyorum. Belki bunu daha önce de yaşamıştım.

yeni bir şey. Örneğin bir pastane işletmek. Ya da Caroline ile tanıştığımndan beri ilk kez tek başıma devlet üniversitesine başlamak ve bunun için tek başıma olmanın sorun olmadığını fark etmek.

Zaman zaman konfor alanınızdan çıkmak iyidir. Sweetwater okul sistemindeki yaşam bunu uzun bir süre için korkutucu bir teklif haline getirdi, ancak o zamandan beri çok şey değişti. *İçimde* çok şey değişti.

En azından bazı günlerde. Diğer günlerde, eski güvensizlikler geri geliyor. Luke'tan ara sokakta saklandığım gün gibi. Hatırladıkça utanıyorum.

Bugün ise kendimi neredeyse onun bu sevimli, pastoral dünyasına *ait* hissediyorum. Bazı insanlar masalsı şatoların ya da lüks malikânelerin hayalini kurabilir, ama benim için bu çiftlik her zaman mükemmel bir yaşam gibi görünen, tam olarak ulaşılamayan bir yer olmuştur.

Çayırı süsleyen uysal atlara, beyaz çitlere, ağaç kümelerine ve yanından akıp giden nazik nehre bakıp sonra da Viktorya döneminden kalma büyük ve güzel eve dönüp baktığımda hayretler içinde kalıyorum. Luke'un terk etmeyi seçtiği bir dünya bu ve yine de burayı seviyor gibi görünüyor.

Ve burada onunla olmayı seviyorum. Bu yolculuğu onunla paylaşmayı seviyorum. Bana atlar, ailesi ve hayatı hakkında anlattıklarını dinlemeyi seviyorum. Tepedeki kış güneşinin mavileştirdiği gözlerine bakmayı seviyorum. Onu kovboy şapkasıyla bile seviyorum, ki bunu beklemiyordum. Ama gençliğimizde tahmin edebileceğimden daha sert, dünyevi bir adama dönüştü ve bunun ona yakıştığını söylerken yalan söylemiyordum.

Bu romantizm mi?

Yoksa yakında yıkılabileceği için bana çocukluk evini gösteren eski bir arkadaş mı?

Hala bilmiyorum.

Evet, liseden bu yana çok şey değişti ama Luke Montgomery'nin beni gerçekten isteyebileceğine inanmak hâlâ zor. Ne de olsa kraliçe arı değilim; baş amigo kız ya da yarışma prensesi de değilim. Ben hala kontrol edilemeyen kızıl saçlarında un olan garip bir kıyım.

Ve ne kadar açıklamaya çalışırsa çalışsın, Jasmine onun hayatında bir faktör olmaya devam ediyor gibi görünüyor. Sanki bu durum yeterince kafamı karıştırmıyormuş gibi, bir de *onun bu işe* nasıl dahil olduğunu merak ediyorum.

Bunca yıl sonra hâlâ bu kızın beni etkilemesine izin veriyor olmaktan nefret ediyor muyum? Kesinlikle nefret ediyorum. Ama o sürekli geri gelen inatçı bir sivrisinek gibi.

Luke bir süre sonra döndüğünde, bana ahırdan nehrin bir mil kadar aşağısındaki arazinin kenarını gösteriyor. İkimiz de at sırtında oturup huzurlu Ohio'ya bakarken, kalbimi yakan gerçeği dürtüsüyle acı çekiyorum: *Eğer tüm bunlar benim olsaydı, asla bırakmazdım ve asla gitmezdim.*

Ama dilimi tutuyorum. Kulağa, büyük bir şeyin ilk tadını alan zavallı bir kızın safça ilanı gibi geliyor. Aslında, tam olarak öyle. Ona hâlâ ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatmak istemiyorum. Zaten yeterince baskı altındayken bir de ben ona baskı yapmak istemiyorum.

Kış mevsiminde karanlık erken çöker, bu yüzden güneş nehrin karşısında batıya doğru alçalıp suyun üzerinde altın rengi bir ışık şeridi oluştururken, "Geri dönmeliyiz" der.

Diğer yapılarla uyumlu olması için maviye boyanmış büyük ahıra vardığımızda Luke attan iniyor, sonra bana yardım etmek için yanıma geliyor ve bir eliyle Sugar'ın dizginini tutuyor. "Aşağı inmek büyük bir adım," diye hatırlatıyor ve ben sağ bacağımı atın sırtından kaldırıp yere indirirken, boştaki eli arkamda, belimde, beni sabitliyor. İçgüdüsel olarak hafifçe eğilip dokunuyorum.

Birlikte atları ahıra götürüyoruz ve Luke bana Sugar'ın eyerini nasıl çıkaracağımı gösterirken Sandy'ninkini de çıkarıyor. Sonra ahırın duvarındaki askıdan fırçaları alıyor ve bana Sugar'ı binişten sonra nasıl fırçalayacağımı öğretiyor.

"Buralarda bir yolculuğu bitirmek için yaptığımız son şey," diyor bana küçük bir gülümsemeyle, "şu..." İki elini de paltosunun ceplerine sokuyor ve birer elma çıkarıyor. "Bir ikram. Bir çeşit teşekkür."

Bana bir tane uzatarak, "Avucunun içine koyacaksın, elini düz bir şekilde uzatacaksın, sonra ağzının altında tutacaksın ve parmaklarını yoldan uzak tutmaya dikkat almasına izin vereceksin. İzle."

Sandy ile gösteriyor ve at bütün elmayı tek lokmada mideye indirirken ben de ağzım açık bakakalıyorum.

"Çekirdekleriyle birlikte hepsini mi yiyorlar?"

At saflığıma sırtıyor. "Çekirdek ve hepsi. Şimdi sen dene."

Luke'un yaptığı gibi yapıyorum, elmayı Sugar'a uzatırken parmaklarıma dikkat ediyorum. Ben tam olarak hazırlanamadan elmayı avucumdan kapıyor ama sorun değil ve bende artık onunla daha da iyi arkadaş olduğumuz izlenimini bırakıyor. "Bıraktığın için teşekkür ederim," diyorum ona usulca.

"Ash'i dışarı çıkarmama yardım etmek ister misin?" Luke sorar.

"Bu neyi içeriyor?"

"Çoğunlukla Ash'i dışarı çıkarmamı izliyordum," diye sırtarak cevap veriyor.

Güneş artık ufka doğru hızla batıyor, onu büyük gri bir aygırın bulunduğu ahıra doğru takip ettiğimde gün hızla alacakaranlık ve soğuğa dönüşüyor.

"Çoğu gece hepsini sabit tutuyoruz," diye açıklıyor. "Herkesin bu konuda kendi felsefesi var ama biz hepsinin sağlıklı olduğundan emin olmak için onları her gün kontrol edebilmeyi seviyoruz. Bazen de gece boyunca otlamalarına izin veriyoruz ve bu gece de Ash'in bir gün boyunca kapalı sonra dolaşmasına izin vermek için bunu yapacağız. Eğer isterlerse hepsi ahıra geri dönebilir."

Ash'in ahırına giriyor, sonra oradaki bir kapının kilidini açıyor ve kapıyı kaydırarak açıyor. Büyük atı dürtmesine gerek kalmadan Ash dönüyor ve kendi başına tırıs kalkıyor. Sonra Luke tüm ahır kapılarını açmaya devam ediyor, Sandy ve Sugar'ı da tarlaya geri gönderiyor.

Luke çete için yemek vaktinin geldiğini duyurduğunda, ahırın dışındaki uzun yalağa tahıl yüklerken onunla birlikte yürüyorum. Yakındaki üç at doğrudan oraya yöneliyor ve Luke ahırın dışındaki kalın bir direğe monte edilmiş büyük, geleneksel yemek çanını çaldıktan sonra geri kalanların çiftliğin farklı yerlerinden geldiği görülebiliyor.

"Yemek için kavga etmiyorlar mı?" Ben soruyorum.

Luke başını sallıyor. "Hayır, ahırlarında saman var ve istedikleri zaman otlakta biraz yiyebiliyorlar, bu yüzden resmi yemek zamanları oldukça huzurlu geçiyor."

Birkaç dakika sonra beni arabama kadar geçiriyor ve ben gün bitiyor diye üzülüyorum.

"Harika bir öğleden sonra geçirdim," diyor bana. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Burası çok güzel ve atlar hakkında bilgi edinmeyi ve Sugar'a binmeyi çok sevdim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ve sonra orada, arabamın kapısının yanında duruyoruz. Şu anda havanın çoğunlukla karanlık olmasına seviniyorum çünkü yüzümün kızarmasından korkuyorum. Soğuktan değil, aniden beni öpmek üzere olup olmadığını merak ettiğim gerçeğinden. Çünkü öyle görünüyor. Sanki bu bir çiftlik turu değil de romantizm.

Sadece birkaç saniyenin sonsuzluk gibi geldiği anlardan biri. Beceriksizce, huzursuzca bekliyorum. Daha önce de öpülmüştüm ama Luke Montgomery tarafından hiç öpülmemiştim. Bakışlarını tam olarak karşılayamıyorum, bu yüzden gözlerimi indirdim. Yeniden on yedi yaşıyayım.

Sonunda eldivenli eli yüzümün bir tarafını kavırıyor ve eğiliyor... yanağıma tatlı bir öpücük kondurmak için. "İyi geceler, Taylor," diyor,

yumuşak bir sesle

ve alçak.

"İyi geceler, Luke." Fısıltıyla çıkıyor, istemeden.

Ve sonra arabamdayım, kemerimi bağıyorum, motoru çalıştırıyorum, artık karanlık olan şeritten geri dönüyorum, farlar yolu aydınlatıyor - ama hepsi otomatik pilotta gerçekleşiyor. Çünkü nasıl oluyor da şimdiye kadar aldığım tüm öpücükler arasında en çok hissettiğim bu öpücük -sadece bir yanak öpücüğü! Hâlâ tepeden tırnağa dalgalanıyor. Tenim eve kadar karıncalanıyor.

17 Ocak

Luke

Birkaç hafta önce kendimi Sweetwater, Kentucky'de derme çatma bir ateş çukurunun etrafında oturmuş, eski dostlarım TJ Browerton ve Billy Finch ile birkaç soğuk bira içerken bulmayı umduğum son yerd. Billy'nin şehrin kenarındaki garajının arka tarafında, eski lastik yığınları ve tamire ihtiyacı olan araç koleksiyonuyla çevrili bir yerde. Ambiyansın eksikliğini başka şekillerde telafi ediyor. Eski dostlarımla birlikte olmak güzel.

"Bu bana neredeyse," diyorum, "batıya ilk taşındığımda Springdale'in dışındaki çiftlikte geçirdiğim yaz gecelerini hatırlatıyor."

TJ parkasının fermuarını çekerken, "Ama bu yazdan çok farklı," diye belirtiyor.

Evet, ateş ve alkol olmasaydı donuyor olurduk. "Sanırım ortamı kastetmiştim. Arkadaşlar, baskı yok, hepsi bu."

Çıtırdayan alevlerin karşısında, Billy iş yerinin adını taşıyan yıpranmış kasketinin altından başını meraklı bir şekilde eğiyor. "Peki seni Utah'a getiren şey neydi kardeşim?"

Sadece gülebilirim. Bu ayın sorusu. "Sanırım açık havaya aşık oldum," diye cevap veriyorum. "Belki hep öyleydim ama çiftliğe gelene kadar hiç bu kadar etkilememişti beni. Sadece... içeri geri dönmek istemedim."

Geriye dönüp baktığımda çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. "Ailemin neden öfkeli olduğunu anlıyorum. Muhtemelen hiçbir yere hızlı gidemiyordum gibiydim. Ama beni hukuk fakültesine yönlendirmelerinden bıkmıştım. Ve sonunda, her şey en iyi şekilde sonuçlandı."

Tam o sırada, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan ve o sıralarda görüşmediğimiz TJ'in bana tuhaf tuhaf baktığını fark ediyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Tamam, hazır ol" dedi bana. "Biraz sarhoşum, o yüzden içimden geldiği gibi konuşacağım."

"Uh oh," diyorum.

Billy güler ama Teej sadece gülümser.

Sonra sessizleşti ve ben de onu dürtmek zorunda kaldım. "Ne? Söyle gitsin." "Bak... Dışarıda iyi bir hayatın olduğunu biliyorum. başarılı bir iş. Ama gerçek şu ki, senin yanımda olmanı özledim dostum."

Kimse buna gülmüyor. Aslında bu açıklama toplantının üzerine kasvetli bir gölge düşürdü. TJ ve ben üç yıl boyunca üniversitede oda arkadaşıldık ve onu bu konuda biraz zor durumda bıraktım. Sonunda dedim ki, "Aynı. Ama bazen hayat beklenmedik yönler sürükler."

Billy bana, "Ben kendi adıma sana hayranım," diyor. "Uzaklarda bir yerde yepyeni bir hayata başlamak cesaret ister."

Sadece omuz silktim. "İster inanın ister inanmayın, dünyadaki en kolay şey gibi görünüyordu. Kaçış gibi hissettirdi. Ve özgürlük. Babamdan."

"Dinle," diyor TJ sonra, "Babanla hiç yakın olmadığınızı biliyorum ama... bununla nasıl başa çıkıyorsun? Bir ebeveyni kaybetmek zor olmalı. Özellikle de hiçbir uyarı olmadan."

Her zamanki gibi insanlar bana başsağlığı dilediğinde, sadece geçiştiriyorum. "Esas olarak annem için endişeleniyorum," diyorum onlara. "Onun dışında iyiyim."

Bunun üzerine eski takım arkadaşlarım bakışlarını değiştiriyor ve TJ bana sert bir fırlatıyor. "Dostum, gerçekten mi? Baban öldü ve sen iyi misin? Bize karşı dürüst olabilirsin, biliyorsun."

Yine de sadece omuz silkiyorum. "Dediğin gibi, yakın değildik."

"Ama... şu anki yüzün..." Billy'nin gözleri bana şüpheyile bakıyor. Ve kaşlarımın havaya kalktığını hissediyorum. "Peki ya yüzüm?"

İkisi de tereddüt eder, ta ki Billy "Yok bir şey kardeşim. Konuyu açtığımı unut."

Kahretsin, yüzüme neler oluyor? Ve göğsüm neden bu kadar gergin? Kendi sorularıma bir yudum daha bira içerek cevap veriyorum, onları yıkamaya çalışıyorum.

"Bence bu konuşma çok ciddileşti," TJ. "Ben de aynı fikirdeyim. Hadi biraz neşelenelim, ha?"

Ve Billy bakışlarını bana kilitleyerek soruyor: "Eve dönmeyi hiç düşündün mü? Temelli olarak?"

Ona suçlayıcı bir bakış attım. "Evet, ciddi bir şey değil." "Sadece söylüyorum... artık baban gittiğine göre, onun hakkında endişelenme. Annen mi? O koca evde, yanında hiçbir çocuğu olmadan yalnız mı kalacak?"

"Kahretsin," diye mırıldandım iç çekerek. Gerçek şu ki... "O kadar ilerisini düşünecek zamanım olmadı." Ve bu düşünce hoşuma gitmiyor. "Ama en azından Aaron Cincy'de sadece birkaç saat uzaklıkta. Hâlâ cevaplanması gereken pek çok büyük soru var -her şey hakkında- ama istesem de buraya geri dönemem. Batıda gelişen bir işim var."

TJ, "Eminim her şey yoluna girecektir," derken ikisi de anlayışla başlarını sallar.

Sonra üçümüz de sessizliğe gömülüyoruz, biralarımızı yudumluyor ve gecenin tadını çıkarıyoruz. Arayı kapatmak güzeldi ama bu sohbet umduğum gibi bir oyalanma olmaktan çıkıp güncel kaygılarımla ilgili bir hal aldı. Şu anda bana düşen tüm sorumluluklar arasında - artı annemle ilgili bu yeni eklenen endişe - kim çok uzak geleceği düşünebilir ki? *Şu an tek* başına bile beni yeterince strese sokuyor.

"Utah'tan bahsetmişken, siz de gelmelisiniz," diye önerdim, hâlâ ortamı çalışarak. "Benimle Mighty Five'a yürüyün." Utah'ın beş büyük parkını avucumun içi gibi biliyorum çünkü bu benim işim. "Harika vakit geçiririz."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyor Billy, daha neşeli.

TJ de ekliyor, "Evet, ben de isterim. Belki bu yaz okullar kapandıktan sonra."

Billy yanındaki soğutucuyu işaret ederek gözleriyle bir tane daha isteyip istemediğimi soruyor, ama yakında eve gideceğimi düşünerek başımı kısa bir süre sallayarak "Hayır," diyorum. Kendisi için bir tane çıkarıyor ve kapağını açıyor.

İşte o zaman TJ, "Alçıpan fabrikası konusunda ne yapacağınıza dair bir fikriniz var mı?" diye soruyor.

Ona sinirli bir bakış fırlattım. "Görüyorum ki hâlâ tasasız konulara takılıp kalıyoruz."

Küçük, suçlu bir kıkırdama onu terk eder. "Biliyorum, biliyorum ama şu anda herkesin aklında, gece gündüz."

"Benimki de dahil," diye bilgilendiriyorum onu. "Dünyanın ya da en azından Sweetwater'ın yükünü omuzlarımda taşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Özür dilerim," diyor pişmanlıkla. "Sanırım uğraşacak çok şeyin var. Eski dostlarınla dinlenmek ve yetişkin içkisi içmek buraya kadarmış, ha?"

Ama kafamı sallayarak uzaklaştırıyorum. "Endişelenme. Dediğin gibi, ben kapatmaya çalışsam bile o hep orada." Sonra Billy'ye bakıyorum. "Bu kasabada bir işletmen var. Ne olmasını istiyorsun? Toplantıda fabrikaya hayır dedin ama o zamandan beri senin için değişen bir şey oldu mu?"

Billy yeni açtığı kutusundan bir yudum aldıktan sonra, "Dođruyu söylemek gerekirse, emin değilim. Bu kasabaya daha fazla insan getirmenin faydası olacağını dűşünüyor muyum? Elbette. Ama nehir üzerinde dev bir fabrikanın burayı mahvedeceğini dűşünüyor muyum?" İcini çekti. "Elbette."

Başımı sallıyorum ve Taylor'ın sihirli, ezber bozan bir çözűmün geleceğine dair gökyüzündeki pasta fikrini hatırlıyorum. Keşke bu kadar basit olsaydı. "Dűşündükçe," diyorum arkadaşlarıma, "kafam daha da karışıyor."

19 Ocak

Luke

Annem ve ben ögle yemeği için nehre bakan büyük pencerenin önünde oturmuş, geleceği değerlendirmeye çalışıyorduk. Sweetwater'ın kaderine karar vermek için iki haftadan az zamanımız var.

"Size söylediğim gibi," diyor, "ne karar verilirse verilsin benim için sorun olmayacak. Evet, evimizi seviyorum ama yeni bir başlangıca da açığım. Ve doğruyu söylemek gerekirse, baban burada değilken bu ev bana biraz fazla büyük geliyor. Belki de daha küçük bir yere ihtiyacım vardır."

İkimiz de onun bizim için hazırladığı ızgara tavuk salatasına henüz dokunmadık - sanırım aklımızda yemek yemekten başka şeyler var. İçimi çekiyorum ve birkaç gündür aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "İyi olacak mısın? Hepimiz uzaktayken tek başına yaşamak?"

Altmış iki yaşında genç bir kadın ama bundan sonraki hayatının ne olacağından emin değilim. Uzun bir süre boyunca, bu büyük eve ve ailesine bakmakla ilgiliydi. Oğulları gittikten sonra, babalarıyla vakit geçirmeye başladı. Son on yılda çok seyahat ettiler ve hafta sonları şarap imalathanelerine ya da internetten araştırdığı tarihi restoranlara gününbirlik geziler yaptılar. Okumayı ve tarihi belgeseller izlemeyi seviyor ama bu yeterli olacak mı? Eskiden arkadaşları vardı ama Sweetwater'ın çöküşü derinleştikçe hepsi zamanla uzaklaştı.

Şimdi gözlerinden onun da aynı şeyi merak etmeye başladığını görebiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse Luke, tam olarak emin değilim." Sonra cesur bir gülümseme takınıyor. "Bazı hobiler bulmam ya da gönüllü işler yapmam gerekebilir. Bu ev beni her zaman meşgul etti, içinde yaşamadığımız ve kontrol etmek için gittiğim zamanlarda bile. Bakımını yapmaktan da keyif aldım ama dediğim gibi, bunun cazibesi bitmiş olabilir." Sonra başını sallıyor, kederli görünüyor. "Öte yandan, burada güzel bir hayat var, bu yüzden tek başıma alıştım eminim. Ya da, yine, yeni bir şeye de alışabilirim." Başını eğerek bakışlarımı karşılıyor. "Sanırım içimde bir parça, bir daha burada

Bu evde kalmak ve bir parçam da buradan ayrılmayı hayal bile edemiyor." Gülüyor. "Bu konuda pek yardımcı olamıyorum, değil mi?"

"Sorun yok anne," diye onu temin ediyorum. "Şu anda tüm cevapları bilmek zorunda değilsin. Sadece iyi olacağından emin olmak istiyorum."

"Bana yardım edeceğinden eminim çünkü sen varsın."

Yüz ifadesinde neredeyse alışılmışın dışında bir şefkat var. Her zaman sevgi dolu bir anne olmuştur, ancak korkarım ki iki büyük oğlu tarafından biraz terk edilmiş hissediyor ve beklemediği bu yeni hayattan biraz korkuyor.

"Tabii ki istiyorsun," diye söz veriyorum ona.

"Bütün bunlar başınıza için üzgünüm. Planlarınızda olmadığını biliyorum."

Ani vasi değişikliğinden bu yana bunu ilk kez kabul ediyor.

"Bunların hiçbirisi *kimsenin* planında yoktu," diye hatırlatıyorum ona. Sonra Taylor'ın geçen gün söylediği bir şeyi hatırlıyorum. O zaman bunun şu anda bulunduğum yer için ne kadar geçerli olabileceğini fark etmemiştim. "Ama bazen duruma ayak uydurman gerekir. Ben de öyle yapıyorum, sen de öyle." Anneme bir gülümseme verdim.

O da geri verir. "Sanırım öyleyim." Yine de küçük gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboluyor. "Zor olsa bile. Bazı sabahlar uyandığımda yatakta yalnız olduğumu fark edip şaşıyorum ve gerçekler yüzüme bir kez daha çarpıyor. Birlikte çok daha uzun yıllar geçireceğimizi sanıyordum."

"Biliyorum," diyorum elini sıkarak. "Biliyorum."

Utah'a döndüğümde mutlu olmanın yollarını bulup bulamayacağı konusunda hala bir fikrim yok, ama kesinlikle başka biri tarafından terk edilmiş hissetmesine izin vermeyeceğim, bu kesin. Annemin geleceğini düşünmeye başlamak kafamda daha fazla soru işareti yaratıyor, ancak bu sorular ancak zaman geçtikçe cevaplanabilecek türden.

Bu yüzden şu an için daha acil olana, çiftliği satıp satmama konusuna geri dönüyorum.

"Northcutt anlaşmasına bakmanın bir yolu," diyorum ve devam ediyorum, "belki de ilerleme kaçınılmazdır. Hep aynı hikaye, değil mi? İlerleme durdurulamaz mı? Eğer satmazsak, yolun sadece birkaç mil aşağısında bir mülk bulamayacaklarını ve Sweetwater'ı mahvetmeye devam edeceklerini kim söyleyebilir?"

Annem sonunda çatalını kaldırıp salatasından bir ısırık aldı.

I. Belki de koca bir kasabanın kaderini tartışmak, babamı ne kadar özlediğini tartışmaktan daha kolaydır. "Haklısın," diye yanıtlıyor. "Bu olabilir. Pencereden baktığımda nehrin hemen aşağısında büyük bir fabrika görürsem burada yaşamaktan hoşlanacağımdan emin değilim. O zaman atlar için de endişelenmemiz gerekirdi."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir keresinde, şaraphane gezilerimizden birinde, baban ve ben Cincinnati'den çok uzak olmayan nehir kıyısındaki büyük bir alçıpan fabrikasının yanından geçtik ve korkunç beyaz bir toz *her şeyi* kapladı. Her çalıyı, ağacı ve çimeni. Korkunçtu. Googleda araştırdım ve şirkete temizlemesi ve daha iyisini yapması için emir verildiğini öğrendim, ancak buradan çıkarılacak ders, değişim geldiğinde kendinizi neye bıraktığınızı asla bilemeyeceğinizdir."

Kafam patlamak üzere, böyle bir şeyin olabileceğini bile bilmiyordum. Ama ister burada ister yolun yukarısında bir yerde olsun... "Bu kulağa son derece kabataslak geliyor, ciddi sağlık sorunlarına neden olabilir gibi."

"Muhtemelen burada asla olmaz ama kim bilebilir ki?"

Bakışlarımı tekrar pencereden dışarı, her zaman sahip olduğum ama ne yazık ki hiçbir zaman takdir etmediğim bu manzaraya çeviriyorum. "Belki de yanılıyordum -belki de onları geri çevirirsek, tamamen başka bir yere gitmek zorunda kalırlar. Taylor buradayken buraya aşık oldu. Bu bana belki de burayı hafife aldığımızı, belki de kurtarmaya değer olduğunu hatırlattı. Sadece Sweetwater'ın iyiliği için değil, çiftliğin kendisi için de. Atlardan bahsetmiyorum bile."

Masanın karşısında annemin gözleri babamın vefatından beri nadiren gördüğüm bir şekilde parlıyor. "Taylor akıllı bir genç kadına benziyor. Bana ondan ve senden bahset."

Aslında bana bunu söylemesinin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. "Uzun bir geçmişimiz var," diye cevap veriyorum, olduğundan daha basit tutmaya karar vererek. "Lisedeyken ona çıkma teklif etmek istemiştin ama olmadı."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi... Ondan hoşlanıyorum."

Etkilenmemiş görünüyor. "Bu mı? Ondan hoşlanıyor musun?"

Sadece gülüyorum. "Burada ne arıyorsun anne? Onunla on beş yıl sonra tekrar karşılaştım. Ve eğer fark etmediysen, şu anda tabağım biraz dolu, bu yüzden önümüzdeki birkaç günün ötesini pek düşünmüyorum."

Kabullenmiş bir iç çekiş yapar. "Sanırım bu adil. Bir anda üzerine çok şey yığıldı."

Taylor ziyarete geldiğinden beri aklımdan çıkmıyor mu? Kesinlikle. Onu ne kadar öpmek istediğimi ama öpemediğimi hatırlıyor muyum, çünkü birden çok utangaç göründü, benimle göz teması bile kurmadı? Kesinlikle hatırlıyorum.

Bu beni, belki de sadece arkadaş olmamız gerektiğini, onun bu işle ilgilenmediğini düşünmeye itti. Ve belki de bu şekilde hissettiğimde

Onunla hayatım birdenbire daha iyi, daha kolay, daha mutluymuş gibi hissetmem, öpölmek isteyen bir kızla sadece dostum olmak isteyen bir kız arasındaki farkı anlayamadığım anlamına geliyor.

O gece Little Dipper'da geçmiş hakkında konuştuğumuzda, belki daha fazlasıyla ilgilenir diye düşünmüştüm ama ipucu almayı bilirim. Ayrıca, buradayken romantizme ayıracak vaktim yok zaten.

21 Ocak

Taylor

Sweetheart Pastanesi'nin penceresinin önüne iri, ağır kar taneleri düşmeye başladığında, pembe yatağında kıvrılmış uyuyan Maggie dışında içeride tek başıma duruyorum. Sakin bir iş günüydü ve işlerin durgun olduğu ve karanlığın çökmek üzere olduğu kış aylarında bazen yaptığım gibi kapıları erkenden kapatmak üzereyim.

Ama önce sevgililer günü kutusuna uzanıyorum. Bu bir alışkanlık. Evet, haydut siparişler için tetikteyim ama aslında her iki günde bir kutuyu karıştırmaktan *keyif* alıyorum. Kutunun kendisi olan anıyı görmek ve ona dokunmak, parmaklarımı kutunun üzerindeki çocukluk sevgililerimin üzerinde gezdirmek bir şekilde güvenli ve tanıdık geliyor, babamın tatlı hatıralarını canlandırıyor. Ama aynı zamanda, müşterilerimin içine bıraktığı kartvizitler bana hayatın devam ettiğini, her zaman değiştiğini ve iyi anıların -ve aynı zamanda kötü anıların- yavaş yavaş hayatımızın dokusu haline geldiğini hatırlatıyor.

Gerçi belki de Luke ve Jasmine aniden, neredeyse aynı anda kasabaya geri dönmeden önce anıların arka planda kaybolması fikri daha doğru geliyordu. Kutudaki sevgililer günü kartları ve onların çağrıştırdığı anılar nostaljik, eski bir haber gibi geliyordu. Şimdi o kadar da eski hissetmiyorlar. Uzun zaman önce bitmiş gibi görünen şeyler artık o kadar da bitmiş hissettirmiyor. Birden fazla kez eski zamanlara ve eski duygulara geri döndüm.

"Ama ben artık o kız değilim," diye ısrar ediyorum kimseye fısıldayamadan.

Hayır, ben geçen gece Luke Montgomery beni öpmek üzereyken onunla göz teması kuramayan kızım. Kendi davranışına gözlerimi deviriyorum.

Parmak uçlarımı kutunun kapağındaki eskimiş kartların üzerinde gezdirirken, bir zamanlar oraya sıkışmış olan küçük kâğıt parçasını hatırlıyorum; o sırada ön kapı açılıyor ve iki kadın soğuktan içeri giriyor. "Hoş," diyorum ve hemen kapağı tekrar kapatıyorum.

Paltolarını ve eldivenlerini giymiş, etraflarına bakarken ikisi de şaşkın görünüyor.

İçlerinden biri kırmızı örgü şapkasının altından, "İnternette görüldüğü kadar şirin," diyor. "Her yerde kalpler var!"

"Ve aman Tanrım, vitrine bakın," diye fişkırıyor diğeri, uzun, abanoz buklelerini ortaya çıkarmak için başındaki kürk çerçeveli başlığı itiyor. "Tüm o kalp şeklindeki kurabiyeler ve kekler! Ve şu kalpli pasta çok şirin!" Üzerinde çapraz desenli krema gezdirilmiş limonlu bir pasta ve üzerine serpiştirilmiş renkli konfeti şekerlerle tamamlanmış. "Ve buradaki kokular." Her şeyi içine çekmek için duruyor. "Cennet gibi. Eğer cennet pastayla doluyorsa. Ve kesinlikle öyle olmalı!"

Bunun üzerine hepimiz küçük bir kahkaha atıyoruz ve ben de memnuniyetle "Çok teşekkür ederim" diyorum. "Burayı beğendiğinize sevindim."

"Bu fikir nereden aklınıza geldi?" Kapüşonlu kadın soruyor. "Her şeyi kalp şeklinde yapmak."

"Buranın adı bir zamanlar Sweetheart Diner'dı," diye açıklıyorum. "Ve babam da bana ilham verdi - her yerde kalpler olduğunu fark etti ve hatta ben küçük bir kızken benim için bu kutuyu yaptı." Onlara göstermek için kutuyu kaldırdığımda hayranlıklarını dile getiriyorlar.

"Çok gurur duyuyor olmalı," diyor şapkalı olan.

Onlara on iki yaşındayken öldü hikayesini anlatmamaya karar vererek sadece "Öyle" diyorum. Zaten bunun doğru olduğunu bildiğimden, bana söylemek için burada olsun ya da olmasın ve dükkan onlarca yıl daha sürsün ya da nihayetinde tüm kasaba iflas ederse erken bir ölümle ölsün.

Onları buraya getiren şeyin ne olduğunu sorduğumda, kapüşon takan kişi bana bir arkadaşını görmek için Tennessee'den Indiana'ya doğru yola çıktıklarını ve yolda biraz yerel renk aramaya karar verdiklerini söylüyor. "Dükkanınızı internette bulduk ve gelmek zorunda kaldık. Hazır buradayken ziyaretimiz için birkaç nefis şey almak istiyoruz!"

Ah, keşke daha fazla insan yavaş yollardan gidip yerel renkleri arasaydı. Şimdi düşünüyorum da, Sweetwater'da *bu* bile neredeyse tükenmiş durumda. Ama tamamen değil. "Eğer henüz bir şey yemediyseniz ve iyi bir hamburger ya da dondurma yemek istiyorsanız, buradan bir mil kadar güneyde solda Little Dipper'a uğrayın."

"Sanırım kasabaya gelirken oradan geçtik," diyor şapka. "Ama belki geri döneriz."

"Aklıma gelmişken," diye söze girdi kapüşonlu, "yakınlarda güzel bir çiftliğin yanından geçtik - çitlerin yanında atlar ve muhteşem mavi bir ev. Acaba ata binebileceğiniz ya da sadece evcil hayvan besleyebileceğiniz bir yer mi?"

onları beslemek. Daha iyi bir havada onlarla birlikte dönüş yolculuğu yaparsak çocuklarımızın böyle bir şeye bayılacağını düşünüyorduk."

"Ama özel mülkiyete ait gibi görüldüğünü söyledim," diye ekliyor şapka.

"Orayı biliyorum," diye onları temin ediyorum. "Ve evet, sadece eve ihtiyacı olan atları aldıkları bir aile çiftliği."

Şapka elini göğsüne bastırır. "Aman Tanrım, bu çok tatlı." Yardım edemem ama aynı fikirdeyim. "Biliyorum, değil mi?"

"Şey," diyor kapüşonlu, "onlar... bilmiyorum- insanların atları sevmek için küçük bir ücret ödemesine izin vermeliler. Sadece masraflarını karşılamak için."

Montgomery ailesinin paraya ihtiyacı olmadığını içime atıyorum ve bunun yerine onlara, "Ne yazık ki dışarıdan pek gelen olmuyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz - çoğu insan eyaletler arası yola çıkar ve sadece benzin ya da fast food için iner. Yetmiş bir hemen yanımızdan geçiyor ama en yakın çıkışımız kilometrelerce uzakta."

Başlık kaşlarını spekülasyon için kaldırır. "Kim bilir. İnsanlara durmaları için bazı nedenler verirseniz belki dururlar. Yani, kalp şeklindeki unlu mamuller bizim için yeterliydi. Atlar da başkaları için yeterli olabilir."

Güler yüzlü hanımlar iki düzine kurabiye ve limonlu kek siparişi veriyorlar ve ben siparişleri paketlerken onlar sevgililer günü kutusuna kartvizitlerini bırakıp Maggie'ye "Bu çok tatlı bir köpek" ve "Bak, tasmaında kalpler bile var!" diye övgüler yağıdırıyorlar. Ve tüm bu zaman boyunca düşünüyorum: Kasabayı canlandırmak için birkaç at yeterli olsa harika olmaz mıydı? Ama biliyorum ki Sweetwater'ı hayata döndürmek için bundan daha fazlası gerekecek.

Birkaç dakika sonra tekrar geçmelerini umarak vedalaşırken, kendimi birkaç atı birkaç attan daha fazlasına neyin dönüştürebileceğini merak ederken buluyorum. Kapı arkalarından kapanırken, kocaman bir kar tanesinin içeri girip karşılama paspasımın üzerine konduğunu fark ediyorum. Çabucak eriyor ama kalp şeklinde olduğunu fark etmeden önce değil.

22 Ocak

Luke

Dün gece yağan iki santim kar bugün yerini güneşli bir gökyüzüne bıraktı. Sabahı atlarla ilgilenerek geçirdim ve şimdi çardakta takılıp manzarayı seyrediyorum. Northcutt'ın son teslim tarihine sadece dokuz gün kaldı. Ve kaç kişiye sorduğumun ya da kaç artı ve eksi listesi yaptığımın bir önemi yok - hiçbir iyi cevap kendini göstermiyor.

Göğsüm sıkıştıkça Sandy'yi bir gezintiye çıkarasım geliyor ama ilgilenmem gereken milyonlarca emlak sorunu varken bu sorumsuzluk gibi görünüyor. Tam misafirhane ofisine dönmek üzereydim ki telefonum çaldı ve Taylor'dan gelen mesajı görmek için aşağıya baktım.

Yalan söylemeyeceğim - ne yaptığını görmek için kaydırduğımda kalp atışlarım hızlandı.
gönderildi.

Umarım evdesindir. Sana geliyor. Haber vermediğim için üzgünüm ama tüm kasabaya yardım edebilecek bir fikir. Belki çılgınca olduğunu düşünüyorsunuz, ama belki de düşünmezsiniz. Günün kelimesi: Çözüm! (Belki.)

Gözümü kırpıyorum ve tekrar okuyorum. Ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum. Ekranıma bakmaya devam ediyorum, neredeyse rüya görüp görmediğimi merak ediyorum.

Ama durun. Beklentilerinizi dizginleyin. Çünkü belki de çılgınca bir fikir olacak ya da en azından işe yaramayacak bir şey. O yüzden heyecanlanmayın.

Kalbim göğsümde davul gibi çarparken bu biraz zor. Onun bu fikriyle mi ilgili yoksa hiç beklemediğim bir anda onu görmekle mi ilgili emin bile değilim.

Bir kadına karşı normal tepkim bu değildir, genelde daha soğukkanlıyım. Ama Taylor'la ilgili her şey farklı görünüyor. O benim normal tipim değil. Genelde peşinden koştuğum kızlar tarafından reddedilmem, ama onunla, kasıtlı olsun ya da olmasın, reddediliyorum. Genelde bir kadının benim hakkımda ne hissettiğini merak etmem gerekmez, ama onunla bunu anlayamıyorum.

Arabasının geldiğini duyduğumda, ona mesaj atmadığımı fark ettim.

Çardakta yazıyorum. Günün ikinci kelimesi: Merak.

Gönder tuşuna basıyorum ve bir an sonra başımı çevirdiğimde onu kürklü kar botları ve son ziyaretimizdeki sevimli şapkasıyla evin içinde dolaşırken görüyorum. Eldivenlerimin içinde avuçlarım terlemeye başlıyor ve o an geliyor: *Kahretsin, ondan çok hoşlanıyorum. Çok fazla.*

"Merhaba," diyor çardağın gölgesine doğru adım atarken. "Selam."

Yüzünde güzel bir gülümseme beliriyor. "Ev ve çiftlik karla kaplı çok güzel görünüyor."

Etrafımda buz sarkıtları damlayan çatılara, beyaza bürünmüş çam ağaçlarının dallarına bakıyorum ve bir kez daha her şeyi yeni gözlerle görmemi sağlıyor. "Haklısın," diyorum kaşlarımın çatılmasına izin vererek. "Yine de çok şey kaçırmışım gibi hissetmeye başladım."

"Ne demek istiyorsun?" Yerleşik bankta yanıma oturdu. "Sadece bazı şeyleri farklı görmemi sağlıyorsun, hepsi bu."

"Şey," diyor başını iyimser bir şekilde eğerek, "belki de *tüm çiftliğinizi* farklı görmenizi sağlamak üzereyim."

Tereddütlü bir bekleyişle çenemi indiriyorum. "Tamam. Her neyse, bırak rip."

"Dün iki kadın geldi," diye başlıyor ve şöyle devam ediyor bana durup atları ziyaret edebilmekle ilgilendiklerini söylediler.

Ve üzere olduğu şeyin işe yaramayacağından oldukça eminim - ta ki "Biliyorum, elbette, bu bir iş yapmak için yeterli değil. Ama hala bunu düşünerek uyuyakalmışım ve bu sabah daha fazla cevapla uyandım."

Gerilimin artmasıyla birlikte elimi kullanarak onu acele ettiriyorum. "Ve? Bu gerilim beni öldürüyor."

"Tamam, peki ya..." diye başlıyor, "bir at parkı ve sığınağı? Yuvaya ihtiyacı olan daha fazla at için ve patika gezintileri için iyi olan diğer atlar için bir at parkı. İnsanlar atlara binebilir, atları izleyebilir, atları sevebilir, atları besleyebilir, atlar hakkında bilgi edinebilir. Eğitici konuşmalar ve gösteriler olabilir. Sergiler ve imtiyazlar olabilir. Bunu inşa etmek için ihtiyacınız olan çekirdek zaten burada. Sadece çiftliğin halihazırda sahip olduklarına eklemeler yapmanız gerekecek.

"Elbette ata binmek için para ödeyebileceğiniz pek çok yer var, ancak park ve kutsal alan unsurları burayı daha eşsiz kılacaktır. Daha çok bir varış noktası. Kentucky'nin gözde yerlerinden biri.

"Alçıpan fabrikasının getireceği yeni nüfus ve parayı getirir mi? Hayır. Ama Sweetwater'a kasabanın geri kalanına yayılabilecek ve en azından hana ve Little Dipper'a yardımcı olabilecek yeni bir trafik çeker mi? Evet. Ve kesinlikle nehir manzarasını yok ederek kimseye zarar vermez."

Bunca zamandır hızla konuşuyordu ve sonunda nefes almak için durdu. "Ne düşünüyorsun?"

Kabullenmesi çok zor. Aile evimizi halka açık bir cazibe merkezine dönüştürmek. İkinci bir işe başlamak. Ve Northcutt'ın teklif ettiği parayı geri çevirme gerçeği. Ben almak istemesem de kardeşlerim çok kızacak.

Yine de... zihnimde hemen görebildiğim bir vizyon.

Bu biraz para gerektirir; daha fazla ata, daha fazla ahıra ve belki de daha fazla araziye ihtiyacımız var. Acaba Hank hanın arazisinin bir kısmından vazgeçmeye razı olur mu? Belki de fon akışı onun için iyi bir değiş tokuş olur. Ayrıca personel işe almak, ek ekipman satın almak ve bir otopark oluşturmak da gerekecek, genel bir iş modeli oluşturmaktan bahsetmiyorum bile: Ne için ne kadar ücret alacağız? Gezintiler için mi yoksa hayvanat bahçesi türü bir deneyim için mi? Atları ötenaziden kurtaran yerler için herhangi bir fon var mı merak ediyorum.

İşle ilgili beynim harekete geçti ama kalbim bana "Babam bu fikre bayılır. Kardeşlerim sevmeyebilir ama... bu da aşılabılır. Kârlı olup olmayacağını anlamak için çok fazla sayı ve araştırma yapmam ve lojistiği düşünmem gerekecek, ama kişisel olarak bunun... harika olduğunu düşünüyorum."

Güzel gözleri açıldığında, gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Gerçekten mi?" Ona gülümsedim. "Gerçekten mi?"

Tuttuğunu fark etmediğim derin bir nefes veriyor. "Çünkü ne düşüneceğini bilmiyordum ya da anında nefret edeceğin ya da işe yaramayacağından emin olacağın bir neden olup olmayacağını bilmiyordum."

Başımı sallıyorum, hâlâ yanımdaki muhteşem kıvılcık saçlıya gülümsüyorum. "Hayır, bayıldım. Haklısın, ilk günden şehre büyük paralar getirmez ama... Bunun uygulanabilir olduğunu, reklamını yapabileceğimiz, etrafında etkinlikler planlayabileceğimiz bir şey olduğunu görebiliyorum. Dediğin gibi, burayı bir destinasyon haline getirebiliriz." Sonra, hala onun muhteşem yeşil gözlerine bakarken, ona tam olarak ne düşündüğümü söylüyorum. "Senin zeki olduğunu hep biliyordum. Ama ben neden bu kadar aptalmışım?"

Biraz kafası karışmış görünüyor. "Aptal mı?"

Ve kendimi tutmamaya, sadece üzerine gitmeye karar verdim. "Lisedeyken senden ne kadar etkilendiğimi çok geç olana kadar fark etmemekle aptallık ettim. Ve seninle bu konuyu konuşmam gerekirken, bir reddedilmenin beni yanlış kıza yönlendirmesine izin vermem aptallıktı. Seni hep kaçan kişi olarak düşündüm ve şehre dönüp seni tekrar gördüğümünden beri bu konuda büyük pişmanlıklar yaşıyorum."

Hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Anlaşılır bir şekilde. Tam olarak planlamadan bazı büyük şeyler söyledim. O zamanlar aramızda neler olduğunu -ya da olmadığını- hatırladığını hissediyorum, ta ki sonunda "İkimiz de çocuktuk, o zamanlar elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Ve ne olursa olsun, keşke ben de bazı şeyleri farklı yapsaydım."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Sen mi? Ne demek istiyorsun?"

Belirsiz bir omuz silkme öneriyor. "Açıkçası kendime pek güvenen bir kız değildim. Keşke daha dayanıklı, daha sert, daha cesur olsaydım. Keşke başlangıçta dansa tek başına gidecek türden bir insan ."

İçimi çektim. "Sanırım her şey geçmişte kaldığında keşke, yapsaydım, etseydim demek kolay. Ama genç olmak yüreksizlere göre değildi."

Küçük, anlayışlı gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz; ancak o zaman da burnunu kıvrarak "Ne olursa olsun, sanırım kaderimizde yokmuş" diyor.

"Bu şekilde kalmak zorunda değil," diye onu temin ediyorum. Bakışlarımı zümrüt gözlerinden dolgun dudaklarına indirdiğimde, sonunda onu öpmek üzere olduğumu anlıyorum. "Aslında, birbirimize çok iyi uyduğumuzu düşünmeye başlıyorum."

Önceden olduğu gibi çekingen görünüyor, kirpiklerini indirmiş ama sonra bana bakacak kadar cesur. Belki o da bu bağlantıyı benim kadar çok istiyordur. İhtiyacım olan tek cesaret bu.

Elimi omzuna koyarak ona doğru eğildim, kek ya da tatlı bir şeyin davetkâr kokusunu aldım ve-

"Tekrar merhaba, Taylor!"

Durdum, irkildim ve yukarı baktım. İyi niyetli annem elinde iki kupayla evin arka kapısından çıktı.

"Sıcak çikolatam var!"

Onu öldürebilirim.

Taylor

Vücudumun her hücresi yüksek alarmda. Beni öpmeye başlamıştı ama şimdi öpemiyor.

"Misafirimiz olduğunu bilmiyordum ama mutfak penceresinden dışarı baktım ve işte buradasın. Seni tekrar görmek çok güzel."

Bayan Montgomery, üzerinde at resmi olan kupalarla çardağa girdiğinde, içimden bir şey aniden soğuğa bırakılmış bir sera çiçeği gibi soluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum bir tane alarak. "Çok düşüncelisin."

"Hava güneşli ama yine de soğuk. İnanın bana, bunca yıldan sonra bu nehrin havasını iyi bilirim."

Kardan, hava durumundan ve sadece yarısını duyabildiğim diğer şeylerden bahsediyor. Çünkü her ne kadar buna hazır olsam da, kalbim onun için yanıyor olsa da, belki de bir parçam bu kesintiden neredeyse rahatladı.

Onu öpmek istedim mi? Tabii ki istiyordum. Ama yanağıma kondurduğu bir öpücük bile içimi döndürüyorsa, gerçek bir öpücük ne işe yarayacaktı?

Ve... Luke Montgomery ile romantizmin nereye düşünüyorum ki? Ona karşı hissettiklerimin sıradan olduğunu iddia edemem.

-Çünkü yapmazlar. Bu imkansız. Yani, onun ağzının benimkinde olması fikri bile içimi dışıma çıkarıyor. Ve geçmişteki yanlış anlaşılmanızdan dolayı pişmanlık duysa da, bu çiftlikte ne olursa olsun, artık burada yaşamıyor bile.

Luke tarafından öpülmek için can atıyorum ama lisede olduğum yere geri dönmek istiyor muyum? Yakında gidecek bir adam için delirmek mi?

"Öğle yemeğine kalacak mısın, Taylor?" Annesinin sorusunu duymak için konuşmaya geri dönüyorum.

Annesi ortaya çıktığından beri Luke'a bakmadım bile çünkü bakamam. Olmayan öpücükten önce attığı baştan çıkarıcı bakışlar yüzünden gözlerinin sıcaklığında eriyebilirim. Bu da olmayan *dansa* benziyor. Görünüşe göre Luke'la olanlardan çok olmayanlar var ve bunun kimsenin suçu olduğundan emin değilim - sadece olayların gidişatı böyle.

"Teşekkürler ama gelemem. Dükkâna geri dönmem gerek," diye iddia ediyorum. Kesinlikle yapabilirdim -*Geneva* ve Kyra şu anda ikisi de orada- ama yapmayacağım. "Luke'a aklıma gelen bir fikri söylemeye geldim - eminim o da sizinle paylaşacaktır. Sıcak çikolata için çok teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım. Kendinize iyi bakın."

Ve bardağı tekrar eline tutuşturup arkama bile bakmadan hızla uzaklaşıyorum.

Gerçekten pürüzsüz, Taylor. Gerçekten pürüzsüz.

Daha arabama varmadan pişman oldum. Ama geri dönmek için çok geç.

Ve eğer kalbim için duyduğum korku beni gitmeye ittiyse, belki de pedala asılıp devam etmeliyim.

Luke

O gittikten sonra annem, "Taylor aceleyle zorunda kaldığı için çok üzgünüm," dedi. "Ben de." *Tahmin bile edemezsin, anne.*

Elinde kupalar olduğu halde bana bakarak, "Hiçbir şeyi bölmedim, değil mi?" diye sordu.

Bakışlarımı gülümsemeden onunkilere çevirdiğimde durumu anladı. "Oh. Oh hayır. Çok özür dilerim, tatlım."

İçimi çekiyorum, çünkü annem davrandığı için özür dilemek zorunda kalmamalı, Taylor'ın az önce boşalttığı banktaki yeri okşuyorum. "Otur anne. Sorun yok."

Geldiğinde, nihayet kupalardan birini kabul ediyorum ve onun bana doğru yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Eğer bir şeyleri berbat ettiysem, bu hiç de iyi değil." Sonra daha yakına eğiliyor ve tamamen mahrem olmamıza rağmen fisıldıyor, "Romantizm mi doğuyor?"

Normalde annemle aşk hayatım hakkında konuşmam ama birdenbire tam ortasına düştüğü için ona biraz güveniyorum. "Ben pek öyle düşünmüyordum ama... belki de öyledir."

"Ne kadar harika! Bana daha fazlasını anlat."

Ona bakıyorum, beni büyüten bu kadına, son iki haftada son iki yıldan daha fazla zaman geçirdiğim bu kadına. Bir yanım Taylor Mulvaney ile olan uzun geçmişimin ayrıntılarına girmek istemiyor ama... gözleri o kadar geniş ve bana o kadar yoğun odaklanıyor ki. Belki de şu anda önemseyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordur, az önce gömdüğü kocası dışında bir şeyler.

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan kelimeler dökülmeye başladı. Anneme sevgililer günü dansı davetiyesini kaybettiğimi, Taylor gelmeyince nasıl yıkıldığımı ve bu tür şeylerin benim için her zaman ne kadar zor olduğunu anlattım.

"Bu normal bir tepki," diye yanıtlıyor. "Kimse reddedilmiş hissetmekten hoşlanmaz."

Yine de tartışıyorum. Yani, şu anda bu işin içindeyiz, gerçekten inceliyoruz, o zaman neden olduğu gibi anlatmayalım? "Ama ben *aşırı tepki veriyorum*. Her seferinde. Ufak tefek şeyler yüzünden kızlardan ayrıldım. Sevgililer dansından *önce* bile, biri gelmesi gereken yere gelmediğinde ya da beni aşağıladığını hissettiren en küçük bir şey söylediğinde bunu çok kişisel algılıyordum. Sanırım bu bana hep babamı hatırlatıyordu," diye bitiriyorum.

Gerçi son söylediğimden hemen pişman oldum.

"Özür dilerim anne. Bunu söylememeliydim. İyi bir koca olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum. Ben de onu sevdim. Ben sadece..."

"değil Luke, bana anlatabilirsin," diye söz veriyor sözümü . "Sadece ne?"

Tereddüt ediyorum ama sonunda devam ediyorum. Kendim için olduğu kadar onun da yararına olacak şekilde biraz yumuşatarak da olsa. "Hiçbir zaman onun gözünde yeterli olduğumu hissetmedim. Ve o... benim için gerçekten orada değildi." Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Eminim görmüşsündür, maçlarıma hiç gelmediğini biliyorsun. Ve benim için önemli olan şeyleri kesinlikle umursamadı."

Daha önce bu konu hakkında hiç konuşmadığımız için kendi dürüstlüğüme biraz şaşırdım. Her zaman "Baban uzun bir günün ardından yoruldu ama *ben* orada seni destekliyor *olacağı*" derdi. Ve sonunda bu bile olmadı - sadece o geldi ve babam evde kaldı, tartışılmadı. Arkadaşlarım babamla aramızda sorunlar olduğunu her zaman biliyorlardı ama bunu *ona* söylemek daha farklı, daha büyük bir his.

Bir an için sessiz kalıyor - ta ki "Senin için bu şekilde ortaya çıkmaması onun hatasıydı. Bu bencillikti - onun en kötü özelliklerinden biri." Kupamı elimden alıp ikisini de aramıza koyuyor ve eldivenli ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. "Ama umarım seni ne kadar sevdiğini biliyorsundur."

Buna yanıt vermediğimden derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Tamam, sana sadece ikimizin arasında kalması gereken bir şey söyleyeceğim."

Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ve sen her zaman oğullarımın en iyisiydin, en iyi kalbe sahiptin." Ellerimi sıktı. "Tom ve Aaron'la gurur duyuyorum elbette. Ama en çok *seninle* gurur duyuyorum. En çok senin üstesinden gelmen gerekiyordu."

"Öyle mi?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Ebeveynlerinizle aynı tutkuları veya hedefleri paylaşmadığınızda zor oluyor. Kendi yolunuzda ilerlemek cesaret ister.

hayat. Ve sen bunu çok güzel yaptın." Yüz ifadesi acı tatlı bir hal alıyor. "Evet, geleceğin için endişelendiğimiz zamanlar oldu ama sen bizi haksız çıkardın. Baban bunu bana defalarca söyledi."

Bu şimdiye kadarki en şok edici kısımdı ve bakışlarımı şüpheyle ona dikiyorum. "Ciddi misin?"

Küçük bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Sanırım yanılıyor olmak onu neredeyse utandırıyordu çünkü haklı olmaya, kontrolü elinde tutmaya çok alışkındı. Ama internetten işinizle ilgili bilgilere bakar ve bana gösterirdi. 'Bizim Luke iyi iş çıkarmış' ya da 'Sanırım başından beri ne yaptığını biliyordu' derdi."

Sadece şüpheli bir bakışla karşılık veriyorum. Aynı adamdan mı bahsediyoruz?

"Sana gurur duyduğunu söylemeliydi," diye devam ediyor, "ama o hiçbir zaman öyle bir adam olmadı. Tıpkı ondan önceki babası gibi. Bir şekilde *bana* söylemek onun için daha kolaydı. Belki de senin bunu duymaya ihtiyacın olduğunu bilmiyordu. Ama seni temin ederim, oradaydı."

Bu noktada beni sersemletip susturduktan sonra devam ediyor.

"Hiçbir zaman yumuşak bir baba olmadı, farkındayım. Başarıya giden tek bir yol olduğuna inanan huysuz bir adam tarafından yetiştirildi ve o da benzer bir adam oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, sizin başarılarınız karşısında onun biraz alçakgönüllü olduğunu görmek güzeldi - bir keresinde bana küçük bir sırıtışla bunun belki de her şeyi bilmediği anlamına geldiğini itiraf etmişti."

Soğuk bir esinti çardağın içinden süzülürken boğazımda yükselen sinir bozucu yumruyu yutkunarak geçiriyorum. Tüm bunlara inandığımdan bile emin değilim - çünkü belki de sadece kendini kandırıyordur. Ne olursa olsun, yine de kabul etmesi gereken çok şey var.

"Ama sana sevgisini hissettiremediyse özür dilerim," diyor bana. "Benim için ve ailemiz için yaptıklarından çok ama çok gurur duyardı - kardeşlerin... duymazken."

Uzun süre sessiz kaldım ve buna da bir şey demiyorum - kardeşlerime ihmalleriyle onu incittikleri için kızgınım, ancak şu anda ihtiyacı olan şeyin *bu* olmadığını kabul ediyorum.

Az önce söylediklerine gelince, ister gerçek olsun isterse de olduğundan daha büyük bir şeymiş gibi yansıttığı bir şey olsun, evden ayrıldığımdan beri *ona* hiç olmadığım kadar yakın hissediyorum. Sonunda ona sıkıca sarıldım ve fısıldadım: "Onu kaybetmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Bir süre sonra kucaklaşmamızdan başını kaldırıp bakıyor. "Seni çok sevdiğini unutma Luke. Sadece bunu göstermekte iyi değildi."

Kabul edilmediğinde sevgiyi ölçmek zor, bu yüzden sarılma sona erdiğinde hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum. "Tamam," diye söz veriyorum sessizce.

"Pekala," dedi sonra, ceketini düzelterek ve yudumlamak için kakao bardağını kaldırarak, "bunu hallettiğimize göre, Taylor bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söyledi."

25 Ocak

Taylor

Caroline her zamanki masasında bekliyor, şık bir mor kazak giymiş ve kalp şeklinde çikolatalı kurabiyesini kemiriyor. Geneva mutfakta kek yapıyor, ben de fırına birkaç turta koymuştum, bu yüzden bir mola vermeye karar verdim ve elimde iki pembe kahve fincanıyla arkadaşşıma katıldım.

Caroline usulca, "Dikkat et, Şeytan," diye tıslıyor ve ben de onun gözlerini takip ederek pencereye yöneliyorum ve Jasmine'in uzun podyum modeli adımlarıyla yanımdan geçtiğini görüyorum. Hızlı ama sivri topuklu deri botları ve modaya uygun açılarla kesilmiş kırmızı ceketı gözümün önüne geliyor. Uzun sarı saçları bugün özenle toplanmış gibi görünüyor. Her zaman olduğu gibi, yıkık dökük küçük Sweetwater için çok fazla, ama başka türlü imrenilecek kadar çarpıcı.

"Kentucky kırsalındayken neden Los Angeles için giyinip duruyor?" Caroline daha yüksek sesle sorar.

"Belki de sahip olduğu tek şey budur," diyorum. "Rodeo Drive kıyafetleri."

Caroline kaşlarını kaldırıyor. "Instagram'ını gördün mü?"

Biraz daha dik oturuyorum, ilgimi çekiyor. "Hayır, o işlerle ilgilenmediğimi ve mağazanın sosyal medya işlerini Kyra'nın yaptığını biliyorsun." Dürüst olmak gerekirse, Jasmine'in Luke'la internette gördüğüm o fotoğrafları beni tüm o dünyadan soğuttu.

"Ben de şarküteri için kendiminkini yapıyorum," diye hatırlatıyor en yakın arkadaşım, "o yüzden bir göz attığımı kabul ediyorum." Devam ederken telefonuyla oynamaya başlıyor.

"Yani 'bir göz attım' derken," diyorum suçlayıcı bir şekilde, "onu tamamen takip ettiğini kastediyorsun."

"Domates, tomahto," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Söylentilere göre Hollywood'dan düşüşünden bu yana takipçilerinin yüzde yetmiş beşini kaybetmiş. Geriye bir milyondan fazla takipçisi kalmış. Ama sinek gibi düşüyorlar ve bence markasını ayakta tutmak için mücadele ediyor."

Caroline telefonu bana çeviriyor ve ekranda *ItsJasmineDupree* kullanıcı adını görüyorum. "Eskiden AllThatJasmine'di," Caroline

"Ama sanırım şu anda benzer bir şey kullanan çok fazla Yasemin var, o yüzden sanırım değiştirdi."

Kısa biyografiyi yüksek sesle okudum. "*Etkileyici, moda ikonu ve yıldızlara bağlayıcı. L.A. titreşimleri. Hollywood benim oyun alanım.*" Sonunda yargılayıcı bir kahkaha atmadan duramadım.

"Bunu cidden değiştirmeli," diyor Caroline. "Çünkü şu paylaşımlara bir bakın. Demek istediğim, yeni ama acı verici bir şekilde belirsiz yeni bir anlatı yaratmaya çalışıyor, ama nasıl keserseniz kesin, artık Hollywood'da olmadığı açık."

Bir fotoğrafta, önünde büyük bir park çeşmesi bulunan güzel bir üst sınıf evinin önünde duruyor ve yine muhteşem bir kıyafet giyiyor. Alt yazıda basitçe şöyle yazıyor: *Muhteşem!* Arkadaşım, "Bu, annesinin satmaya çalıştığı bir ev olmalı; Louisville'in lüks bir mahallesinde ve Sweetwater'a yakın bir yerde değil," diyor.

Bir diğerinde, Jasmine geniş kenarlı bir şapkanın siperliğinin altından sahilde ya da... belki bir Los Angeles bahçe partisinde takılan birini görebilirsiniz. Başlık: *Çok şık.*

Üçüncüsünde, omuzları açık bir bluz ve uzun bir yan örgü içeren bir tür kır prensesi görünümünü bir araya getirmiş. Yaratıcı bir açıyla çekilmiş bu selfie'nin arka planında tanıdık bir beyaz çit ve yanılmıyorsam Lady Jane adında bir at var. Başlıkta şöyle yazıyor: *Kentucky Dreamin'.*

"Gördüğünüz gibi, burada seyahat tohumlarını ekmeye çalışıyor ve Kentucky'nin gerçekçi olmayan göz alıcı bir versiyonunu yaratmaya çalışıyor; Mayıs ayında hala buradaysa, derbi için özenle hazırlanmış bir şapka ve nane likörü getireceğini hayal ediyorum. Takipçilerine nedenini açıklamadan başka bir yerde olduğunu göstermeye çalışıyor. Ve o belirsiz, kırpılmış altyazılara gelince, bence havalı çocuklar bunu böyle yapıyor - daha fazlasını yazamayacak kadar talep gördüklerini ima etmek için. Bu mükemmel çekimleri düzenlemek için çok çalışmak gerekiyor."

"Orası Luke'un çiftliği," diye .

Bunun üzerine Caroline'ın nefesi kesilir. Tam olarak gerçekleşmeyen öpüşmeleri biliyordu. "Sence çiftlikte Luke'la birlikte miydi?"

Tabii ki benim de aklım aynı yere gitti. Ama şöyle cevap verdim: "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu fotoğrafın yol kenarındaki, herkesin arabasını durdurup inebileceği çitlerden çekildiğini söyleyebilirim. Ve o atı, Lady Jane'i de aynı yerde görmüştüm, belki de orada takılmayı seviyordur. Belki Jasmine elma getirmiştir."

"Belki de *yasaktı*," diye dramatik bir şekilde ekliyor Caroline, dumanlı gözleri kınamayla kısılmış. "Ve bunu Luke'a teklif etti, çünkü onu hâlâ kendi pençelerine çekmeye çalıştığı çok açık."

"Durum ne olursa olsun, o bluzun içinde donuyor olmalıydı." Gözlerimi deviriyorum. "Kendini gerçekten işine adanmış."

Tam o sırada Geneva ellerini küçük bir havluya silerek mutfaktan çıkıyor. "Bana sorarsanız," diyor, "siz ikiniz Jasmine için üzölmelisiniz." Belli ki her kelimeyi duymuş.

Ama Caroline'ın buna tahammülü yok. "*Özür dilerim!* Şaka mı yapıyorsunuz? Neden onun için *üzölelim* ki?"

Geneva sadece omuz silkiyor. "Ona bak. Telefondaki resimlere değil, *büyük* resme bakın. Siz ikiniz hayatlarınızda tam olarak istediğinizi yaptınız ama o başarısız oldu. Olmak istediği son yere geri döndü."

Caroline sadece dudak büktü. "Orası *bizim* de olmasını istediğimiz son yer."

"Ve onunla olan geçmişimizi biliyorsun, Geneva," diye hatırlatıyorum . "Bunu itiraf etmekten kadar nefret etsem de, ona her baktığımda, bir zamanlar korkak bir genç kız olduğumu ve onun bana bir çöpmüşüm gibi davrandığını hatırlıyorum. O ise asla olamayacağım güzel, şık, derli toplu bir kadın ve olmadığım her şeyi görmemi sağlıyor."

"Ama bunların hiçbirisi gerçek değil," diye ısrar ediyor Geneva. "Gerçek olan şu ki, her gün sevdiğiniz işi yapıyorsunuz. Burada bir hayat kurmayı seçtin ve bunda da başarılı oluyorsun. Oysa o kız kaybolmuş, yalnız ve... yani senin hayatını cehenneme çevirdiğinde senin olduğun her şey."

"Üzgünüm, G," diyor Caroline, "eğer sempati toplamakta zorlanıyorsam. Bize yıllarca işkence etti."

Ama Cenevre yaklaşır ve ısrar eder. "Mesele şu ki, sen kazandın. Hayatta kazanıyorsunuz. İkiniz de. Hayatlarınız gösterişli ve ihtişamlı mı? Hayır. Ama ikinizin de bunu istediğine inanmıyorum çünkü ikiniz de daha basit şeylere değer veriyorsunuz. Belli ki mutlu olmak için çok çalışıyor ama onun yerine hep kızgın görünüyor. İkiniz için mutluluk daha kolay geliyor. Bu yüzden belki ona biraz şefkat gösterebilirsiniz."

Caroline ve ben sadece birbirimize bakıyoruz. Geneva'nın önerdiği şekilde bunu kalbimde tam olarak hissetmiyorum ama haklı olduğunu da inkar edemem. Hissettiğim tek şey... "Ahh. Bizi yine sekizinci sınıflara benzetti."

Görünüşe göre henüz kabullenmeye hazır olmayan Caroline, Geneva'ya dönüp bakıyor ve yüzünde bir meydan okuma ifadesi beliriyor. "Ya Taylor'ın erkeğini tekrar çalarsa?"

Ancak bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Yapamaz. Çünkü o hâlâ benim erkeğim değil."

"Bence *olabilir*. Belki." Baştan çıkarıcı gözlerini kırıştırarak bir tutam siyah saç parmağının etrafında döndürüyor.

Ancak Geneva yaklaşıp bakışlarını aramızda gidip getirirken ben sadece bir iç çekiyorum.

"Neyi bilmiyorum?" diye soruyor.

"İki öpücük kıl payı kaçtı," diye bilgi veriyor Caroline. "Biri yanakta son buldu, diğeri ise tam gerçekleşmeden önce yarıda kesildi."

Vay be. Cenevre'den bir şey saklamaya çalıştığımın değil; bunu abartmamaya çalışıyorum. Bu durum kafamı karıştırıyor.

Ama geçen gün onun evinden ayrıldığımdan beri kafam *daha az* karıştı.

"Şey," diyor Geneva komplocu bir sırıtişla bana, "siz ikiniz yıllar önce bıraktığınız yerden devam ediyorsunuz gibi görünüyor. Sanki romantizm sadece bir öpücük uzakta."

Ancak bu, benden sadece bir göz devirmesi daha aldı. "Bununla ilgili tüm sorunları görmüyor musunuz?"

Boş bakışları bana bilmediklerini söylüyor.

"Tamam, seni aydınlatmama izin ver. Luke biraz..."

"Bir Yunan tanrısı mı?" Caroline soruyor.

Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim ama... "Evet. Kesinlikle. Yakışıklı, sert, sportif ve kendinden emin. Ve ben, ben hala biraz beceriksizim, hala gerçekten hoşlandığı bir erkeğin yanında gergin davranan o kızım. Dağınığım, süslü değilim. Bak," diyorum, aşağıyı göstererek. "Gömleğimde şimdiden bir leke var ve saat daha on bile olmadı. Ben şehirde saçında unla dolaşan kızım." Sanırım beni mükemmel bir şekilde özetlediği için sürekli buna geri dönüyorum. Ve bana Luke'un istediği her kızı elde edebileceğini hatırlatmakta asla başarısız olmuyor, bu yüzden aramızda karşılıklı bir çekim olsa bile, sonunda kendimi bir şekilde utandırmayacak mıyım?

"Sadece bu da değil," diye ekliyorum, "zaten yakında ayrılacak. Babasının işlerini yoluna koyup çiftlikle ne yapacağına karar verdiğinde Utah'a geri dönecek."

Havlusunu bir kenara bırakan Geneva bir sandalye çekip oturdu ve gözlerimin içine baktı. "Seni uzun zamandır tanıyorum tatlım," diyor, "o yüzden açık konuşacağım. Bence bazen ilişkileri çok ciddiye alıyorsun. *Tüm ilişkileri. Sen... kolay kolay güvenmiyorsun.*"

Başımı eğip sözlerini değerlendiriyorum. Doğruluklarını inkar edemem ama... "Belki de bu doğrudur. Bazı insanlar yanlarında kendimi güvende hissetmemi sağlıyor, siz ikiniz gibi. Diğer insanlarla durum farklı. Belki de Luke'un yanında kendimi güvende hissetmiyorum. Ve bu onun hatası bile değil. Aynı küçük kasabada büyümüş iki insan olarak, farklı dünyalardan geliyoruz. Belki de gençken onun önünde çok fazla alay konusu oldum. Belki de... eğer çok yaklaşmasına izin verirsem, eninde sonunda o kadar da harika biri olmadığımı anlayacağımı ."

Neredeyse sağır edici bir sessizlik içinde otururken, açık sözlü dürüstlüğümün odadaki tüm havayı emdiğinden eminim.

"Vay canına, bu çok fazla," diyor Caroline.

"Ben kendi adıma daha iyi hissediyorum," diye açıklıyorum. "Çünkü Luke eve döndüğünden beri onunla aramda beni neyin bir türlü çözemedim ama sanırım şimdi çözdüm. Her şey birdenbire netleşti."

Ancak küçük masanın karşısındaki Geneva bana bakıyor ve başını sallıyor. Bir dersin yaklaştığını hissediyorum. "Beni dinle tatlım. Geçmişte bırak. Basit bir şeyken bunu çok karmaşık hale getiriyorsun. Ne olmuş yani gidiyorsa? Bana sorarsan, bu her şeyi daha da basitleştiriyor. Seni tanıdığımdan beri o çocuğa aşıkydın ve işte sonunda o da sana aşık oldu. Bu yüzden peşinden gitmelisin. Bu ona ne kadar inanılmaz biri olduğunu göstermen için bir fırsat -çünkü bilsen de bilmesen de ve bunu yaparken de hayatında bir kez olsun eğlen."

Ona cevap verirken gözlerimin açılmasına izin veriyorum, "Kesinlikle öyle *söylüyorsun*

basit ama öyle *hissettirdiğinden* pek emin değilim."

"Geçmişteki tüm o saçmalıkları resmin dışına itin," diyor, "ve öyle olacak."

Derin bir nefes alıyorum, bunu hayal etmeye çalışıyorum, geçmiş anılardan, geçmiş aşağılanmalardan, geçmiş cevaplanmamış istek ve arzulardan kurtulduğumu ve Luke Montgomery ile gerçekten sadece şu anda olduğumu, ne kadar sürerse sürsün, ne olursa olsun.

Haklı, ben böyle değilim. Ama ya öyle olsaydım?

"Tamam," diye cevap veriyorum, "diyelim ki şeytana pabucunu ters giydiren tavsiyene uydum ve senin de kısa ve öz bir şekilde ifade ettiğin gibi 'ettim'. O gittiğinde ne olacak ve ben

Kalbim mi kırıldı? Ya da daha önce o hale gelirsem? Ya bu büyük bir pişmanlık yığınınına dönüşürse?"

Geneva sadece gülümsüyor ve vakit kaybetmeden cevap veriyor: "Bir yığın keşke yerine bir yığın pişmanlık duymayı tercih ederim."

27 Ocak

Luke

Soğuk ve bulutlu bir günde konukevinin ofisinde iş yapıyorum. Emlak işleri, Canyon Life işleri ve potansiyel bir at barınağı ile ilgili banka işleri. Babamın masasında oturuyorum; masanın üstü sigorta poliçeleri, emlak belgeleri, banka bilgileri ve kendime yazdığım notlarla dolu. Notların çoğu bu at parkı konseptiyle ilgili.

Gerçekten de ilk işletmemden 1800 mil uzakta ikinci bir işletme açmayı düşünüyor muyum? Kulağa neredeyse ezici geliyor ama Sweetwater için en iyisini yapmak söz konusu olduğunda pek çok kutuyu işaretliyor. Oteldeki Hank'in bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değilim ama *bankanın* da bunu kabul emin değilim, yani her şey sırayla.

Northcutt'a verdiğim dolmasına dört gün kaldı, bu yüzden bankadan her an haber almayı umuyorum ama bu arada ben de başka işlerle meşgulüm. Miras avukatı bulamadığım bazı evrakları istedi, bu yüzden bir sonraki görevim babamın masa çekmecelerini ve dosya dolabını karıştırmak. Bir şeyleri dijital ortama aktarmaya direniyordu ve şimdi bunun için para ödeyen benim.

Çekmeceleri açıp karıştırırken, geçen gün annemle yaptığım o şaşırtıcı konuşmayı düşünüyorum. Anlattıklarının hiçbirine inandığımdan hâlâ emin değilim ve belki de sadece kendi hafızasında abarttığını düşünüyorum. Babam ve benimle ilgili, o öldükten sonra gerçekten yankı bulan bir şey varsa, o da Taylor'ın işaret ettiği bir şeydi - belki de birbirimize bağlanmamızın tek yolu atlardı. Sanırım bu da bir şeydir - daha fazlası olmasını dilesem bile.

Tek bildiğim, her şeye rağmen burada babamın geride bıraktığı pislikleri temizlemek zorunda kalan kişi olduğum.

Masanın son çekmecesinde işle ilgili bir şey bulamayınca tam kapatacaktım ki, gözüm üzerinde babamın titiz baskısıyla siyah harflerle *Luke* yazan ince yeşil bir klasöre takılıyor. Onu çekip çıkarıyorum ve altında Tom ve Aaron'ın isimlerinin yazılı olduğu klasörler de duruyor. Neye rastladım ben böyle?

Benimkini açtım ve bir hatıra defteri mi buldum?

Çıkartmalı ya da renkli kağıtlı olanlardan değil, sadece benimle ilgili şeylerin koleksiyonu.

Ben ortaokuldayken *Sweetwater Times* gazetesinden kesilmiş küçük makalelerle başlıyor; futbol ve basketbol maçlarında benim adımın geçtiği ya da resmimin bulunduğu yazılar. Babam her birinde adımı vurgulamış ve aynı siyah baskıyla hepsini bir tarihle etiketlemiş.

Sayfaları çevirdikçe, liseden kalma aynı türden şeyleri buluyorum, koşu yarışları da eklenmiş. Gazetede balo kralı olarak çekilmiş bir fotoğrafımı ve ardından Kentucky Üniversitesi'ne kabul mektubumu buluyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Yerel övgülerimin hemen hemen sonuncusu olduğu için burada biteceğini düşünüyorum ama bir sonraki sayfaya geçtiğimde, yirmi bir yaşımdayken Utah'taki çiftlikte at üzerinde çekilmiş bir fotoğrafımı görünce daha da şaşıyorum. Belki de anneme mesaj atmışımdır. Gerçekten buraya koymak için çıktısını mı aldı?

Ondan sonra anneme çiftlikten ya da Zion'daki yürüyüşlerden gönderdiğim birkaç kişisel fotoğraf geldi. Her nasılsa Utah'taki *Springdale News* gazetesinde Narrows'ta yürüyüş yaparken çekilmiş bir fotoğrafımın yer aldığı bir makaleyi ele geçirmiş. Ve bir sayfa daha çevirince Moab gazetesinde, orada ikinci dükkânı açtığım zamana ait bir makale çıkıyor.

İşte burada bitiyor. Sadece yirmi ya da otuz sayfalık anılar.

Bir bakışta iki kardeşiminkinin de daha kalın olduğunu görüyorum ama kimin umurunda?

Bunu yapmak için zaman ayırdığını düşünmek, bunu yapmak, beni hayrete düşürüyor.

Ve evet, hala başarılarla ilgili - bu yüzden kardeşleriminki daha büyük - ama belki de bir şeyleri nasıl ölçeceğini bildiği tek yol buydu.

Tek bildiğim, hayatımda ilk kez kendimi onun gözünde neredeyse değerli hissettiğim.

28 Ocak

Taylor

Son birkaç gündür havanın çok soğuk olması dükkândaki yaya trafiğini minimuma indirdi, ben de Geneva'yı erkenden eve gönderdim ve geminin dümenini Mags ile bana bıraktım. Saatlerdir kimse ona bir şey vermemişti, bu da buralarda nadir görülen bir durum, bu yüzden kavanozuna uzanıp ona bir tane uzattım.

Sonra gün batarken tezgahı siliyorum, kırıntıları temizliyorum ve sevgililer günü kutusundan bir kartvizit çıkarıyorum.

Sonra telefonuma uzandım. "Hank, ben Sweetheart Bake Shop'tan Taylor. Seçtiğin bir pasta ya da turtayı haftalık olarak sen kazanacaksın."

"Bunu duymak güzel," diyor. Ama sesi, sürekli kara bulutların altında kalan ve bir daha güneşi görme umudunu yitirmiş bir adam gibi çıkıyor. "Aslında bugün aldığım tek iyi haber bu. Luke Montgomery'nin alçıpan fabrikası konusunda ne yapacağını merak ediyorum. Bir şey duydun mu?"

Zavallı Hank. "Hayır," diyorum. Aslında Luke'tan hiç haber almadım, ama eminim o ve diğer her şeyle uğraşmakla meşguldür. "Yine de son başvuru tarihine sadece üç gün kaldı, yani öyle ya da böyle yakında öğreneceğiz."

"Umarım o pastayı emekliliğimi kutlamak için kullanırım. Northcutt'a sattığımızda Hawaii'de olacak."

Fabrika fikri bile midemi bulandırıyor. "Gerçekten Hawaii'ye gider miydin, Hank?"

İstifa etmiş gibi bir iç çeker. "Muhtemelen hayır. *Ne* yapacağımdan emin değilim," diye itiraf ediyor. "Ama bugünkü hava kesinlikle cezbedici. Ve böyle bir seçeneğe sahip olmak güzel olurdu."

"ne zaman o zaman pasta siparişi veriyorsun," dedim.

Bana teşekkür ediyor ve telefonu kapatıyoruz ama bu konuşma *beni* de diken üstünde tutuyor. Birden fazla nedenden dolayı. Sweetwater'ın kaderi. Ve benim Luke'la olan kaderim. Geneva'nın tavsiyesini çok düşündüm. Ve gerçekten kabul edip edemeyeceğimi. Aramızda ne olursa olsun geçici olduğunu bilmek buna değer mi?

Geceyi burada geçirmeye karar verdiğimde kendi kuralımı çiğneyerek köpeğimi kucaklamak için eğildim. "Ne düşünüyorsun Mags? Sonrasında kalbim kırılacaksa biraz romantizm buna değer mi?" Elime doğru eğildiğinde kalbim ısınıyor. "En azından ne olursa olsun beni sevmeye *devam edeceğini* biliyorum."

Dükkânın kapısı açıldığında başımı kaldırıp baktım, sonra irkildim. Jasmine Dupree'nin sofistike tereyağı sarısı pantolon takımı ve her zamanki küçümseyen bakışıyla karşımda durduğunu görmek beni daha fazla şaşırtamazdı.

Beni görünce yüzünü buruşturdu. "Oh, sensin."

Bu korkunç karşılama karşısında midem bulanıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim Jasmine."

"Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Buranın sahibiyim," diye bilgilendirdim onu.

"Oh," diye yanıtlıyor, sesi pek de etkilenmişe benzemiyor. Bir aşağılama daha, bu seferki biraz daha incelikli.

Hiçbir şey göremeyen uysal köpeğim dişlerinden geriye kalanları göstererek alçak sesle hırlamaya başlıyor. Maggie'nin keskin duyuları beni hiç bu kadar eğlendirmemişti ama Jasmine birkaç adım öteden kendisine hırlayan yaşlı kanişi fark ettiyse de belli etmiyor.

O vitrini incelerken ben de kendime soruyorum: Ya...? Ya Jasmine'in yıllarca zorbalık ettiği kız ben olmasaydım? Sevgililer Günü kutusunun tehlikede olduğu gün, gerçekten yapmam gereken tek seferde ona karşı çıkan kişi olmaya daha yakın olsaydım? Ya onun acımasızlığı karşısında içime kapanmasaydım? Ya üzerimden atsam? Bu neye benzerdi?

"Bir şey mi istemiştiniz?" İşaretle sordum. "Yoksa sadece kabalık etmek için mi geldin?" Kulağa umduğum kadar yılmaz ve kendinden emin geliyor. Ve içimde biraz daha sertleştiğimi *hissediyorum*.

Ancak o şaşırmış görünüyor. Güzel. "Annem bu akşamki açılış için biraz kek almamı istedi. Yarım düzine beyaz ve yarım düzine çikolatalı alacağım," diyor.

Onları kutularken, "Seni Sweetwater'a geri getiren nedir?" diye soracak kadar cesaretleniyorum. Sadece ne diyeceğini görmek için. Dürüst, gerçek, özgün olmaya cesaret edebilecek mi? Özellikle de kasabadaki herkes zaten gerçeği biliyor gibi görünürken? Yoksa cevabı Instagram'da paylaşılabılır mi olacak?

"Sadece eve uzun bir Noel ziyareti," diye cevap veriyor, sanki sahte arkadaşlarmışız gibi sahte bir gülümsemeyle. Ki kesinlikle değiliz.

Bir dakika sonra cam kapı arkasından kapanırken, hayatımda ilk kez onun için üzüldüğümü fark ediyorum.

30 Ocak

Taylor

Pembe ve kırmızı kalplerle beneklenmiş beyaz önlüğümle hamur açarken dükkânın kapısının açıldığını duyuyorum. Saat erken ve yalnızım, bu yüzden "Hemen geliyorum" diye sesleniyorum, sonra ellerimi nemli bir havluya silmek için uzanıyorum.

Tam o sırada mutfaktan çıkıyorum ve Luke Montgomery'nin her zamanki gibi seksi ve yakışıklı bir şekilde tezgahın karşısında durduğunu görüyorum. Saçıma un bulaştığından *o kadar* eminim ki. "Günaydın," diyorum. "Beni öyle bakarken yakaladığın için üzgünüm-"

"Lezzetli mi?" diye soruyor.

Tepkimi bastırmaya çalışıyorum ama bu kelime içimde sevinç dalgaları yaratıyor ve yüzümden okunduğuna eminim. Onunla yüz yüze gelmek için vitrinin etrafından dolaşıyorum. "Dağınık diyecektim ama... belki de senin yorumunu daha çok sevdim." Vay canına, bana bak, flört ediyorum!

Gözlerimin içine bakarak gülümsüyor ve "Uzun süre kalamam, yapacak çok işim var ama ilk senin bilmeni istedim" diyor.

Kalbim neredeyse göğsümde sıkışacaktı. Neden bahsettiğini sormama gerek yok. "Karar nedir?"

"Bir at parkı ve barınağı kurmak için kredi aldım. Annem de biraz para yatırıyor - tamamen kendi seçimi. Fikri sevdi ve teklif etti. Ve yakından ilgilenmek istiyor."

Sevinçten zıplamamak için elimden geleni yapıyorum. "Luke, bu inanılmaz! Ne inanılmaz bir haber! Çok heyecanlandım!"

Hatta o kadar heyecanlandım ki, kollarımı fevri bir şekilde boynuna atıp kocaman sarıldım.

Ve ne yaptığımı fark ettiğimde, yarım saniyelik bir panik ve utanç yaşıyorum - ta ki kolları sıcak bir şekilde belime sarılana kadar ve sonra onun yakınlığından başka bir şey yok, erkek vücudunun sertliği daha yumuşak kıvrımlarına karşı ve uzun, mutlu bir an için başka her şeyi unutuyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, biraz utanmış hissetmeye geri dönüyorum - onun üzerinde bıraktığım şeyi gördüğümde. "un var," diyorum usulca, uzanarak

açık bir flanel tişörtün altına giydiği tişörtü fırçalamak için. Bu da aslında göğsünü okşadığım anlamına geliyor. Tam olarak bilerek değil, ama güzel.

Bana sadece sevimli bir sırıtış attı. "Buna değer."

Yanaklarım kızarıırken alt dudağımı dişliyorum. "Bana daha fazlasını anlat," diyorum. "Park hakkında yani."

O kadar mutlu görünüyor ki içim içime sığmıyor, o yakışıklı yüz ifadesinden bile üzerimdeki yükün kalktığını hissedebiliyorum. "Yarın akşam lisede bir toplantı düzenleyerek haberleri ve bazı detayları paylaşacağım, ama kasabaya dair olasılıklar beni heyecanlandırıyor. At temasını Ana Cadde'ye kadar taşıyabileceğimizi düşünüyorum, mabet ve Sweetwater'ı eşanlamli hale getirme fikriyle - birini düşünürseniz diğerini de düşünürsünüz."

Ellerimi şakayla karışık kalçalarımaya koyuyorum. "Bir dakika bekleyin Bay Montgomery. Sweetwater'da *kalpler* bizim olayımızdır." Etrafımda, duvarlara boyanmış olanlardan camın arkasındaki fırınlanmış olanlara kadar dükkanın her yerindeki kalpleri gösteriyorum. Sweet Caroline's Deli'yi de süslüyorlar, hatta Sweetwater Drugs'ın tabelasını bile.

Buna karşılık elimi tutuyor ve beni kendi kapıma götürüyor, kapıyı açıyor, sonra da çoğunlukla boş olan Ana Cadde'de bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bunu sana söylediğim için üzgünüm," diyor nazik bir ses tonuyla, "ama işe yaradığından emin değilim."

"Tamam," diyorum, gülümseyerek, "sanırım kalplerimiz olabilir ve atlar."

Kapı kapanır kapanmaz, soğuğu dışarıda bırakarak, "Sweetheart At Parkı ve Sığınağı kulağa nasıl geliyor?" diye soruyor. İsminizi almamın bir sakıncası yoksa."

"Hiç umurumda değil." Aslında, bu beni daha da mutlu ediyor. Çünkü... "Bu mükemmel."

"Bunların hepsi senin sayende Taylor," diyor bana, gülümsemesi daha ihtiyatlı bir ifadeye dönüşüyor.

İşte o zaman birbirimizden sadece birkaç santim uzakta durduğumuzu ve bana daha önce baktığı gibi baktığını fark ediyorum, gözleri istek ve niyetle kararıyor ve ben bu sefer buna çok ama çok hazırım, nihayet.

Elime uzanıp daha da yaklaşıyor; ön kapı pat diye açılıyor ve ben içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıp Kyra'yı görmek için dönüyorum.

Ayakkabılarını kalp yüklü hoş geldin paspasına silerken tamamen ayakkabılarına odaklanmış görünüyor, hiçbir ipucu vermeden herhangi bir şeyi kesintiye uğrattı.

"Günaydın. Üzgünüm geciktim. Kardeşim duştan çıkamadı." Ancak o zaman bakışlarını kaldırıyor. "Oh, merhaba. Müşterimiz olduğunu fark etmemiştim. Kusura bakmayın." Özür dileyerek gülümsüyor ve bizi yine yalnız bırakarak arka tarafa yöneliyor.

Ama eczaneden Jeff içeri girene kadar - gerçekten inanamıyorum -. "Günaydın Taylor. Sanırım güne başlamak için bir keke ihtiyacım var. Karıma söyleme ama, son zamanlarda şeker alımı konusunda üstüme geliyor. Ve acele etme. Ürünlere bakıp ne istediğime karar vermeliyim."

Jeff yanımdan geçip vitrine doğru ilerlerken Luke bana sırtarak usulca, "Yine engellendim. Bu neden sürekli oluyor?"

"Görünüşe göre zamanlamamız hiçbir zaman tam olarak doğru olmuyor," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle.

Ama bu sefer ne sevindim ne de rahatladım. Bu sefer öpücüğü o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum.

Bu belki de Cenevre'nin haklı olduğuna karar verdiğim anlamına geliyordur? Ne olursa olsun, bunun için gitmeliyim?

"Gitmem gerek," diyor bana, görünüşe göre şimdilik bundan vazgeçmiş. "Ama unutmadan önce..." Sevgililer günü kutusuna katlanmış bir kâğıt parçası yerleştirmek için adım atar.

"O da ne?"

"Toplantı detayları." Bir başka sevimli sırtış daha sunuyor. "Biliyorum, sana verebilirdim ama eski günlerin hatırına." Ve bununla birlikte kapıya doğru yöneliyor.

"Luke," diyorum.

Durdu, arkasına baktı.

"Zamanlamamızın doğru olmaması hakkında..." "Öyle mi?"

"Denemekten vazgeçme."

1 Şubat

Luke

İnsanlar okulun spor salonuna geldiklerinde - TJ tekrar buluşmamızı ayarladı - onları karşılıyorum ama ağzımı sıkı tutuyorum çünkü bunu on kez açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Yine de zor, çünkü haberler için heyecanlıyım. Umarım onlar da heyecanlanır.

Yanımda, altında ne olduğunu göstermeye hazır olana kadar bir masa örtüsü ile örtülmüş büyük bir köpük tahta parçasını destekleyen bir şövale duruyor.

Çok geçmeden herkes tribünlere oturdu. Sweetwater Lisesi'nin spor salonundan çok Beverly Hills'e yakışan tasarımcı elbisesiyle ön sıradan bana bakan Jasmine var. Hank de onun hemen arkasından kaşlarını çatmış bana bakıyor - bu gece kırmam gereken en çetin ceviz o olabilir. Little Dipper Holcumb ailesi, Billy, Berber Stan, eczaneden Jeff ve diğerleriyle burada. Ama Taylor'ı küçük şirin *Sweetheart Bake Shop (Not a Diner!)* tişörtüyle gördüğümde göğsümde bir şey genişliyor.

Belki de tam olarak yapamadığımız son öpücüğü hatırlıyorum. Sinir bozucuydu, elbette. Ama aramızda cızırdayan elektrik, sonrasında gözlerindeki bakış ve o 'Denemekten vazgeçme'- şimdi aramızdaki havada aynı akım titreşiyor, burada yirmi kişi daha varken bile.

Herkese geldikleri için teşekkür ettikten sonra hemen konuya giriyorum: "Northcutt Alçıpan anlaşmasıyla ilgili olarak ne karar verdiğimizizi duymak için sabırsızlandığınızı biliyorum. Söyleyecek çok şeyim var, bu nedenle herhangi bir geri bildirim almadan önce sizi tüm resim hakkında bilgilendirmeme izin verin.

"Öncelikle Northcutt'ın teklifini reddettik." Bunun üzerine birkaç soluk sesi duyuldu ve önümdeki küçük tribünde çoğunlukla rahatlamanın yankılandığını hissettim. Ama Hank'ten değil - yorgun yüzüne kazınmış çizgiler daha sert ve derin bir şekilde yerleşmiş gibi görünüyor. Ya hep ya hiç anlaşması olduğu için Hank bana sadece kabul edip etmememi ve sonra herkesle birlikte kendisinin de öğrenmesini söyledi, kalbinin iniş çıkışlara dayanamayacağını söyledi. Ama biliyorum ki o da farklı bir cevap bekleyenler arasındaydı.

"Açıkçası, bu vazgeçilemeyecek kadar büyük bir para. Ve tartıştığımız gibi, Sweetwater'a muhtemelen yeni işler getirecek bir trafik akışı. Ama hayır

Annem ve ben nasıl bakarsak bakalım, bu kasaba ya da burada yaşayan insanlar için doğru görünmüyordu.

"Ancak Sweetwater'ın tamamen ölmesini engellemek için kesinlikle tür desteğe ihtiyacı olduğunu bildiğimizden, çiftlikle birlikte bölgenin cazibesini azaltmak yerine artıracak başka bir şey daha yapıyoruz. Sweetheart At Parkı ve Barınağı'nın ön planlarını sizlere sunuyorum." Ta-da anındaki bir sihirbaz gibi, kalabalığın içinden bir başka yumuşak soluk yankılanırken şövaletenden masa örtüsünü fırlatıyorum.

"Aile çiftliğimizi, yeniden sahiplenilmeye veya emekli olmaya ihtiyacı olan atlar için bir sığınağa dönüştürmek üzere kredi aldık. Bunun ticari yönü park bileşeni - gezintiler, bir at ziyaret ve izleme alanı, konferanslar ve daha fazlasını sunacağız." TJ'in oyuncularına futbol şemalarını açıklamak için kullandığı işaretçiyi elime alıyorum ve ilkel haritama dokunmak için kullanıyorum. "Buraya ikinci bir ahır inşa edeceğiz. Buraya da bir hediyelik eşya dükkânı. Şurada bir büfe ve piknik masaları olacak. Buraya da bir park yeri ekleyeceğiz.

"Umudumuz burayı bir Kentucky destinasyonu haline getirmek ve uzun vadede bu Sweetwater'da iş yapan *herkes* için iyi olacaktır." Sözlerimi şöyle bitiriyorum: "Tamam, bu kadar. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Cevaplar bir anda gelir.

"Büyük bir fabrika olmaması iyi bir şey. Bu artı bölgeye yeni bir çekicilik *harika* bir şey."

"Çiftlik kalacağı için çok mutluyum!" "Ne inanılmaz bir fikir."

Sonra annemin kuaförü Wanda konuştu. "Annen bu konuda ne hissediyor Luke? Babanı daha yeni gömdü ve şimdi evi bir parka mı dönüşüyor?"

Yaşlı kadına nazik bir gülümseme veriyorum. "Bu endişeni anlıyor ve takdir ediyorum Wanda, ama o bu işin içinde. Aslında bu projenin onun hayattaki yeni tutkusu olacağından şüpheleniyorum. Çiftliği atlar için bir sığınak haline getirdiği için babamın anısına bir plaket yerleştireceğiz ve babamı bu şekilde onurlandırmaya çok kararlı. Daha yas tutması gereken çok şey var, hepimizin olduğu gibi. Ama bence bu tam da onun ihtiyacı olan şey olacak."

Billy elini kaldırarak "Çiftliğin kaç ata yetebileceğini düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bu harika bir soru Billy," diye yanıtlıyorum. "Yeni yapılar ve park alanı için biraz yer feda etsek bile, mevcut haliyle yaklaşık yirmi kişiyi rahatlıkla idare edebiliriz. Bu şu anda sahip olduğumuzdan bir düzine daha fazla.

Ancak bu sayıyı potansiyel olarak daha yukarılara taşıyabilmek için daha fazla arazi edinmeyi çok isterim."

"Evimi satın al," diye bağıyor Hank. "Bana adil piyasa değerini ver ve bütün her şey senin olsun."

Ona bir bakış fırlatıyorum. "Daha sonra benimle konuşmak ister misin, Hank?" "Bana özel olarak söyleyebileceğin ve insanların duymasında sakınca görmeyeceğim hiçbir şey yok."

O da karşılık verir.

"Pekâlâ o zaman," diye cevap verdim. "İlginizi çekerse hanın arazisinin yaklaşık yarısını teklif etmeyi planlıyordum. Yine de açık kalacağınızı umuyorum - bize ayağa kalkma ve çalışma şansı verin - çünkü şansımız varsa, park bazı gece ziyaretçileri çekecektir. Çocuklar için bir haftalık bir at kampına ev sahipliği yapmamız bile mümkün - tabii ki refakatçilerle birlikte - ve kampçıların kalacak bir yere ihtiyacı olacak. Sonuçta kasabanın yeniden bir hana ihtiyacı olacağını düşünüyorum. Ayrıca resmi toplantılar, bağış toplama yemekleri ve bunun gibi şeyler için harika bir yer olacaktır. Ama hala kapıları kapatmaya hazırsanız, hanı da sizden satın alır ve parkın bir parçası haline getiririm."

Konuştuğum süre boyunca Hank'in kafasında dönen çarkları görebiliyorum ve bir süre sonra ağzını bir o yana bir bu yana kıvrıp sonunda, "Eğer gerçekten insanların geleceğini düşünüyorsan, açık kalmaya çalışacağım," diyor.

"Güzel," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Burası sensiz aynı olmazdı."

Bunun üzerine Paul Holcumb elini kaldırarak, "Luke, bu konuda farklı düşündüğün için sana teşekkür etmek istiyorum. Büyük bir ödeme gününden vazgeçtiğini biliyorum ve parayı alıp kaçabilirdin. Çoğu insan bunu yapardı. Kasabayı kendinden ve aileden önce düşündüğün için seni takdir ediyorum. Bunu yapmak için çok dürüst olmak gerekir. Ve böyle bir plan yapmak için çok fazla yaratıcılık ve özveri gerekir."

Adama ciddi ve minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. Sanırım haklı, ama memleketimi bulduğumdan daha kötü bir halde bırakmak benim için paradan çok daha büyük bir etkendi. "Şey," diye cevap veriyorum, "emin olun ki bu en nihayetinde annemin kararıydı ve bundan çok mutlu. Ben de öyle." O zaman Hank'e karşı küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum, çünkü ailem paranın bizim için hayati bir önemi olmadığı için şanslı, ama dürüst olmak gerekirse *onun* bile bu şekilde daha mutlu olacağını düşündüğüm için bunu bir kenara itmeye çalışıyorum.

"Yaratıcı yönüne gelince, hakkını teslim etmeliyim," diye devam ediyorum. Sonra tribündeki güzel kızıl saçlıya bakıyorum. "Temel fikir

Çiftliğı bir destinasyona dönüştürmek tamamen Taylor'a aitti. Ben sadece onu aldım ve onunla koştum."

Açılan gözler "İyi iş" ve "Teşekkürler Taylor!" mırıltılarıyla ona doğru dönüyor.

"Oh, ve son bir fikir daha - annemin dün gece aklına gelen bir şey," diye ekliyorum. "Yıllık bir at festivali başlatmak istiyoruz, tüm kasabaya yaybir şey." Sonra Taylor'a dönüp bakıyorum. "Bence 'Kalpler ve Atlar' iyi bir isim olabilir."

Janet Dupree, yanında oturan kızının yüz ifadesiyle beni hançerlediğinden habersiz, "Çok şirin," diyor. Tüm o şatafatın ve abartılı özgüvenin altında, Jasmine karşılaştığı herkese hırlayan küçük, kayıp bir köpek yavrusu gibi. Ama gerçekten hâlâ aramızda bir şeyler olduğunu mu düşünüyor? Yüzündeki çatık kaşları görmezden geliyorum -Taylor'la ilgili olduğunu varsayıyorum- ve geldikleri için herkese teşekkür ediyorum.

Küçük kalabalık dağılırken insanlar benimle konuşmak istiyor gibi görünüyor, çoğunlukla rahatlama ya da minnettarlık sözleri söylüyorlar - ama Hank'in spor salonunun kapısına doğru sinsice ilerlediğini fark ettiğimde, ona yetişmek için aceleyle kendimi dışarı atıyorum. "Hank," diye sesleniyorum birkaç adım geriden.

Arkasına bakıyor.

"Bu iyi olacak, söz veriyorum. Ve dediğim gibi, eğer olmazsa, seninle işleri yoluna koyacağım."

Yine de şüpheli görünüyor. "Northcutt'ın yapacağı kadar doğru değil."

Hâlâ bir anda çoklu milyoner olamayacağı haberiyle boğuşuyor. Ve anlıyorum. "Korkarım o kadar derin ceplerim yok. Ama umarım en fazla sayıda insan için en iyisini yapmaya çalıştığımızı ve daha büyük bir iyilik için çalıştığımızı anlayabilirsiniz."

Büyük bir iç çekişin ardından başıyla onaylıyor. "İster inanın ister benim de bir yanımlı herkes gibi hissediyor - güzel kıyı şeridimize sahip olacağımız için mutluyum. Her şeyi içime sindirmem ve... en iyisini ummam gerekiyor sanırım."

"Bu fikre açık olduğun için teşekkürler."

"Ben de sana biraz arazi satmayı düşüneceğim."

"Kulağa hoş geliyor Hank, minnettarım." Elini sıkıyorum ve onu yoluna gönderirken omzunu destekleyici bir şekilde sıkıyorum.

Tam o sırada Taylor ve arkadaşı Caroline yanımdan geçip gidiyorlar ve ben de bu gece onun kaçmasına izin vermek istemiyorum. "Taylor."

İkisi de durur ve kız başını sevimli bir şekilde eğerek küçük bir gülümseme sunar. "Beni bu kadar övmene gerek yoktu, biliyorsun. Sadece işlerin yolunda gitmesine sevindim."

"Ben de," diyorum yaklaşıp. Ve belki de bunu birden fazla söylüyorum. Eve döndüğümde Taylor Mulvaney ile yeniden bağlantı kurmayı hiç beklemiyordum. Ve onu öpmek hâlâ yapılacaklar listemin en üst sıralarında yer alıyor. "Hey, şu an meşgul müsün? Bir yere gidip sohbet edebilir miyiz?" Gerçekten öpüşmeyi kastetmiştim ama sohbetle başlamaktan memnunum.

"Bir süreliğine dükkana geri dönmem gerekiyor, ama burada işin bittiğinde benimle orada buluşabilirsin."

"Bu bir randevu," diyorum ona.

"Bu köpeği daha önce nasıl fark etmedim?" Bir süre sonra soruyorum. Taylor'ın küçük beyaz tüylü arkadaşı - kaniş olduğunu söylüyor ama bana pek kaniş gibi görünmedi - Main'deki dükkanının hemen arkasındaki eski Riverview Park'a doğru ilerlerken tasmaıyla yanında yürüyor. İkimiz de kışlık montlarımızı giymişiz ama son birkaç gündür sıcaklıklar mevsim normallerinin dışında ılıman seyrediyor; hava karardıktan sonra bile kırklarda seyrediyor.

"Şey, o yaşlı ve sessiz," diye yanıtlıyor Taylor, sesi yavru köpeğe karşı şefkatle dolu, "bu da benimle işe gelmesini oldukça kolaylaştırıyor. Hava çok fırtınalıysa onu evde bırakıyorum ama bu onu üzüyor ve ona mümkün olduğunca dolu bir hayat vermek istiyorum."

"Demek hiçbir şey göremiyor, ha?" Taylor onu dükkânda bağlarken bundan bahsetti.

Nehre giden köşeyi döndüğümüzde başını sallıyor. "Yine de evimin etrafında yolunu bulmayı öğrendi ve tasmayı taktığında, onu sağa ya da sola yönlendirmediğim sürece düz gitmesi gerektiğini biliyor. Yaşlı ve kör olabilir ama akıllı bir kız."

"Ve..." diye sormak için gözlerimi merakla ona dikiyorum, "pastanenizde bir köpek olması sorun değil mi?"

"Şey, onu çok düzenli ve tek bir alanda tuttuğumuz ve kanişler tüy dökmediği için, onun bir yardım hayvanı olduğunu iddia etmeme izin verdiler." Gözlerinden anladığım kadarıyla kendisi bile bunun biraz abartılı olduğunu biliyor ama bu serbestlik için minnettar.

Yolumuz daha parlak günler görmüş harap sokak lambalarıyla aydınlatılıyor, ancak son zamanlarda yağan karların hepsi eridi, bu yüzden Riverview Drive'ı parka giden kısa mesafeyi takip ederken hem bizim hem de köpeğimiz için yol açık.

"Toplantıdaki herkese at parkının senin fikrin olduğunu söylemek konusunda," diyorum sonra, "sadece bilmeleri gerektiğini düşündüm."

"Tek bildiğim," diye cevap veriyor, sesi hala eskisi kadar mütevazı çıkıyor, "bu gece pek çok insanı çok mutlu ettiniz ve gelecek hakkında çok daha iyimser olmalarını sağladınız."

"Annem de ben de iyimseriz."

Yürürken bana bakıyor. "Kardeşlerin haberi nasıl karşıladı?"

İki tatsız telefon konuşmasını hatırlayarak başımı arkaya eğiyorum. "Pek değildi. Başlarda. Özellikle de Tom." Ona bir bakış fırlatıyorum. "Günün kelimesi: *Tomfoolery*. Ben de ona bu şekilde katlanıyorum."

Kısa bir kahkaha atıyor.

"Ama bence içten içe, alınmasına yardım etmek için burada olmadıkları kararlar hakkında çok fazla şikayet edemeyeceklerini biliyorlar. Annemi mutlu eden ve ona bir amaç duygusu veren kararlardan bahsetmiyorum bile. Tom ve Aaron konusunda bile yardımcı olan bir şey, babamın ne kadar onaylayacağını bilmektir."

"Biliyor musun," diyor, "onu onurlandıran bir plaketten bahsettiğinde, babandan bahsederken sesini duyduğum en mutlu andı... şimdiye kadar."

Babamla olan ilişkiyi tartışmaktan hâlâ da Taylor'güvenmenin kolay olduğunu gördüm. Ben de biraz daha güveniyorum. "Annem onun sadece duygularını ifade etmekte kötü olduğunu söylüyor. Ve... aslında tuttuğu bu küçük hatıra defterini buldum - lise spor eşyalarımın işimle ilgili makalelere kadar her şeyi - ve... bilmiyorum... belki biraz yardımcı olmuştur."

"Luke, bu harika," diyor ve elimi tutup sıkıyor.

o.

Geri sıkıyorum ve .

Taylor

Ve bir anda el ele tutuştuk. Onun elini tuttuğumda içgüdüselde, hiç düşünmeden tutmuştum ama şimdi bu basit bağa kendimi kaptırmış hissediyorum, sanki tüm dünyam elimin elime oturduğu noktaya odaklanmış gibi

ve kolumdan vücuduma doğru dalgalanan his şeridinden başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu gece ikimiz de eldiven giymiyoruz!

Sessizce yürüyoruz ve kalbim sadece onun dokunuşuyla daha hızlı atıyor. O da benim kadar yoğun hissediyor mu? Yoksa bu benim aptallığım mı? Luke Montgomery gibi benden çok daha fazla ilişki yaşamış bir adamın sadece el ele tutuşmaktan benim aldığım hazzı alabileceğini düşünmek?

Çıktığım erkeklere gelince, çoğunlukla Sweetwater dışından, genellikle bir ay kadar sonra onlardan ayrılıyorum çünkü onlardan o kadar hoşlanmıyorum. Ama Luke'la her saniye, her his da güçleniyor. Tıpkı lisedeki gibi.

"Babanla ilgili olarak," diyorum, içimde kalan eski duygulara kapılmadan önce tekrar konuşmamız gerektiğine karar vererek, "toplantıda neredeyse gerçekten yas tuttuğunu söyledin. Ve yas tutmak eğlenceli değil ama... en azından yas tutmaya *değer* bir şeyin olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Yanımda omuz silkiyor, hâlâ elimi sıkıyor. "Sanırım bu doğru." konuda hâlâ biraz odun gibi konuşuyor, o yüzden belki de zorlamamalıyım. Ama bu ileriye doğru bir hareket gibi hissettiriyor, eve geldiğinde sanki birini kaybeden tek kişi annesiymiş gibi davranmasından daha sağlıklı.

"Eğlenceli olmayan şeylerden bahsetmişken," diyor, "bu parkın gerçekten yenilenmesi gerekiyor, değil mi?"

Yirmi yıl önce buraya taşındığımdan beri pek değişmemiş olan Ana Cadde dükkanlarının arkasındaki dar araziye göz gezdiriyorum ve o zamanlar da zaten harap haldeydi. Eski püskü bir basketbol sahasının fileleri eksik ve betonu fena halde çatlamış, kışın bile yarıklardan yabani otlar çıkıyor. Eski bir piknik barınağında kırık dökük ahşap masalar ve paslı bir direğin üzerinde yerden yükselen eski bir ızgara bulunuyor. Bunun ötesinde, şimdi sadece iki şüpheli görünümlü salıncağın kaldığı eski bir salıncak seti ve bir zamanlar dört tane olan çelik yaylar üzerinde zıplayan bir hayvandan oluşan bir oyun alanının kalıntıları yatıyor. Hayatta kalanın rengi o kadar kötü solmuş ki, orijinalinin ne olduğunu söyleyemiyorum.

Sokak lambalarının ışığında ona bakarken başımı eğip "Sence bu bir fil miydi?" diye soruyorum. Bunu daha çok gri olduğu gerçeğine dayandırıyorum. "Ya da bir gergedan olabilir."

Luke da onu inceliyor, sonunda "Elephino" diye cevap veriyor ve ben eski şakayı hatırlayarak kıkırdadığımı duyuyorum: *Bir fil ile bir filin arasını açarsan ne olur?*

fil ile gergedan?

Kısa bir kahkaha attıktan sonra Luke park hakkında konuşmaya devam ediyor. "Belki de artık at barınağı için çalışmalar yapıldığına göre, kasaba burayı yenilemek için bir hibe başvurusunda bulunabilir. Tüm alanın yeniden yapıldığını kolayca görebiliyorum. Nehir boyunca banklar. Yeni bir barınak ya da birden fazla barınak. Belki bir yürüyüş yolu ve kesinlikle yeni bir oyun alanı. Hepsi at temalı."

Asla bırakmak istemediğim elini tutmaya devam ederek, "Ya da kalp temalı" diyorum. Evet, o çok seksi ve evet, ben de at olayına katılıyorum ama yine de Sweetwater kalplerimizi bırakmıyorum.

Alaycı bir sırıtışla bana dönüyor. "Atların ve kalplerin barış içinde bir arada var olabileceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Hatta belki de birbirlerini tamamlıyorlardı. Biliyor musun," diyor başını eğerek, "bazen çok farklı görünen iki şey birlikte gayet iyi gidebilir."

Bizim gibi demek istiyor. "Belki de öyledir," demek zorundayım. Aynı küçük kasabada bile olsak, iki dünyamızın birbirinden çok uzak olduğunu düşünmüşümdür hep ama belki de bu değişiyordur.

Filin üzerine oturmak için elimi bıraktığında, dokunuşunu hemen özlüyorum. Yine de yeni tüneğinden bana bakarak "Otur benimle" diyor.

Tam nerede olduğunu soracaktım ki -kesinlikle tek kişilik bir hayvan-dizine vurdu.

Boğazımda oluşan gergin yumruyu yutkunarak geçiştirdiğimi görüyor mu? Neyse ki lambaların ışığı en iyi ihtimalle loş. "Bu... riskli bir teklif gibi görünüyor." Belki birden fazla nedenden dolayı. Ama pratik açıdan bakarsak, oldukça küçük bir fil.

"Merak etme," diye yanıtlıyor. "Ben ."

Tamam o zaman. Bir yanımda bu andan, bu yakınlık davetinden kaçmak istiyor - anladığım ama aynı zamanda çok kötü bir şekilde bırakmak istediğim eski bir yanımda. Bu yüzden kendimi yavaşça, nazikçe onun kucağına bırakıyorum, Maggie'nin tasma bileğine dolanmış.

Orası sıcak, havanın izin verdiğinden daha sıcak ve bir kolunu belime daha da sıcak, diğeri beni yerimde tutmak için dış uyluğumun üzerine uzanıyor.

"Bu şey yere çakılmadığı için şanslıyız," diyorum ona. Güçlü kolları beni tamamen destekliyor ve deri gibi kokuyor.

"Bana iyi geliyor," diye söz veriyor, yüzü benimkine yakın, sesi alçalıyor, gözleri gölgeleniyor.

İşte o zaman beni öpmek için eğiliyor. Ve bu sefer hiçbir şey bizi bölmedi.

Sadece birkaç saniye süren yumuşak bir ağız buluşması, ama sıcak lav gibi içime sızıyor, nefesimi alıyor.

"Bunu yapmak için neredeyse on beş yıldır bekliyordum," diye fısıldıyor derinden.

Bu sözler zaten hızla atan kalp atışlarımı hızlandırdı ve ben de fısıldayarak cevap verdim: "Beklemeye... değdi mi?"

"Evet," diyor. "Ve aslında, bunu tekrar yapacağım."

Bu sefer daha derin bir öpücük ve katıksız zevk içimdeki tüm gerginliği eritiyor. Luke Montgomery sonunda beni öpüyor, genç kızların hayal ettiği şekilde öpüyor. Daha büyük kızların da. Ve evet, beklediğime değdi.

Devam ettikçe bazı şeyleri unutmaya başlıyorum. Nerede olduğumuzu, havanın soğuk olduğunu, ayaklarımızın altında dolaşan bir köpek olduğunu, hiç kimsenin şu anda eğlendiğimiz kadar eğlenmediğinden emin olduğum, tanınmaz halde, onlarca yıllık bir oyun parkı ekipmanının üzerinde oturduğumuzu. Bu beni tüketiyor.

Bu beni tüketiyor... tek bir düşünce dışında. *Onu öpmek bu kadar harika hissettiriyorsa, gittiğinde ne kadar acıtacak? Ama dün olduğu gibi bunu da bir kenara itiyorum, çünkü Cenevre'nin tavsiyesini benimsiyorum, değil mi? Bu gece onunla eğlen ve yarın için endişelenme.*

2 Şubat

Taylor

Bugün Groundhog Günü ve haberlere göre Punxsutawney Phil altı hafta daha kış yaşanacağını öngörüyor. Ama benim değil çünkü Ana Cadde'den Sweetwater Drugs'a doğru yürürken Luke'un dün geceki öpücüklerinin anıları hâlâ içimi ısıtıyor. Ne kadar sürdüklerini unuttum ama ancak Maggie mızızlanmaya başladığında durduk - onun "*Hadi eve gidelim*" deme şekli beni kötü bir köpek annesi gibi hissettirdi.

"Görünüşe göre birileri sabırsızlanıyor," dedi iç çekerek.

"Yemek vakti geçti," diye yüksek sesle fark ettim. Ama esas olarak ona bu kadar yakın olmanın, bir kolumu boynuna dolamanın, yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta olmasının ne kadar harika olduğunu düşünüyordum.

"Seni arabana kadar geçireyim," dedi seksi bir sırıtışla.

Ondan fiziksel olarak ayrılmak tahmin edebileceğimden daha zor oldu. Sonunda her zaman olması gereken yerde olmak gibi hissettirdi.

Ama bugün resmen havada süzülüyorum. Bir süre önce Caroline ve Geneva'ya söyledim. "Beni öptü," diye Caroline'ın her zamanki masasında kahve içerken duyurdum. "Riverside Park'ta. Uzun bir süre."

Caroline soluk soluğa kaldı, sonra yakınıma eğilip hülyalı bir şekilde "Nasıldı?" diye sordu. "Hayatımın en iyi öpücükleri," dedim.

"Düzinelerce başka erkeği olduğundan değil.

ama yine de. Kesinlikle inanılmaz."

Vitrini silen Geneva'nın yüzü gülüyordu. "Zamanı gelmişti."

"Evet," dedim kendi kendime başımı sallayarak. "Öyle. Tek üzüntüm o eski Groundhog Day filmi gibi olmaması, bu sabah uyandığımda her şeyin yeniden olmasını dört gözle bekleyebileceğimi bilmem."

Cenevre sadece omuz silkti. "Belki yine de yapabilirsin."

Şimdi Jeff'in bugün dükkânda yalnız olduğu için getirmemi istediği keki neşeyle teslim ediyorum.

"Ciddiyim, karıma söyleme," diye ısrar ediyor her zamanki gibi tezgâha yaklaştığımda. Ben keki ona uzatırken, o da *bana* bir poşet kek uzatıyor.

Maggie'nin kalp şeklindeki köpek ödülleri. Oldukça eşit bir takas, bu yüzden bir işlemle uğraşmıyoruz.

"Bugün keyfin yerinde görünüyor," diye gözlemliyor ben çantayı toplarken. "Luke'un kararıyla ilgili haberler harika, ha?"

"Evet, en iyisi" diyorum. Ama aslında öpüşmeyi düşünüyorum tabii ki. Bir daha asla başka bir şey düşünmeyebilirim.

"Montgomery çiftliği için böyle bir plan yapman çok iyi oldu." Ben de ona mutlu, şakacı bir omuz silkme hareketi yaptım. "Elimden geleni yapıyorum."

Elimde köpek mamaları, neşeyle kapıdan çıkarken, bugün nedense daha da mavi görünen gökyüzünü seyrediyorum - ve beyaz kabarık bulutlar *her zaman* bu kadar güzel miydi? "Dikkat et!"

Bakışlarımı geri çektiğimde kaldırımda Jasmine ile neredeyse çarpıştığımı görüyorum. Tam bir oyunbozan. Sanırım öpüşmekten başka bir şey düşünmem gerekiyor.

Hata benim ve aslında böyle anlardaki alışkanlığımdan dolayı özür dilemek üzereydim ki bana bakarak "Sen onun tipi değilsin, biliyorsun" dedi.

Uh oh. Yine Sweetwater Lisesi. Midem bulanıyor.

Sadece... Artık o kadar da korkak bir kız *değilim*. Yol boyunca bir yerlerde, işler gerçekten değişti. Ve artık kötü muamele görmeyeceğim. "Luke'la benim aramda olanlar seni ilgilendirmez," diyorum ona sakinçe. "Ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama artık senden ve çirkin davranışlarından korkmuyorum."

Gözlerini kırptırıyor, bakışlarındaki şok bana onu oyundan düşürdüğümü söylüyor. Yine de bir göz kırpmayla kendini toparlıyor. "Aman Tanrım. Geçmiş daha fazla abartabilir miydin? Aş artık bunu."

Kaldırımda yanımdan geçmek için hamle yaptığında, yoluna çıkarak onu durduruyorum. Jasmine Dupree gibi bencil ve dar görüşlü biri tarafından bile gaz lambasıyla aydınlatılmayı reddediyorum. "Her şeyden önce, bana göre çirkin olduğunu ve başkalarına göre de sebepsiz yere çirkin olduğunu düşünmüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir. Ya da belki bir nedeni vardı." Şimdi sesimi yükseltiyorum, geçmişten dolayı öfkeliyim. "Kendini olduğundan daha önemli hissetmeye ihtiyacın vardı. Bu yüzden zaten uyum sağlamakta zorlanan kızları buldun ve bunu daha da zorlaştırdın. Şimdi de senden hoşlanmayan bir adam için hâlâ önemli olmaya çalışıyorsun ve *hâlâ* çirkinleşiyorsun. Ama artık çocuk değiliz ve bu sefer işe yaramıyor."

Tüm bunlarla ilgili sorun şu ki... konuşmam boyunca başının arkasında gökyüzünde bir kalp süzülüyor. O kabarık beyaz bulutlardan biri gerçekten de mükemmel şekilli bir kalbe dönüştü. Ve bana ne söylediğini hemen anlıyorum: daha büyük bir insan olmam gerektiğini.

Jasmine'e bir kez karşı çıktığımda, babamdan gelen özel kutu tehlikedeydi. Ama şimdi, sırf *o* hep öyle olduğu için kötü bir kız olmama gerek yok.

Ve Geneva haklıydı - Yasemin bunu bilmiyor olabilir ama benim ondan daha iyi bir hayatım var. Büyük resme bakarsak, mutluyum. Belki işim hakkında endişelenmem gerekiyor ama bu yakında daha iyi bir hale gelebilir. Belki aşkım yok ama... Luke'un dün gece benimkini ağzına alması, aşkın sadece bir kalp atışı uzakta olduğunu hissettirdi. Ve belki de lüks bir evde, lüks bir adreste yaşamıyorum ama kimin umurunda? Bir zamanlar Sweetwater'a ekilmekten ne kadar mutsuz olsam da, takas edemeyeceğim bir şekilde buranın bir parçası haline geldim.

İşte o zaman orada far ışığına tutulmuş bir geyik gibi durduğunu fark ediyorum. Ve alt dudağı biraz titriyordu. Sanırım onu gerçekten korkuttum. Ve bundan zevk almak istiyorum ama yapamıyorum. Titreyen kız olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

"Ve ikincisi," diye devam ediyorum, yine daha sakın bir şekilde, "Ben bunu aştım. Eğer şu anda biraz daha nazik olabilirsen, geçmişi geçmişte bırakmaktan memnunum."

Hâlâ olduğu yerde donmuş gibi görünüyor, sanki az önce ona neyin çarptığını bilmiyor. Ben bile zar zor anlıyorum. Ama sonunda kayıtsız bir fısıltıdan biraz daha fazlasını söyleyerek, "Tabii. Her neyse." diyor.

Vay canına. Jasmine Dupree az önce benimle barıştı. Bir nevi.

Medyaya haber vermeyi düşünüyorum ama bunun yerine, nasıl iyi bir insan olunacağını bildiğimi ve belki de onun bilmediğini ve belki de ona göstermem gerektiğini hatırlıyorum. "Dinle," diyorum, "bu beni ilgilendirmez ama... sanırım şu anda zor bir dönemden geçiyorsun ve umarım her şey senin için daha iyi olur."

"Ben iyiyim," diye o kadar hızlı ısrar ediyor ki bunun ani bir tepki olduğunu anlıyorum. "Tamam," diyorum. "Sevindim. Kendine iyi bak, Jasmine."

Ve böylece onun etrafından dolaşıp doğru geri dönmeye başladım.

"Taylor."

Adımı söylediğini duyunca afalladım, durdum ve arkama baktım. "Teşekkürler," dedi.

Sadece başımı sallayıp yoluma devam ediyorum.

O ve ben asla arkadaş olamayacağız. Ama artık düşman olmadan uzaklaşmak şaşırtıcı derecede güzel bir his.

3 Şubat

Taylor

Pastanenin Sevgililer Günü'ne kadar teslim edilmesi gereken siparişler için son teslim tarihi ayın dokuzudur ve siparişler aniden yağmaya başlar. Neredeyse ezici sayıda. Bu harika ama aynı zamanda stresli.

Telefonum bir mesajla çaldığında yüzümü buruşturuyorum. Gırtlığıma kadar hamura batmış durumdayım, iki elimi de hamura daldırmışım.

Ön tarafta birdenbire her zamankinden daha fazla yaya trafiği oluyor ve Maggie'nin birine merhaba diye havladığını duyuyorum. Müşterilerden bazıları ayın on üçünde ya da on dördünde teslim almak üzere sipariş veriyor; diğerleri ise sadece kurabiye ya da turta alıyor. Okullar yeni kapanmış ve üç stant, Sweetwater Inn'in balo salonunda düzenlenen ve Hank'in en büyük yıllık etkinliklerinden biri olan sevgililer günü dansı için planlarını tamamlarken kek atıştıran genç kızlarla dolu.

Geneva ve ben arkada çalışırken Kyra ön tarafla ilgileniyor ve vitrini dolu tutuyor. Ben önümüzdeki hafta tatil siparişlerinde kullanmak üzere dondurucuda saklanacak kurabiye hamurunu hazırlarken o da önümüzdeki günler için kek pişiriyor.

"Bir yolunu buldum."

Geneva ve ben işimizden başımızı kaldırıp Kyra'nın yüzünü geçiş penceresinde gördük.

"Neyi anladın?" Ben soruyorum.

"Siparişlerdeki ekstra artış nereden geliyor?" Yılın bu zamanlarında işler her zaman artar, ancak bu tarihe kadar beklediğimizin iki katı sipariş aldık. Dün Jasmine'le karşılaştıktan hemen sonra geri döndüğümde siparişlerin yığıldığını gördüm.

Gözlerimi kocaman açtım. "Nereye?"

"Bahsettiğiniz iki bayanı hatırlıyor musunuz? Hani şu at çiftliği hakkında soru soranlar?"

"Mmm hmm." Sweetwater'ın geleceğinin seyrini değiştirdiler, bu yüzden onları iyi hatırlıyorum.

"Bunlardan biri aslında sosyal medyada birkaç yüz bin takipçisi olan ünlü bir sanatçı - bir ressam. Ve bizi tavsiye etti! Bir link ve her şeyle birlikte."

Çenemin düştüğüne eminim. İlk düşüncem: "Bu inanılmaz." İkincisi: "Tanrım, umarım tüm siparişleri karşılayabiliriz."

"Merak etme," diyor Geneva çikolatalı kek için malzeme eklediği büyük mikserin yanından. "Gerekirse önümüzdeki hafta boyunca gece gündüz çalışırız. Değil mi Kyra?"

Kyra bu öneri karşısında biraz şaşırmış görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Elbette. Neye ihtiyacın varsa, Taylor."

İçimi çektim. "Sizler en iyisisiniz."

Telefonum tekrar çaldığında nihayet bir an durup ellerimi önlüğüme siliyorum ve bakıyorum.

İlk mesaj annemden, gelip pişirmeye yardım etmeyi teklif ediyor. Belli ki Geneva onu son gelişmelerden haberdar etmiş. Cevap yazıyorum: *Çok meşgulüm ve seni kabul edeceğim. Strateji belirlemek için seni sonra ararım.*

Bir sonraki Luka'dan. *Günün sözü: Akşam yemeği mi? Big Dipper'da mı? Seni daha güzel bir yere götürmek isterdim ama şehirdeki tek yer orası olduğu için...*

Hüzünlü bir iç geçirdim. Sonra cevabımı yazdım. *Keşke yazabilseydim. Ama düinden daha da yoğunum.*

O zaman da bir araya gelmeyi önerdi.

Bunu başka bir mesajla takip ettim. *Birinin bizi internetten tavsiye ettiğini öğrendim. Siparişleri zamanında yetiştirebilirsem harika olur. Keşke seni görebilseydim ama yine geç geleceğim.*

Onu gerçekten reddetmek beni öldürür mü? Tabii ki öldürür. Özellikle de filin üzerinde birlikte geçirdiğimiz zamanın aklımda ne kadar çok kaldığı düşünüldüğünde.

Ama sorumlu bir iş kadını olmak zorundayım. Sadece kendim için değil, insanlar çalıştırıyorum ve ödemem gereken dükkan faturalarım var. Para geliyorsa minnettar olmalı ve müşterilerimi mutlu etmek ve umarım tekrar gelmelerini sağlamak için mesai harcamalıyım.

Gerçekten üzgünüm, bir mesaj daha yazıyorum. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla.

5 Şubat

Luke

Mesaj atmak **yerine**, bu gece onu arayacağım. Hem fedakâr hem de bencil nedenlerden dolayı. Bir insan son birkaç gündür olduğu gibi 24 saat çalışamaz - bir molaya ihtiyacı var. Ve filin üzerinde öpüştüğümüzden beri, bunu tekrar yapmak için can atıyorum. Öpüşmek, yani filin varlığıyla ya da yokluğuyla. Sürekli onu düşünüyorum ve sanırım zamanlamamız *hâlâ* uyuşmuyor, ama artık aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini nihayet deneyimlediğime göre, bunun yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğim.

Beş kez çaldıktan sonra telefonu açıyor. "Luke," diyor, sesi telaşlı geliyor. "Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Fırından turta çıkarıyordum."

"Seni yemeye götüreyim," diyerek kestirip atıyorum.

Sesi yorgun geliyor cevap veriyor: "Şu anda bunun bana ne kadar iyi geldiğini bilemezsin. Ama yapacak çok şey var. Çok meşgulüm."

Tam cevap vermek üzereydim ki, eskiden garsonluk yaptığını hatırladığım Geneva'nın "Gerçekten *bu kadar* meşgul müsün? Yakışıklı bir adam sana eşlik etmek isterken kendine bir saat ayıramayacak kadar mı?"

Taylor'ın iç çekişi telefondan duyulacak kadar yüksek. "Bütün siparişleri gördün. Şu anda en önemli önceliğim onlar olmalı. Bildiğiniz gibi Şubat ayı bizi yılın geri kalanında ayakta tutuyor. Ve eğer tüm bu siparişleri tamamlayabilirsek ve geri ödeme yapmak zorunda kalmazsam, belki de bu yıl iki yakamızı bir araya getirmek her zamanki kadar zor olmaz." Sonra nihayet *bana* hitap etti. "Tüm bunları anladın mı?"

"Yaptım," dedim ona.

"Yani , değil mi? *Sen* bir işletme sahibisin. Anlıyorsun."

Ona bilgi vermeden önce kısa bir süre tereddüt ettim, "Doğruyu söylemek gerekirse, beni dükkânda geç saatlere kadar tutacak bir yürüyüş ekipmanı veya dağ bisikleti işim hiç olmadı ve yürüyüş gezilerimiz her zaman tükeniyor, ama bunun nedeni onlara bir sınır koymamız. Belki de bu noktada bunu yapmayı düşünmelisiniz?"

"Asla olmaz," diye ısrar ediyor hiç vakit kaybetmeden. "Bu siparişlerin her biri sadık bir müşteriye dönüşebilir. Bu fırsatı feda etmeyi göze alamam."

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Ve anlıyorum. Ama... bana denemeye devam etmemi söylediğin zamanı hatırla."

"Evet."

"Muhtemelen bu da öyle olacak."

Hattın diğer ucunda bir kez daha iç geçiriyor ama bu seferki hayal kırıklığından çok hülyalı sese benziyor. "Çok tatlısın."

"Etrafa yayılmasına izin verme," diye takılıyorum.

Bir saat sonra Sweetheart Bake Shop'a giriyorum. Saat yediyi geçiyor ve yemek alanı boş, ama mutfağın cıvıl cıvıl olduğunu söyleyebilirim. Telaşlı ama göz kamaştırıcı bir kızıl saçlı vitrinde belirdiğinde gülümsemeden edemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Onları yenemiyorsan, onlara katıl diye düşündüm. Ben yardım etmek için buradayım. Fırıncılıktan hiç anlamam ama nasıl yaparsanız yapın beni çalıştırın."

Her ne yapıyorsa bırakıp tezgâhın arkasından çıkıyor. İşte o zaman gözlerim önünde duran ve kapağı kapalı olan sevgililer günü kutusuna takılıyor. "Ne oluyor burada?" diye soruyorum.

"Dikkatim dağıldı. Yaklaşık bir saat önce haftalık çizimimi yapmak için birkaç dakika ayırdım ama telefon çaldı ve bir daha geri dönmedim." Kutuyu uzattı. "Bu onura nail olmak ister misiniz, efendim?"

Ellerimi geri çeker gibi kaldırdım ve alaycı bir tavırla "Bilmiyorum, bu büyük bir sorumluluk" dedim.

Kalp şeklindeki açık kutuyu yüzüme doğru sallıyor ve ben de meşgul bir kadının vaktini boşa harcadığımı anlıyorum. Ben de bir kart çıkarıp okudum. "Billy Finch."

"Mükemmel," diyor.

"Ona haber veririm," dedim. "Seni küçük bir görevden kurtaracağım."

"Teşekkür ederim. Aslında çizmekte bir gün geciktim. Genelde saat gibi yaparım."

Başımı salladım. "Kyra bana bunu çok sık yaşadığını söyledi."

Birazcık kızarıyor. "Neredeyse her gün. Neden bilmiyorum. Bir şey beni rahatlatıyor."

"Eminim bu seni babana bağlı hissettiriyordur," diyorum ve sonra etrafıma bakıyorum. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Mutfak becerisi olmayan bir adam için fırıncılık işi bulmanın zor bir iş olabileceğini fark ettiğimde, bakışlarımı ön patilerini kapısına dayamış, ilgi bekleyen Maggie'ye çeviriyorum. "Köpeğin gezdirilmeye ihtiyacı var mı?"

Taylor'ın güzel yeşil gözleri kocaman açılır. "Oh, öyle mi? Çünkü kesinlikle öyle! Yine kötü bir köpek annesi oluyorum."

"Denesen bile kötü bir köpek annesi olabileceğini sanmıyorum," dedikten sonra tezgâhın karşısına geçip tek parmağımla çenesini kaldırdım ve hızlı bir öpücük için eğildim.

"Oh, bu çok güzeldi," diyor. İçimden gerçekten masum bir şekilde geliyor. Çok öpüldüğünden emin değilim. Ve bunu değiştiren adam olduğum için mutluyum.

Maggie'yi parkta gezdirdikten sonra döndüğümde bir karar vermiştim. Köpeği kapılı alanına geri götürdükten sonra mutfığa girdiğimde üç kadının dirseklerine kadar una, hamura, kurabiye tepsilerine ve kek kalıplarına batmış olduğunu görüyorum. "Bir duyuru yapacağım," diye ilan ediyorum. "Siz hanımların elini kolunu bağladıysam özür dilerim ama Taylor'ı hamburger yemeye götüreceğim."

"Tanrıya şükür," diyor Kyra. "Bizi deli ediyor."

Taylor dönüp ona bakıyor, elinde kalp şeklinde bir kurabiye kalıbı var.

"Ve annen sabah burada olacak," diye ekliyor Cenevre. "Bu olacak fazladan bir çift el olur. Kısa sürede yetişiriz. Senin de molaya ihtiyacın var. Kyra ve ben halihazırda devam eden işleri bitireceğiz, sonra da gece için kilitleyeceğiz."

Taylor dükkânın önüne doğru bakar. "Ama-Mags."

Geneva, pembe tişörtünü örten çikolata lekeli önlüğüyle ona doğru yürüyor. "Bana evinin anahtarını ver."

"Ama-"

"Ver. Bana ver. Anahtarı ver. Eve döndüğünde seni bekliyor olacak. Muhtemelen uyuyordur. Şimdi gidin. İkiniz de gidin. Kyra ve ben üç uzun günden sonra ilk kez biraz huzur bulalım."

Taylor'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Eğer böyle hissediyorsan..."

"Var," diye onaylıyor Geneva. "Şimdi gidin." Talebi kışkırtıcı hareketlerle takip ediyor.

"Bayanı duydun," diyorum ona, elimi sırtına koyarak onu mutfaktan çıkarıyorum. "Hadi gidelim buradan."

"Ama ben berbat durumdayım," diye karşı çıkıyor.

"*Muhteşem* bir karmaşa," diyorum, ardından diğer ikisinin arkada buna mırıldandığını duyuyorum. Benim tarafımda olduklarından oldukça eminim.

Çantasını karıştırıp bizi ön tarafa kadar takip eden Geneva'ya bir anahtar verdikten sonra kancadaki ceketine uzanıyor - Geneva'nın dediği gibi, "Önlük."

"Ha?"

"Önlüğünü çıkar."

Kendine bakarak gözlerini deviriyor ve "Tamam, haklısınız. Bir molaya ihtiyacım var."

Little Dipper'a vardığımızda Paul erken kapatmak üzereydi ama bize birkaç hamburger ızgara yapmakta ısrar etti. Onu bırakmaya çalıştım ama beni dinlemedi.

Şimdi babamın büyük GMC Tahoe'sunda motor çalışır vaziyette oturmuş yiyoruz, aramızdaki konsolda iki kişi için fazla büyük bir sepet patates kızartması var. Paul gitmiş ve otopark boş, yüzden cipi nehre doğru konumlandırımdı, ay ışığının bir şeridi uzaktaki suda parıldıyor.

"Aklımı başıma getirdiğin için teşekkürler," diyor lokmalar arasında. "Tüm siparişler beni biraz bunalttı. Onlar için heyecanlıyım ve hepsini tamamladığımızdan emin olmak istiyorum. Ama sen ve Geneva haklısınız - annem yardıma geliyor ve her şey yoluna girecek."

"İşten uzaklaşmak akıl sağlığınız için iyidir," diyorum ona. "Tanrı'ya şükür atlarım var - ve son zamanlarda sen de varsın - kafamı hokkabazlık yaptığım diğer tüm şeylerden kurtarmak için. Kendi işimle uzaktan ilgilenmek, emlak meseleleri üzerinde çalışmak, Northcutt kararıyla uğraşmak ve şimdi de bir at barınağı için planlar yapmak arasında..." Duruyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çok fazla."

"Çok fazla," diye kabul ediyor. "Aslında, bu şekilde ifade ettiğinizde, kurabiyelerim ve keklerim hiçbir şeymiş gibi geliyor."

Hemen başımı salladım. "Hayır, şu anda *ikimizin* de uğraşması gereken çok şey var."

"Şey," diyor çiftliğin genel yönüne bir bakış atarak, "babam her şeyi bu kadar iyi idare ettiğin için seninle gurur duyardı."

Bunu içime sindirerek bir iç geçirdim. "Biliyor musun, o hatıra defterini bulduğumdan beri düşünüyorum... belki de eve daha sık gelmeliydim. Belki daha çok çabalasaydım daha iyi bir ilişkimiz olabilirdi."

Parmaklarının arasındaki fry havada kıpırdamadan duruyor, sonra aracın gölgeli sınırları içinde bana doğru dönüyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye başladı. "Bu adımları atmanın ebeveynlerin görevi olduğunu. Bunu yapmadığı için üzgünüm. Ama sen yanlış bir şey yapmadın."

Babam hakkında yakınmak dışında kimseyle pek konuşmadığım düşünülürse, o bunu kolaylaştırıyor. Ben de ona son birkaç gündür içimi kemiren diğer şeyi söyledim. "Önemsemediğini ve bunu göstermediğini öğrenmek, hiç umursamadığını düşündüğüm zamandan daha zor. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Elbette," diyor. "Bu artık yas tutacak daha çok şeyin olduğu anlamına geliyor. Bence ilişkinizin mükemmel olmadığı gerçeğiyle barışmanız gerekiyor."

"Hiç alakası yok," diye mırıldandım.

"Ama yine de sevgi vardı, değil mi? Ondan. Senden. Önemli olan da bu."

Sözleri içime doğru uzanıyor, sanki bir şey kalbimi sıkıştırıyor. "Nasıl bu kadar bilge oldun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor ve içecek tutucusundaki bardağına uzanıyor. "Sanırım kaybı analiz etmek için uzun zamanım oldu."

Biz çocukken babası öldüğünde onun neler dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi ona "Benim olup da ebeveynini kaybeden tek kişi sensin," diyorum. "O kadar gençken nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyorum. Sen ve o yakındınız, değil mi?"

Başını sallıyor. "Başa çıktım çünkü başka alternatifim yoktu, hepsi bu. Ve bu kulağa aptalca gelebilir ama... her zaman onun hala benimle olduğunu hissettim."

"Aptalca değil," diye cevap veriyorum usulca. Konu ölümden sonraki hayata geldiğinde neye inandığımdan emin değilim, ama sanırım yeterince insanın ölümden sonraki hayatı hissetmekten bahsettiğini duydum.

geçerliliğini sorgulamadığım kayıp bir sevdiğimin varlığı.

"Ve..." Durdu ve yüz ifadesinden kişisel bir sır vermek üzere olduğunu anladım. "Bunun çılgınca olduğunu düşünebilirsiniz ama... babam bulutlarda, yapraklarda ya da lekelerde, her şeyde kalpler görürdü. Ve onları bana gösterirdi. Şimdi *ben* de görüyorum ve sanki hep ondan gelmiş gibi hissediyorum."

"Deli değil," diye fısıldadım, bana söyleyecek kadar güvendiği için duygulandım.

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve ikimiz de yemeğimizi bitirmiş görünüyoruz, bu yüzden eğilip onu öpme dürtüsüne uyuyorum. Geçen geceki gibi hamburger ve patates kızartmasından sonra bile, bir şekilde yaptığı turtalar ve kekler kadar tatlı bir tadı var, sanki tüm o şeker ve tereyağı artık onun bir parçası olmuş gibi.

İçimden bir his geçiyor, beni içten dışa doğru ısıtıyor. Ama büyük konsol kaburgama batıyor ve yer değiştirdiğimde dirseğim neredeyse patates kızartmasının yanındaki ketçabın içinde kalıyor.

Bir iniltiyle geri çekiliyorum, ardından ketçap ve yemek artıklarını geldikleri kağıt torbaya doldurmaya başlıyorum ve "Bu konsol cidden yoluma çıkıyor" diyorum.

Sonra koltuğumu gidebildiği kadar geriye çekiyorum, karşımdaki kadına davetkâr bir bakış atıyorum ve işaret parmağımla sessizce "*Gel buraya*" diyorum.

Utangaç ve şüpheci görünüyor. "Yer var mı?"

Ona biraz sırttım. "Filinoda olduğundan daha fazla, ve biz bunu gayet iyi bir şekilde yaptık."

"Pekala," diye fısıldıyor, kucağıma dikkatlice tırmanırken bu fikirle daha rahat görünüyor, direksiyon simidi ile vücudumun arasına güzelce yerleşiyor, sırtı kapıya dönük.

Şu anda ona söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki; geçmiş hakkında, bugün hakkında, yıllar önce onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmayı ne kadar çok istediğim hakkında. Ama ikimiz de farklı nedenlerden dolayı yorgunuz ve en çok da onu öpmek istiyorum. Bu yüzden bir elimi yanağına götürerek öpmeye devam ediyorum.

Hayatımda pek çok kızla öpüştüm ama bu kızda bir şeyler var... farklı, daha iyi. Bunu içimde hissediyorum, diğer önemli yerlerden bahsetmiyorum bile. Belki de bu kadar uzun süre beklediğim içindir? Ama sebebi ne olursa olsun, aramızdaki kimya alışılmışın dışında.

Ve bu kimyadan daha fazlası. Bu...geçmiş. Ve bu... Onu *taniyorum*. *Yetişkin* halini uzun zamandır tanımıyorum ama her zamanki gibi tatlı bir kız, sadece artık daha güçlü ve kendine güveniyor, daha başarılı. Vücudunda sahte ya da gösterişli bir kemik yok. O sadece gerçek - sevimli, ilginç, bazen biraz gergin Taylor Mulvaney ve onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Ve... Daha fazlasını istiyorum. Öpüşmekten fazlasını. Paltolarımızdan sıyrılıp ellerimi vücudunda gezdirirken, her yerine dokunmak istiyorum. Ağzımı dudaklarından boynuna indirdiğimde ve o hayatımda duyduğum en seksi iç çekişi yaptığında, ben de onu her yerinden *öpmek* istiyorum.

Bu çok kolay olurdu. Bunu daha da ileri götürmek, onunla her arzumu tatmin etmek.

Bir şey hariç.

Bunun ne yeri ne de zamanı. Arka koltukta ya da ön koltukta oynamaktan daha iyisini hak ediyor.

Ve elbette, bu gece beni eve götürmesini isteyebilirim, ama tekrar ediyorum, şimdi zamanı mı? İkimiz de yorgunken ve o sabah erkenden kalkacakken? Daha genç bir ben bunu deneyecek kadar bencil olabilirdim ama daha olgun olan Luke Montgomery biraz sabretmenin sonunda buna degeceğini biliyor.

Onunla yüzleşmek için tekrar ayağa kalkarak eğildim ve alınlarımızın birbirine değmesine izin verdim. Aramızdaki sıcaklık neredeyse hissedilir derecede. Sakinleşmeye çalışarak kendimi bir parmağımı kaldırırken, o kırmızı halkalardan birini etrafına sararken, sessizce onu içime çekerken, yakınlığı ve anı iliklerime kadar hissederken buluyorum.

"Bu çok güzel," diye fısıldıyor. Avucunu göğsüme bastırıyor ve kalbimin hızlandığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı.

Bir şekilde hem dingin hem de yoğun geçen birkaç dakika boyunca öylece oturuyoruz. Sonunda fısıldıyorum, "Eğer bu şekilde daha fazla kalırsak, bu gece bensiz eve gitmene izin vermeyeceğim."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor, bakışlarımız kilitleniyor. Baştan çıkarma onunkinde kaynıyor... ikimizin de hissettiğini bildiğim şeyle karışıyor. Gerçekleştğinde doğru olanı yapmak istemenin gerçekliği ve olgunluğu. "Ben de öyle. Belki de..."

Bunu yapmak, bunu durdurmak çok zor. Ama ona değer veriyorum. Ve ona hak ettiği her şeyi vermek istiyorum. "Belki de ikimiz de eve gitmeliyiz?" Törpülüyorum, sesim bastırmaya çalıştığım arzuyla kalınlaşıyor. "Biraz dinlenmene izin vereyim mi?"

Yavaş, ciddi, neredeyse seksi bir şekilde başını sallıyor. "Başka geceler de olacak."

Oh, evet. Kesinlikle .

6 Şubat

Taylor

Ertesi sabahı dükkânda Caroline'la dün gece Luke'la olanlar hakkında konuşabilmeyi dileyerek geçirdim ama çok meşguldük.

Hatta cömert en iyi arkadaşım birkaç saatliğine ön tezgâhta çalışmayı teklif etti, böylece geri kalanımız siparişlerin karşılanmasına odaklanabildi. Annem de fırıncılardan oluşan neşeli grubumuza katıldı ve "Dün gece Luke'la küçük gezintiniz nasıldı?" ve "Bize her şeyi borçlusun" gibi bir sürü konuşma oldu ve sonra annem "Ne kaçırdım ben?" diye sordu.

Hepimiz karıştırırken, keserken ve dökerken ben naz yaparken ve çok fazla şey vermeyi reddederken bu konuda konuşmak ve kıkırdamak eğlenceli ve kız gibi. Ama içim duygularla dolup taşıyor.

"O çocuk hakkında aklını başına toplayıp o buradayken biraz eğlenmeye karar vermene sevindim," diyor Geneva, ben kalp kurabiye tepsilerini büyük fırına sürerken. "Zahmete değmesi için sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor."

Cenevre'yi seviyorum ama bazen hepimiz aynı yapıda değil miyiz, birinin eğlencesi diğerinin kriptoniti olabilir mi diye merak ediyorum. Çünkü dün gece Luke'la hissettiklerim kolay kolay unutabileceğim şeyler değil.

Bir süre sonra, Caroline şarküteriye gitmeden hemen önce, Geneva'nın duygularını yinelemek için beni kenara çekti. "Seninle gurur duyuyorum kızım," dedi. "Bunca zaman sonra Luke'la birlikte oluyorsun. Gelecek için endişelenmiyorsun. Sırada ne var diye endişelenmiyorsun."

Tam karşı çıkmak üzereydim ki kollarını bana dolayarak sarıldı ve "Sonra görüşürüz, sandviç yapmaya gidiyorum!" dedi. Ve sonra kapıdan çıkıp gitti, beni içimde neden iyi değil de kötü hissettiğimi ve bende bir sorun olup olmadığını merak etmeye bıraktı.

Ne de olsa Caroline aynı anda birden fazla erkekle çıkıyor ve bununla nasıl eğleneceğini ve asla incinmeyeceğini çok iyi biliyor gibi görünüyor. "Tık naz maymun" ve "geniş Loder" gibi korkunç lakaplarla büyüyen bir kıza göre, hayatının ve romantik ilişkilerinin kontrolü her zaman tamamen kendisinde.

Ama sonra fırın saatinin sesi beni pişirme işine geri döndürüyor.

Yirmi dakika sonra telefonum bir mesajla çaldığında neredeyse dizime kadar pembe kremaya batmış durumdaydım. Ellerimi önlüğüme silerek telefonu cebimden çıkarıyorum ve Luke'tan gelen bir mesaj buluyorum.

Öğlen avukatın ofisine evrak bırakacaksın, öğle yemeğine ne dersin? Şarküteride mi? Seni fazla tutmayacağım, söz veriyorum. Molalar iyidir, unuttun mu?

"Bu *ondan* mı?" Annem soruyor. Kaşlarını kaldırdığını ve gözlerini bana doğru çevirdiğini görmek için ona bakıyorum. Benim adıma çok mutlu. Ve ona midemin nasıl heyecan verici bir arzu ve neredeyse felç edici bir endişenin garip karışımıyla çalkalandığını açıklama fırsatım olmadı.

Başımı salladım. "Beni Caroline'da öğle yemeğine davet etti."

"Ve sen de gidiyorsun," diye söze karışıyor Geneva hiç vakit kaybetmeden.

Yine de tereddüt ediyorum. "Sizi bu kadar erken terk ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Yani, *siz*

öğle yemeği randevularına gitmiyorlar."

Kyra, "Hiçbirimizin bizden bunu isteyen ateşli bir erkeği yok," diye belirtiyor.

"Ve sen bunu hak ediyorsun," diye ekliyor annem sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Git ve eğlen."

İşte *yine* o kelime-eğlence. Herkes bunu söyleyip duruyor, sanki insan bağları önemli değilmiş gibi, sanki biri gittiğinde onu özlemezmişsiniz gibi, sanki insanlar birbirlerine bağlanmıyorlarmış gibi. Ama ben bunları söylemek yerine onlara sessizce "Tamam" diyorum.

Çünkü tabii ki onu görmek istiyorum. Tabii ki bu düşünce bile tenimi karıncalandırıyor ve kalbimi çarptırıyor. *yüzden düşünmeyi ve hissetmeyi* bırakıp ona mesaj atmaya çalışıyorum. *Tamam, öğlen Caroline'da.*

Saat 5'e kadar mutfaktan çıktığımda kendime ders veriyorum: *Bu sadece eğlence, hepsi bu. Eğleniyorsun. Herkesin dediği gibi.*

Ve...eğlenceli. Kur yapmak eğlenceli. Son derece gayri resmi ve geçici olsa da bir erkek arkadaşım varmış gibi hissetmek eğlenceli. Doğaçlama bir öğle yemeği randevusuna çıkmak eğlenceli. Ve Tanrı biliyor ya, hayatım boyunca rüyalarımın giren en ateşli adamla ateşli öpüşmeler yaşamak eğlenceli - eğlenceden de öte -.

Önlüğümü çıkardım ve parkama uzanıyordum ki göz alıcı bir deniz mavisini kazak bakışlarımı pencereden dışarı, caddenin karşısındaki şarküterinin önüne çekti. Jasmine giymişti ve Luke'la konuşuyordu.

Ona gülümserken ve... ona her ne söylüyorsa, bunu iletmek için bir elini omzuna koyarken midem düğümleniyor.

Karnımın ağrması aptalca; şu anda sahip olduğum kabinlerden birinde oturup bana pis pis bakarken birbirlerine asıldıkları o geceye geri dönmem aptalca. Bu... hiçbir şey. Bir sohbet.

Ama... ya yanıyorsam ve bu *bir şeyse*? O gece kendimi tam olarak anlayamadığım bir şekilde hem incinmiş hem de aşağılanmış bir aptal gibi hissettim ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum.

Ama kes . Sadece onunla konuşuyor. Onu görmezden gelemeyecek kadar iyi biri, tıpkı ona mesaj attığını söylediğinde olduğu gibi. Ve... bana hiçbir şey borçlu değil. Sweetwater sokaklarında istediği kişiyle konuşabilir.

İşte o zaman saçına dokunmak için uzandı. *Onu öldürmek istiyorum*. Ve-oh. Kumlu saçları aslında dün geceye göre daha kısa. Stan'e berberlik işi vermek istediğinden bahsetmişti, o yüzden az önceki gezintisine bunu da eklemiş olmalı. Daha yakışıklı olmasının mümkün olmadığını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Yine de ondan hızla uzaklaştığında rahatladım ve bir an sonra yolları ayrıldığında ve o Sweet Caroline's'a adım atarken Main'e doğru ilerlediğinde daha da rahatladım.

Yoksa... ben mi? Gittiğine sevindim, ama neden hala bu kadar huzursuz hissediyorum?

Belli ki eski güvensizlikler hâlâ alevleniyor.

Ama bu tam olarak Jasmine'le ilgili değil. Yani, onun saçına dokunma cüretini göstermesinden nefret ediyorum, ama gerçekçi olarak aralarında hiçbir şey kalmadığını bilmiyorum mu?

Kalbimde, evet.

Ama kalbimde başka bir şey var. Büyük bir şey. Onu sevmekten vazgeçtiğimi hiç sanmıyorum.

Bu da demek oluyor ki... Sanırım o zamanlar onu gerçekten seviyordum.

Elbette onu iyi tanı mıyordum ya da onunla çok fazla zaman geçirmiyordum ama yine de aşık . O mükemmel, ulaşılmaz bir adamdı. Ve şimdi onu daha derin bir şekilde tanımaya başladım ve... bu beni yeniden aşık etti.

Kalbim açıkça tehlikeli bir şekilde ona bağlanıyor. Mesela pencereden dışarı baktığımda onu eski kız arkadaşıyla konuşurken görürsem ve göğsüme bir ok saplanmış gibi hissedersen -Eros türünden değil- bu kötüye işaret değil mi?

Herkesin hissetmem gerektiğini düşündüğü şeyin aksine, bu sadece eğlence değil.

Korktuğum gibi çok derine battım.

Peki şimdi ne yapacağım?

Kısa vadede, sanırım caddenin karşısına geçip onunla öğle yemeği yiyeceğim. Kendimi toparlayıp şarküteriye doğru ilerliyorum ve onu gülümseyerek selamlıyorum.

Bize bir masa ayarladı. Başka bir müşteriye yardım etmekle meşgul olan Caroline'a el salladığımda, gözlerinin önünde bir randevu gerçekleştiğini fark edince gözleri açılıyor - gerçekte nasıl hissettiğimi anlamadan benim için çok mutlu olan bir kişi daha.

Ve artık ona gerçeği söylemek bile istemiyorum, çünkü herkesin olmamı istediği o kaygısız, mutlu-şanslı kadın olmak istiyorum. *Keşke* öyle bir kadın olsaydım. Ama değilim.

On dakika sonra, o Reuben'i ısıırken ben de karşısında oturmuş sıcak jambon ve İsviçre sosunu kemiriyordum. Pişirmenin nasıl gittiğini soruyor ve gününden bahsediyor, aslında kendisi de oldukça bunalmış görünüyor.

"Doğruyu söylemek gerekirse," diyor, "zamanımı nasıl böleceğim konusunda zorlanıyorum. Neyse ki Canyon Life benden çok fazla katkı istemiyor ama babamın mirasıyla ilgili dağ gibi görevler ve at barınağında bazı ilerlemeler kaydetmeye çalışmak arasında, hangi ucun yukarıda olduğunu zar zor biliyorum. Emlak işi daha acil, ama aynı zamanda yeni ahır ve diğer yapılar için inşaat planlarını hazırlamaya hevesliyim, ayrıca şimdiden fazladan ahırlarımız olduğu ve bugünden itibaren birkaç at daha alabileceğimizi duyurmaya başladım."

"Peki," dedim ihtiyatla, "tüm bunlar nasıl olacak? Sen Utah'tayken." Ve soru beni terk ederken, şimdiye kadar sormaktan kaçındığım şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Ve bir anlığına, bana burada kalmaya karar verdiğini, onun için her şeyin değiştiğini söylediğini hayal ediyorum. Benimle bağlantı kurmanın *her şeyi* değiştirdiğini.

Ama onun yerine şöyle cevap veriyor: "Bir kadro oluşturacağım. İyi, bilgili atılar ve deneyimli bir yönetici bulacağım. Sonra yılda birkaç kez geri gelip gerekli işlerle ilgileneceğim ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım. Ayrıca annem de tesiste olacak, böylece güncellemeleri doğrudan ondan alabileceğim. Babam gittiğine göre artık odaklanabileceği iyi bir şey olacağı için çok heyecanlıyım."

"Ah," diyorum kalbim sıkışırken. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

Çok safmışım. Başından beri kalmayacağını biliyordum elbette. Ama belki de at parkının onu gerçekten eve çekebileceğini düşündüm. Ya da... belki de dün gece daha samimi bir yere doğru gittiğimizi hissedene kadar bunun pek bir önemi yoktu.

Telefonum çaldığında, Kyra'dan gelen mesajı görmek için aşağı bakıyorum. *Seni pencereden izliyoruz.*

Kafamı çevirdiğimde üç gülümseyen yüzün camekânlı bir vitrinden sokağın karşısında bizi gözetlediğini görüyorum. Komiklik yaptıklarını sanıyorlar. Ama ben eğlenmiyorum. Kalbim göğsümde büzüşüyor. Ve onların oyun oynamakla değil, yemek pişirmekle meşgul olmalarını istiyorum.

Mesajı bahane olarak kullanıyorum. Luke'a "Fırınlama acil durumu," diye duyuruyorum. Sandviçinden başını kaldırıp mavi gözlerini kocaman açıyor. "Ha?"

"Gitmem gerekiyor." Sandalyemin arkasından montumu alarak ayağa kalktım.

Jambon ve peynirimi işaret ediyor, belli ki hazırlıksız yakalanmış.

"Yemek bile yemedin."

Bir elime sandviçi, diğer elime de fıskiyeli içeceğimi alıyorum. "Hareket halindeyken yapmam gerekiyor. Kusura bakmayın."

O daha veda bile edemedi ben kaçıyorum.

7 Şubat

Taylor

Postaneye gitmek üzere kurabiyeleri kutulamayı yeni bitirdim ve rahat bir nefes aldım. Sevgililer Günü teslim tarihimize iki gün kalmasına rağmen siparişler azaldı. Sanırım sosyal medyada bizi tavsiye eden paylaşımların etkisi geçti. İşler için minnettarım ama aynı zamanda kısa süre içinde normale döneceğimizi ve bunu başardığımızı bildiğim için de mutluyum.

Ben ön tarafla ilgilenirken ekibin geri kalanı da bu sabah deli gibi pişiriyor. Şu andan ayın on dördüne kadar meşgul olacağız ama işler birden kontrol altına alınmış gibi görünüyor. Annem yarına kadar bizimle çalışacak, ama sonra onu Louisville'deki David'in yanına göndereceğim.

Dükkanın kapısı her açıldığında Luke'un gelmesinden korkuyorum. Onun için hâlâ çıldırıyorum ama şu anda kendimi biraz kaybolmuş ve düşünmem gereken çok şey varmış gibi hissediyorum. Neyse ki, yanan bir kadın gibi şarküteriden kaçtığım andan beri sadece mesaj attı.

Ve cevap vermenin biraz zaman aldığı o şeyi yaptım, adamın birinci önceliğiniz olmadığını anlamasını sağlamak için. Meşgul olduğumu bildiği için de abartmadı.

Ancak sonra, sanki bu düşünce onu aklıma getirmiş gibi, telefonum çalıyor ve daha bakmadan onun olduğunu anlıyorum.

Geçen günkü acil durumunuzun yanlış alarm olduğu ortaya çıktığına sevindim. (İlk küçük beyaz yalanımı örtbas etmek için küçük bir beyaz yalan söyledim. Herhangi bir konuda yalan söylemekten nefret etmeme rağmen). *Umarım her şey kontrol altındadır.*

Tabii ki ilk içgüdüm duyarlı olmak, ona çılgın koşuşturmanın sona erdiğini söylemek, sonunda başarıyı biraz kutlamak.

Ama ben istemiyorum. Yine de ondan haber almak, beni düşündüğünü bilmek beni biraz heyecanlandırıyor. Kafam çok karışık.

Bir mesaj daha geliyor, yine kaçtığım hayallerimin erkeğinden. *Hâlâ meşgul olduğumu biliyorum ama bugün Caroline'da öğle yemeği yer misin? Belki bu sefer gerçekten yiyebilirsin.* Bir göz kırpma emojiyle bitiriyor.

Vitrindeki malları düzeltmek için birkaç dakikamı ayırıyorum. Onu görmeyi çok isterdim. Aslında, onunla yapmak istediğim her şeyi yapmak için kendime izin vermeyi çok isterdim.

Ama burada "büyük resmi" düşünmeye çalışıyorum. Onunla yaşamam gereken "eğlenceyi" çalışıyorum ve "eğlencenin" bir insanı nasıl bu kadar mutsuz edebileceğine kafa yoruyorum. Hâlâ telefonumdaki ismine bakarken, "Sen eğlenceden çok daha fazlasısın," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Kyra arkamdan soruyor.

İrkildim. "Yok bir şey," diyorum, her zamanki neşeli halim gibi görünmeye çalışarak. Sonra Luke'a mesaj atıyorum. *Özür dilerim. Keşke atabilseydim. Ama yapamam.*

8 Şubat

Taylor

Annem ve ben kaleyi korurken Geneva ve Kyra'nın düzgün bir öğle yemeği molası vermeleri için ısrar ettim. Taze pişmiş kekler, turtalar ve kurabiyeler dükkânı her zamankinden daha da nefis kokutuyor, ben siparişleri toplarken etrafımda pembe kutular yığılı. Telefonum çaldığında Luke'tan bir mesaj geldi.

Caroline'dan duyduğuma göre yetismeye çalışıyormuşsun. Madison'a gidip yemeğe çıkabiliriz diye düşünüyordum. Ara vermeye ihtiyacın var. İkimizin de var.

Nefesimi içime çekiyorum. Çok cazip. Onunla gerçek bir randevu. Madison, Sweetwaterdan çok daha büyük, Indiana tarafında nehrin yarım saat aşağısında, şirin lokantaları ve sanat galerileriyle övünen şirin bir kasaba. Temelde Sweetwater'ın olmak isteyeceği her şey.

Ama bir beyaz yalan daha yazdım, görünüşe göre bu konuda iyiye gidiyorum. *Arayı kapatıyorum, evet. Ama V Day'e kadar hala çok meşgulüm. Kusura bakma.*

"Kızım neden bu kadar üzgün görünüyor?"

Tıpkı Kyra'nın dün bana gizlice yaklaştığı zamanki gibi, irkiliyorum ve annemi bulmak için dönüyorum - sadece bir annenin yapabileceği şekilde endişeli görünüyor.

"Tam da mutlu olacağınızı düşündüğüm anda," diye devam ediyor. "Ne de olsa işler çok iyi gidiyor. At parkıyla birlikte daha da artacak. Sweetwater için işler tersine dönüyor. Ve sen de her zaman istediğin adamla aşk yaşıyorsun." Durdu, başını endişeli bir şekilde eğdi. "Son birkaç gündür...keyifsiz görünüyordun ama ben bunu strese bağlıyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Neyi kaçırıyorum?"

Gerçek şu ki, bunu ondan bu kadar uzun süre sakladığıma inanamıyorum. Her zaman yakındık, Louisville'e taşındığından beri bile. Ona her şeyi anlattım, o da her zaman destek oldu. İş açısından çok mantıklı olmamasına rağmen lokantayı satın almak istediğimde beni destekledi. Ne zaman kendimi hoşlanmadığım biriyle çıkarken bulsam ve bunu bitireceğimi açıklasam beni destekledi. Muhtemelen bu konuyu onunla da konuşmamın tam zamanı.

"Luke hakkında," diyorum.

İçini çekti. "Ben şüphelenmiştim. oluyor?"

Bunu nasıl açıklayabilirim? "Onunla olmayı seviyorum ve benden çok hoşlanıyor gibi görünüyor. Ama yakında gidiyor." Son kısım için onunla göz teması kuruyorum.

"Ne kadar yakında?"

"Belli değil," diyorum. "Ama muhtemelen bir ya da iki ay içinde. Bu da kalbimin kırılması için yeterli bir süre gibi görünüyor. Bu yüzden bu yolda ilerlemeye devam etmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

İkimiz de çalışmayı bıraktık ve şimdi elimi sıkmak için uzanıyor. "Korkunu anlıyorum," diyor bana, "ama eğlenmek için risk almaya değmez mi? Onun için deli oluyor gibisin ve liseden beri onunla bir şeyler yaşamak istiyorsun."

"Eğlence," diye tükürüyorum ona sanki ayıp bir kelimeymiş gibi. "Herkes bana *eğlenmem* gerektiğini söyleyip duruyor. Bunun geçici ve sıradan bir şey olduğunu bilmem gerekiyormuş. Giden bir adama bağlanıp bağlanmayacağımı kontrol edebilmem gerekiyormuş. Sanki bu sadece büyük bir oyunmuş gibi."

Ona tüm bunları anlatırken hiç beklenmedik bir şey oluyor: Ani bir berraklık patlaması yaşıyorum.

Belki de her şeyi yüksek sesle söylemem gerekti. Ama ne olursa olsun, devam ediyorum ve ona sonunda anladığım şeyi anlatıyorum. "Ve biliyor musun? Bunu istememem sorun değil. İnsanlar her zaman seni sıradan ilişkilere itmeye çalışıyor ama bu herkes için geçerli değil. Ben bunu sıradan tutamam. Çok fazla geçmişimiz var."

"Ve gerçekten bu adamın, bu yakışıklı iri adamın, benim ona karşı hissetmeye başladığım gibi bir şey hissettiğini düşünüyor muyum? Eğer öyle olsaydı, gitmeyi planlamazdı, değil mi? Sanırım bu sorunun cevabı bu."

"Dahası, kendimi *eğlence* konusunda iyi olmaya zorladım," ki bunu hala akla gelebilecek en kötü şeymiş gibi söylüyorum, "çünkü her zaman çok güvensizdim. Her zaman uyum sağlamak, normal olmak, herkesin normal olduğunu *düşündüğü* gibi olmak istedim. Ama şu anda 'Hayır, bu *eğlenceli, geçici* romantizm bana göre değil' diyecek kadar cesur davranıyorum. Ve bence bu, kendine gerçekten güvenen bir insanın eylemidir."

Tüm bunlardan sonra, bir nefes verdim. "Ayrıca, hala yoğun bir sezon ve işletmem gereken bir pastane var."

Annemin bakışlarıyla karşılaştığımda, benim için üzüldüğünü anlayabiliyorum. Acı *çektigimi* görüyor. Ve kendimi koruduğumu çünkü bana en mantıklı gelen şeyin bu olduğunu. Sonunda, "Bunu hazmetmek çok zor." diyor.

"Bu konuda benimle Geneva ya da Caroline gibi tartışacak mısın?"
Başını sallıyor. "Hayır. Senin için neyin doğru olduğunu bildiğine güveniyorum." Sonra beni kucaklıyor, buna ihtiyacım olduğunu hemen anlıyorum.

"Umarım haklısındır," diyor hâlâ bana sarılarak. "Çünkü... şey, zaten sonunda incinmeyecek misin? Zaten acı çekmiyor musun?"

Başımı sallayacak kadar geri çekildim ve ekledim, "Ama daha ileri giderse daha kötü olur. Şimdi çekip gidersem en azından kendi şartlarımla bitirmiş olurum."

Kim bilir, belki de söylediğim her şeyden çok daha basittir. Belki de özünde yatan şey, kalbini neden Luke Montgomery'ye verdiğini merak eden o yalnız, kırık kıza dönmek istemememdir.

Luke

Arayı , evet. Ama V Day'e kadar hala çok meşgulüm. Kusura bakma.

Ekrandaki kelimelere bakıyorum ama doğru gelmiyorlar. Son iletişimimizle ilgili *hiçbir şey* doğru gelmiyor. Kalbim parçalanıyor ama telefonu bir kenara bırakıp çiftliğin genişletilmesi için teklif istediğim müteahhitlerin listesini incelemeye devam ediyorum.

Telefon tekrar çaldığında, fikrini değiştirmiştir ya da söyleyecek daha cesaretlendirici bir şeyi vardır diye içimde bir umut yeşermesine izin verecek kadar aptalım. Ama arayan Hank'ti ve öğleden sonraki buluşmamızı teyit ediyordu.

Sonra görüşürüz, diye mesaj attım. Ama lanet olsun, iyi ki bana ulaşmış, çünkü tamamen unutmuşum. Onun arazisinde yürüyüp bize ne kadar arazi satacağı konusunda anlaşmamız gerekiyordu.

Taylor'a her ne oluyorsa, hiç göze alamayacağım bir zamanda beni oyundan düşürdü. Havada tutmam gereken bir sürü tabak var. Ama bu son reddedilme beni diğerlerinden daha çok üzdü - çünkü belki de sonunda anlıyorum.

Bir zamanlar bir spor salonunun önünde durup onu bekledim ve sonunda kendimi hiç olmadığım kadar reddedilmiş hissettim. Little Dipper'ın önünde arabada konuşup öpüşürken nasıl bu *hale* geldik hiçbir fikrim yok ve bu beni öldürüyor. Ama belki bu sefer sadece ipucunu alır ve yoluma devam ederim.

10 Şubat

Luke

Mezarlığa kendimi soğuk ve kasvetli hissediyorum. Şubat ayındayız, biliyorum ama bulutların arasından biraz mavi görünmesini istemek çok mu fazla olur? Son birkaç gündür hava gri ve kapalı, tıpkı benim ruh halim gibi.

Buraya en son geldiğimde babamı defnediyorduk. Annemi teselli etmeye, cenaze evinden mezarlığa kadar bizi takip eden kalabalığa ev sahipliği yapmaya ve zor bir günü atlatmaya çalışırken tüm hareketleri yapmaya kendimi kaptırmıştım.

Bunun zor olduğunu düşünüyordum çünkü annem için endişeleniyordum ve hiç beklemediğim bir anda hayatıma büyük bir darbe vuracak olan infaz memurluğunun üzerime yıkılacağını zaten biliyordum. Ama başka açılardan da zor olduğunu ancak şimdi anlayabiliyorum. Çünkü babam gitmişti. Çünkü şimdiye kadar hayatımın büyük bölümünde ona kızgın olsam da onu seviyordum.

O gün, annemle birlikte birkaç yıl önce yaptırdıkları mezar taşına iyice bakmayı başaramadım. Şimdi hem isimlerini hem de üzerine kazınmış olan çayırdaki huzurlu at resmini hatırlıyorum, ki bu resim şimdi o zaman bilebileceklerinden çok daha anlamlı görünüyor.

Annem taşın iki yanındaki vazolar için çiçek getirmemi istedi, cenazeden kalan canlı çiçekler çoktan ölmüş ve toplanmıştı. Henüz kendisi gelmeye hazır değil. Haklıydı da - mezar çıplak ve biraz yalnız görünüyor, bu yüzden vazolara koymam için bana gönderdiği kırmızı ipek gül demetleri çok yardımcı oldu.

Gitmek üzereydim ama sonra gitmedim. Sanki çok hızlı bir ziyaretmiş gibi geliyor, belki de onun yattığı yere daha saygılı olmam gerekiyordu. Sanırım o öldüğünden beri çok şey değişti. O zamanlar yas tutacak bir şeyim olduğunu kabul etmiyordum. Şimdi ise var olduğunu biliyorum ve hiçbir zaman tam olarak sahip olamadığımız ilişkimizin yasını tutmaya başlıyorum.

Belki de tüm bunlar, ona hiç söyleyemediğim bazı şeyleri söyleyebilmeyi dilememe neden oldu. Ve genellikle taş parçalarıyla konuşmazken, burada yalnızım, o yüzden... neden olmasın?

Tekrar ismine bakarak usulca başlıyorum, "Daha yakın olamadığımız için üzgünüm. Bir yetişkin olarak bunun gerçekleşmesi için daha fazlasını yapabilirdim. Ama sen de ben çocukken daha fazlasını yapabiliydin.

"Onayınızı almak için can attım ama hiç alamadım. Aynı şeylere önem vermediğimiz için kendimi hep ailenin yüz karası gibi hissettim. Ama birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamaya çalışıyorum. Yaşadığımız için minnettarım. At sevgisini paylaştığımız için minnettarım. O zamanlar gerçekten en güzel zamanlarımızdı." Taylor işaret edene kadar bunu hiç düşünmemiştim, ama çok haklıydı.

"Çiftlikte yaptıklarımız hoşuna gidecektir. Keşke bittiğinde görebilseydin." Sonra başımı eğiyorum, Taylor'ın babasının hâlâ onunla olduğunu hissettiğini söylediğini hatırlıyorum. "Kim bilir," diye devam ediyorum. "Belki görürsün. Bu işler nasıl yürür bilmiyorum ama... umarım öyle olur."

Ve sonra en lanet şey oluyor. Bir esinti bakışlarımı yukarı doğru çekiyor ve diğerlerinden daha koyu gri bir bulut fark ediyorum. Ve... neredeyse dörtmala koşan bir at şeklinde görünüyor.

Sadece bir saniye sürüyor - bulutlar değişiyor ve hareket ediyor ve eğer gökyüzünde bir at varsa ya da onu bilinçaltımdaki bir tür hüsnükuruntudan yarattıysam, daha yakından inceleyemeden kayboluyor. Ve sonra kar yağmaya başlıyor.

Arkamda bir yerde bir araç sesi duyduğumda dönüp mezarlığa bakıyorum ve Taylor'inkine benzeyen bir SUV görüyorum - ve muhtemelen yetmiş beş metre uzakta olmasına rağmen, inen ve kesinlikle babasının adını taşıyan yakındaki bir mezar işaretine doğru yürüyen kızıl saçlıyı yanıltmak mümkün değil.

Onu düşünmemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Ya yaptığımız konuşmaları anımsıyorum ya da bana onu hatırlatan rastgele bir şey görüyorum - kızıl saçlı biri, bir kaniş, bir pasta. *Basit bir pastanın -herhangi bir pastanın- artık seni istemediği belli olan bir kızı düşündürmesi oldukça kötü.* Bu düşünce karşısında cesaretim kırılmış bir şekilde iç çekiyorum.

Ve onu öptüğümü hatırladığımda, onu nasıl bu kadar yanlış tanıdığımı anlamıyorum. Ya da neden aniden beni ittiğini.

Son olarak babamın mezarına son bir kez baktım ve mırıldandım: "Hoşlandığım bir kız var. Hem de çok. Sanırım benimle işi bitti. Bu berbat bir şey. Ama sanırım emin olmak için şimdiki zaman gibisi yok."

Ve böylece ıslak kardan korunmak için paltomun fermuarını çekip ona doğru ilerliyorum.

Taylor

Her Şubat ayında babamın mezar taşındaki ipek çiçekleri, ölümünden bir yıl sonra bir el sanatları dükkanından aldığım tahta kalplerden oluşan bir demetle değiştiriyorum. Hava şartlarından yıpranıyorlar ama tıpkı sevgililer günü kutusu gibi onları da yeniden boyuyorum.

Normalde ayın başlarında gelirim ama bu Şubat birden fazla açıdan alışılmadık bir Şubat oldu. Kalp buketini vazoya yerleştirirken, o yollardan birinin bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Sanırım onunla tekrar karşılaşmak kaçınılmazdı. Umarım kalbim buna dayanabilir. Her zaman olduğu gibi, onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor selamlama amacıyla. Sonra alaycı bir atıyor. "Mezarlıktan bir barda takılıyormuşuz gibi oldu, değil mi?"

Ona bilemeyeceğimi söylemek istiyorum. Belki de barlara gidiyordur. Ben gitmiyorum. Bu bana ne kadar farklı hayatlar yaşadığımızı hatırlatıyor ve bildiğim kadarıyla onun her şehirde bir kızı var. Nazikçe, "Evet, aslında buraya çok geliyorum," derken bile bu düşünce kararımı güçlendiriyor.

"Bu benim ilk seferim," diyor bana. "Cenazeden beri yani."

"Nasıl gidiyor? Burada olmak zor mu?" Anlamlı bir konuşma yapmak istemiyorum, ama kendime rağmen önemsiyorum.

"Bu... tamam," diye cevap veriyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Belki de sonunda kaybımın üstesinden gelmeye başlıyorum. Bu konuda bana yardım ettin."

Sadece başımı sallıyorum. Daha fazlasını söylemek istiyorum çünkü onunla birlikte olmayı hâlâ kolay buluyorum. Artık bundan nefret etsem bile. Ama karışık mesajlar vermek istemediğim için sessiz kalıyorum.

"Bu arada," diyor rotasını değiştirerek, "sana iyi haberlerim var. Jasmine şehri terk ediyor."

Bunu nereden biliyorsun? Nereye gidiyor? Utah'a mı? Ben sadece "Oh?" diyorum.

"Onu bir gün sokakta gördüm ve bana New York'a taşınabileceğini söyledi. Detayları sormadım ama dün annem onun annesiyle karşılaşmış ve Jasmine'in Manhattan'da lüks bir butikte işe girdiği söyleniyor. Görünüşe göre butik sahibi onun influencer statüsünün iş çekebileceğini düşünmüş."

Kendime rağmen rahatladım. Elbette, bir parçam onun biraz daha acı çekmesini isterdi, ancak başkalarının içsel mücadelelerini bilmediğimiz doğru ve onu hayatımdan çıkardığım için mutluyum. Ve

Belki bu gördüğüm saça dokunma olayını açıklar. Ama onun gidişi benimle onun arasında hiçbir şeyi değiştirmez. "Büyük Elma, ona Sweetwater'ın verdiğinden çok daha büyük şeyler vermeli."

Başını onaylar gibi arkaya doğru eğiyor, sonra da "Umarım bu onun için yeni bir başlangıç olur" diyor.

Yine sadece başımı salladım.

Aramızdaki sessizlik sürerken ve kar daha sert yağmaya başlarken, sonunda "Seni mezar ziyaretinle baş başa bırakmalıyım" dedi.

"İşim bitti," diyorum ona, "ama burası oldukça soğuk ve ıslak olmaya başladı, o yüzden ben..." Arabamı gösteriyorum.

Sessizce başını sallıyor, sonra da gitmek için dönüyor ama birkaç saniye sonra durup bana bakıyor. "Taylor, yanlış bir şey mi yaptım?"

Hazırlıksız yakalandım, gözümü kırıştırdım, tuhaf görüldüğümünden emindim. "Ha?"

Tavrı değişti ve şimdi biraz kızgın, taş suratlı görünüyor. "Belli ki artık beni görmek istemiyorsun. Nedenini merak ediyorum." Etrafımızda kar savrulurken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Her ne kadar sormakta haklı olsa da, içgüdüsel olarak okulda rastgele zorbalarla karşılaştığım günlere geri dönüyorum. Buna rağmen, tıpkı geçen hafta Jasmine'le yüz yüze geldiğim zamanki gibi, kendimi toparlayıp cevap veriyorum: "Dükkânda çok meşgul olduğumu açıklamıştım. Sevgililer Günü'ne sadece birkaç gün ." Sonra gülümsemeye bile zorladım. "Kalp şeklinde unlu mamuller, biliyorsun. Burası bir lokanta değil."

Ama şaka girişimim boşa çıktı ve beni rahat bırakmadı. "Tek sebebin bu olduğuna emin misin?"

Derin bir nefes alıp geri veriyorum. Sonra da ona daha detaylı bir cevap veriyorum ama yine aynı şekilde boş. "Bak, ikimiz de batmış durumdayız. Çok farklı hayatlarımız var. Seninle vakit geçirmek güzeldi ama yakında gidiyorsun ve benim de yapmam gereken pastalar var, o yüzden..."

Sesim kesildiğinde boğazıma bir yumru oturdu ve cevap vermeye başladığında minnettar oldum - ta ki benimle yüzleşene kadar, "Yani işimiz bitti mi? Öylece bitti mi?"

Derin bir nefes daha çekiyorum, rahatsız oluyorum. Göğsüne bakıyorum, büyük kar tanelerinin paltosuna düşüp erimesini izliyorum, çünkü bakışlarıyla buluşamıyorum. "Ben... ne söylememi istediğinden emin değilim."

"Boş ." diyene kadar uzun bir süre gözlerini üzerimde hissediyorum. Anlıyorum. Ama bil diye , istediğim bu değil."

Sonra hiç beklemediğim bir anda yaklaşıyor, bir avucunu yüzüme doğru kaldırıyor ve diğer yanağımı öpüyor - mezar taşlarının arasından geçip gitmeden hemen önce.

Yağan karın içinde öylece duruyorum, donuyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. Birkaç hafta önceki o ilk yanak öpücüğünü yoğun bir şekilde hissettiğimi sanıyordum ama bu seferki aşk, tutku, kalp ağrısı ve pişmanlık gibi aynı anda içimde eriyor.

Annem haklıydı. Nasıl olsa incineceğim. Öyleyse neden onu kendimden uzaklaştırıyorum? Mezarlık boyunca aramıza mesafe koydukça, peşinden gitmek ya da adını söylemek geliyor içimden. Ona üzgün olduğumu söyle. Korktuğumu söyle. Çok derinde olduğumu söyle.

Ama gururum buna izin vermiyor.

Onu daha önce tanıdığımda, gülünen, herkesin içinde ağlayan ya da korkunç bir alay yüzünden yüzü kıpkırmızı olan kız bendim. Eminim *onun* hafızasında da ben o kızmım. Ve şu anda arkasını dönse, yine ağlamak üzere olduğumu görecektir.

Artık o kişi olmak istemiyorum. Burada pek bir şeyim olmayabilir ama en azından onurumu koruyarak yürüyüp gideceğim.

Soğuğa ve kara yağmen babamın mezarına doğru dönüyorum, Tahoe'nun ayrıldığını ve mezarlığın tekrar sessizleştiğini duyana kadar orada duruyorum. Sonra arabama geri dönüp Start düğmesine basıyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Harika.

11 Şubat

Luke

Dün Taylor'la yaptığım konuşma beni sönük bıraktı, bu yüzden ahırda yaralarımı sarıyorum-şu anda ilgiyi seven küçük siyah benekli midilli Duchess'i fırçalıyorum.

Taylor'mezarlıkta bana söylediklerine benzer şeyleri ben de kadınlara söyledim. Ve bunun her zaman anlamı şudur: *Senden hoşlanmıyorum.*

Sorun şu ki: Benden hoşlanıyor *gibi*di. Ve tıpkı son mesajlarında olduğu gibi, kelimeler doğru gelmedi.

Bu hüsnükuruntu mu? Genellikle kadınların onu reddetmek yerine peşinden koştuğu bir adamın kibirli argümanları mı?

Olabilir.

Ama okuldayken Taylor'da sevdiğim şey - ve son zamanlarda yine -Açıklığı ve gerçekçiliği idi. Vücudunda sahte bir kemik bile yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum. Ve çok iyi yalan söylediğini sanmıyorum.

Tabii yine kendimi kandırmıyorsam.

"Atların nesini seviyorum biliyor musun?" Düşes'e mırıldanıyorum. "Köpekler gibisiniz, strateji kurmuyorsunuz. Duygularınızı saklamıyorsunuz. Her şeyi gerçek tutuyorsunuz."

Buna karşılık midilli, ben konuşmaya başladığımda fırçanın hala tüylerinin üzerinde olduğu yere bakmak için başını çeviriyor, sanki şöyle der gibi: *Dinlemek umurumda değil ama işinin başına dön.* Bu beni güldürüyor. En azından biraz. "Dediğim gibi, gerçekçi ol."

Annem binicilik kıyafetleriyle ahıra girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum.

"Bayan Düşes'le işimi bitireyim," diyorum ona, "sonra da eyerlerimizi alayım."

Dün yağın kar kısa bir süre hızlıca yağsa da fazla bir şey ifade etmedi ve biz de dışarı çıkıp temiz havada bir gezintiye çıkmanın ikimize de iyi karar verdik. Emlak işlerinden, Taylor'la birkaç gün öncesine kadar olan ilişkimizi özlemekten, *her şeyden* uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Bu bir yalan, her şey değil. Canyon Life yöneticilerimle her gün kontrol etmeyi umursamıyorum ve hala üzerinde çalışarak canlanıyorum

planları var. Ancak Taylor'ın durumu şu anda tüm bunları gölgede bırakıyor.

Saat gibi, annem "Taylor'ı tekrar davet etmelisin. Onu daha yakından tanımak isterim."

İçimi çektim ve kısa tuttum. "Bu iş bitti."

Annemin yüzünün düştüğünü hissetmek için gözlerimi Düşes'ten ayırmama gerek yok. "Olamaz. Neden?"

Ona sadece bir bakış attım.

O da yüksek sesle ve net bir şekilde okuyor. "Bu konuda konuşmak istemiyor musun?" "Hayır. Sadece atlarla takılmak istiyorum. Ve seninle." eklemeyi unutma.

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Dahil edildiğim için minnettarım."

Duchess'in kuyruğuna hafifçe vurarak onu nazikçe otlağa geri gönderirken atlar için "Beni sakinleştiriyorlar," diyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor vakit kaybetmeden. Kafamı kaldırdığımda beni hazırlıksız yakaladı.

"Her zaman öyleydi, sen küçükken bile. Ne zaman başın derde girse ya da babanla bir anlaşmazlığa düşsen, buraya, ahıra gelirdin."

Geçmişini düşünmeye çalışıyorum. "Sanırım bu kadar eskiye dayandığını fark etmemiştim. Sadece taşındığımızda atlardan ayrılmanın neredeyse arkadaşlarımdan ayrılmak kadar zor olduğunu biliyordum."

"Sanırım atlar da senin arkadaşındı," diyor Leydi Jane'i ahırından çıkarırken. "Sadece farklı bir şekilde."

Ben sırtına yün bir battaniye yerleştirirken annem palomino'nun dizginini tutuyor. "Tek bildiğim, ayrıldığımda bu çocukları özleyeceğim."

"Onlar da seni özleyecekler," diyor bana küçük bir gülümsemeyle. "Onları artık benim yapamayacağım şekilde şımartıyorsun."

Leydi Jane'in eyerini yerine koyarken anneme, "Belki artık eve biraz daha sık gelirim. Doğruyu söylemek gerekirse, çiftliği ilkbaharda görmek isterim. Ve yazın. zaman oldu." Annem ve babam Sweetwater'a döndüğünden beri ziyaretlerimin çoğu Şükran Günü ve Noel'de, hiçbir şeyin yeşil olmadığı ya da çiçek açmadığı zamanlarda oldu.

İşte o zaman annem atın başına eğilip kaşlarını kaldırarak bana "Batıya dönmek istediğine emin misin?" diye sordu.

Ona bir bakış daha attım. İsteklerin konuyla ilgisi yok. "Orada yürütmem gereken bir işim var."

"Ve *burada* çalıştıracak yeni bir tane var."

12 Şubat

Luke

"Siz ikiniz annemle işbirliği mi yapıyordunuz?" Bakışlarımı TJ ve Billy arasında gidip getirerek soruyorum. Billy'nin garajının arkasındaki ateş çukurunun etrafındayız ve altılı bira içiyoruz. Atlar gibi, sanırım ben de eski dostlarımla birlikte olmayı kolay buluyorum. Utah'ta bir sürü arkadaşım var, ama seni sonsuza dek tanıyan insanlarla birlikte olmakta bir şeyler var. Şu anda ikisine de suçlayıcı bakışlar atıyor olsam bile.

TJ şaşkın görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun, dostum?"

"Birdenbire benim Utah'a geri dönmem hakkında gürültü yapıyor.

Kentucky'de kalmamı öneriyor."

"Eh," diyor Billy omuz silkerek, "artık açacak büyük bir at parkınız olduğuna göre..."

Gözlerimi deviriyorum. "Ve batıdaki başka bir işletmenin iki şubesi."

İşte o zaman TJ bakışlarını daraltıyor. "Yine de bundan pek bahsetmiyorsun. Demek sensiz de iyi idare ediyor."

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. Herkesin sanki benim başka bir yerde koca bir hayatım yokmuş gibi davranması da neyin nesi? "İşimin yanı sıra uğraşmam gereken çok şey var."

TJ omuz silkiyor. "Yeterince adil."

"Ve orada iyi insanlar olduğu için şanslıyım. Eve ilk döndüğümde birkaç yangını söndürmek zorunda kalsam da o zamandan beri sorunsuz olduğu için şanslıyım."

"İşte böyle," diye sırtarak cevap veriyor, yumruğundaki bira kutusunu hafifçe ezerek. "Ait olduğun yere, Sweetwater'a geri dönebilirsin."

Bunu görmezden geliyorum, sadece bundan rahatsız olduğum için değil, Billy'nin arkasında bir şey gözüme çarptığı için. Normalde fark etmeyeceğim koyu kırmızı bir RAV4 - dikiz aynasından sarkan küçük kırmızı kumaş kalp hariç. Taylor ne zaman benimle bir yerde buluşsa onu göürdüm. "Bu Taylor'ın arabası mı?"

Billy omzunun üzerinden bakar. "Evet. Geçen gün mezarlıktan çekmek zorunda kaldım. Alternatör hiçbir uyarı vermeden bozuldu. Bir parça bekliyorum, umarım yarın gelir."

Gözlerimin kocaman açılmasına izin verdim, oradaki konuşmamızdan hemen sonra olması gerektiğini fark ettim. "O iyi miydi? Soğukta çok uzun süre beklemek zorunda kaldı mı?"

Billy'nin bakışı aşırı tepki verdiğimi gösteriyor. Belki de öyleyim ama onun yolda kaldığını düşünmek hoşuma gitmiyor. "Sakin ol dostum, o aradıktan on beş dakika sonra çekiciyle oradaydım."

Başımı salladım, rahatlamıştım ama aynı zamanda *beni* aramayı tercih etmediğinin de farkındaydım, yeni ayrılmış olmama ve Billy'den çok daha yakın olmama rağmen.

Ama aklıma başka bir şey gelince bu cesaret kırıcı düşünceden sıyrılıyorum. "Kahretsin, pastaneden bir pasta kazandığını sana haber verecektim."

Eski dostum kutlama için bir yumruk atıyor ve yumruğunu kendisine doğru , "Cha-ching! Tam zamanında. Yıllardır kartımı o kutuya atıyordum." Sonra ateşin karşısında hafifçe öne doğru eğiliyor, ta ki bana baktığını fark edene kadar. "Neden bu kadar depresif görünüyorsun dostum? Baban yüzünden mi?"

Derin bir nefes alıp geri veriyorum. Görünüşe göre poker suratım yok. Ama dürüst olmamak için bir neden yok. "Hayır," diyorum. "Bu... Taylor."

"Ha?" Billy mırıldanır.

"Taylor Mulvaney?" TJ soruyor-sanki hepimiz Taylor adında başka birini tanıyormuşuz gibi.

Sonra Billy bana sinsi bir sırıtış attı. "At parkının onun fikri olduğunu açıkladığında neler olduğunu merak etmiştim."

"At parkı onun fikri miydi?" TJ yankılanıyor. Spor salonunu kullanmam için izin almasına rağmen, o ikinci toplantıda yoktu ve kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Evet, bu onun fikriydi. Ve eve döndüğümde beri birbirimizi biraz gördük. Çok değil," diye devam ediyorum, "çünkü ikimiz de meşguldük. Ama bir araya geldiğimiz zamanlar... gerçekten çok iyiydi."

Billy bana sırttmaya devam ediyor ve TJ şok edici yeni bir kavramı kafasına yerleştirmeye çalışan bir adam gibi görünüyor.

Ona merhamet etmeye ve biraz daha arka plan sağlamaya karar verdim. "Liseden beri ondan hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" TJ bana öylece bakıyor, sesi hâlâ tamamen karanlıkta geliyor.

"Son sınıftayken sevgililer dansında beni ekti ve o gece Jasmine'le bu şekilde birlikte oldum."

Bunun üzerine TJ'in çenesi düşer. "*Bu* yeni bir haber. Ve sen de birini tanıdığını sanıyorsun." Gözlerini deviriyor.

Ve elimde olmadan gülüyorum. "Tıpkı ergen bir kız gibi konuşuyorsun, Teej." Ama kahkahalarım o kadar çabuk kayboldu ki. "O gelmeyince utandım ve sanırım sizi bilgilendiremeyecek kadar toydum."

"Peki, günümüze dönelim," diyor Billy, konuyla yakından ilgileniyormuş gibi görünerek. "Onunla şimdi mi görüşüyorsun?"

"Hayır," diye düzeltiyorum. "*Öyleydim*. Bu yüzden depresif görünüyorum, hatırladın mı?"

Devam edin."

"Ayrıntılar," diyor TJ.

İçimi çekiyorum ve düşünürken bakışlarımı alevlerin bırakıyorum. "Her şey harika gidiyordu. Harika bir sohbet. Her şey harikaydı. Hızlı olmasına rağmen, daha da ileriye götürmenin eşiğinde olduğumuzu düşünüyordum ki, birdenbire benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sordum, hayır dedi. Yani işlerin neden değiştiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Ateşin karşısında, Billy düşünceli bir dedektif gibi çenesini sıvazlıyor ve ardından, "Bana sorarsan, Taylor sıradan bir şeyle ilgilenecek bir kadına benzemiyor," diyor.

"Gündelik bir şey istediğimi kim söyledi?" Ben de karşı çıktım.

"Dostum," diye araya girdi TJ, "milyonlarca kilometre uzakta yaşıyorsun. Onun burada bir işi var; senin *orada bir* işin var. Muhtemelen durup düşündüğünde hiç akla gelmeyecek bir şey gibi görünmüştür. Başka ne olabilir ki?"

Tamam, burada gerçekten mantıklı mı konuşuyor? Karar veremedim, biraz kafam karıştı. "Evet, ama... Yani... Ben hiç demedim ki..."

TJ bana "Belki de sorun budur," diye bilgi verdi. "Onun duymak isteyebileceği şeyleri hiç söylemedin."

Billy bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Bu adamın sorunu, Teej, kızlarla arasının çok iyi olması. Buradaki Bay Yakışıklı Romeo bunun için hiç uğraşmak zorunda kalmadı, kızlar ona akın ediyor."

"Ve şimdi bazen *düşünmek* gerektiğini zor yoldan öğreniyor." TJ sözlerini, sanki ben bir tür mankafaymışım gibi kafasını işaret ederek bitiriyor.

Çenemi indirerek "Siz bana aptal mı diyorsunuz?" diye sordum.

Billy başını sivri bir şekilde eğiyor. "Dediğim gibi, Taylor'ı iyi tanımıyorum ama... senin çıktığın diğer kızlara benzemediğini söyleyebilirim."

"Hey, uzun zamandır yoktum, kiminle çıktığım hakkında hiçbir fikrin yok." Arkadaşlarım sadece birbirlerine bakıyorlar. "Elbette biliyoruz," diye yanıtlıyor TJ. "Kendine çok güvenen, ne istediğini bilen ve muhtemelen bunun peşinden gitmekten korkmayan süper muhteşem kızlar."

Bunu bir dakika düşündükten sonra, itiraf edecek kadar büyük bir adamım, "Tamam. Suçluyum."

"Ve bu Taylor Mulvaney değil," diye Billy. "Hayır," diye onaylıyor TJ.

Aralarında şüpheyle bir ileri bir geri bakıyorum. "Siz ne zamandan beri Taylor'ı bu kadar iyi tanıyorsunuz?"

Sanki kendini kontrol etmesi gereken kıskanç bir erkek arkadaşım gibi ikisi de gözlerini dört açıyor. Belki de öyleyimidir. Kafam allak bullak oldu.

"Kardeşim, ben sadece arabasını tamir ediyorum ve ara sıra ondan atıştırmalık alıyorum. Sakin ol."

Ama sonra TJ'e odaklandım. "Peki ya *sen*?"

Ellerini masumca havaya kaldırır. "Hey, ben sadece müdavimlerinden biriyim. Ne de olsa hanımefendi çok güzel kurabiye yapıyor. Ve Mags'i görmem lazım. Ama rahat olabilirsin çünkü bu kadar, Romeo." Sonra bana yan gözle bakıyor. "Daha kötüsünü de yapabilirsin. Batırmış olman çok kötü."

Durumu analiz ederek bir nefes daha veriyorum. "Yani... diyorsun ki, benim gideceğimi düşünüyor ve benim bu işte gerçek anlamda olmadığımı mı düşünüyor?"

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor Billy.

TJ sadece omuz silkiyor ve soruyor, "Peki sen?"

Gidiyor musun?" "Şey, evet. Ama..."

"Ama ne?"

İşte o zaman aklıma geldi. Taylor'la aramızdaki ilişkinin normalleştiğini hissettiğim son seferde bana parkı işletmenin "nasıl yürüyeceğini" sormuştu ve ben de neşeyle ona yılda birkaç kez geri döneceğimi söylemişim. Gerçek şu ki, geçtiğimiz altı hafta boyunca her biri beklenmedik ve sarsıcı olan o kadar çok şey oldu ki, o kadar ilerisini düşünemedim. Sanırım ilişkimiz ilerlerse, o köprüye geldiğimizde geçeceğimizi varsaydım, ama... Bunu hiç söylemedim. *Hiçbir şey* söylemedim.

"Tamam, dürüst olmak gerekirse," diyorum onlara, "aramızdaki şey gerçekten yeniydi, bu yüzden duygularımı açıklamam ya da gelecek hakkında konuşmam gereken bir noktada olduğumuzu düşünmedim."

Durdum, iç çektim. "Ama aynı şekilde, belki de... uğraştığım kızı hatırlamam gerekiyordu."

TJ'in dediği gibi, onu bu kasabaya bağlayan işi. Çok fazla ilişki yaşadığından emin değilim. Ve evet, sıradan bir kaçamak yapacak bir kadına benzemiyor. Bunların hepsi benim için açık olmalıydı. Ama her birini kaçırdım, kendimi başka şeylere kaptırdım.

"Bir bakıma," diye devam ediyorum, başımı sallamak için duraklıyorum, "bu tıpkı liseye dönmek gibi. Gerçekten bu işin *içinde* olduğumu bildiğinden emin değildim. Ve şimdi fark ettim ki... öyleyim."

Belki de bu bir fark yaratmayacak. Ama en azından bilmesine izin vermeliyim.

Geçmişteki hatalarımı düzeltemem. Geçmişle ilgili *hiçbir şeyi* düzeltemem. Ama ikimize de yeni, daha iyi bir anı vermek için yeniden yapmayı deneyebileceğim bir gece var.

13 Şubat

Luke

Babamın SUV'sini Ana Cadde'yi çevreleyen kaldırım kenarlarından birine çektiğimde, her zamankinden daha kalabalıktı ve Sweetheart Pastanesi'ne şöyle bir göz attığımda buranın tıklım tıklım dolu olduğunu gördüm. Bu da mantıklı - Sevgililer Günü'nden bir gün önce ve bana çok açık bir şekilde belirttiği gibi, bu onun yoğun zamanı.

Bugün onu görüp görmememin bir önemi yok, her halükarda cebimdeki küçük zarfı tezgahın üzerindeki kalp şeklindeki kutuya atmak için buradayım.

Yine de, kapıyı iterken kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyor. *Kahretsin, bu kız için çok kötüsün.* Arkadaşlarımın da yardımıyla bunu zamanında fark edip bir şeyler yapmaya çalıştığım için mutluyum.

Lokantanın -ya da bekleyin, pastanenin- etrafına baktığımda sipariş vermek ya da almak için bekleyen insanlar, kalp şeklinde bir vişneli turtayı kutulayan Geneva, müşterileri çağıran Kyra ve kek ya da kurabiye atıştıran müşterilerin oturduğu birkaç kabin görüyorum. Ama Taylor yoktu. Arka tarafta bir şeyler pişiriyor olmalı.

Hayal kırıklığı, neredeyse dengemi bozacak bir dalga halinde üzerime çöküyor. Sanırım onu gerçekten görmek istemiştin, dükkânın karşısında göz teması kurmak istemiştin, kutuya bir şey koyarken beni fark etmesini istemiştin. Tekrar söylüyorum, Taylor Mulvaney için kötü hissediyorum.

Ama sorun değil. Mutfakta meşgul olabileceğini biliyordum. Bu yüzden plana devam ettim.

Yaşlı bir kadın elinde pembe bir kutuyla tezgâhtan ayrıldığında ben de bir adım öne çıkıyorum. Kyra çoktan Geneva'ya doğru bakmış ve şöyle demişti: "Bayan Brown'ın park ettiğini görüyorum, izci kızların kekleri için gelmiş. Vakit bulur bulmaz size yardım edeceğim."

Küçük zarfımı kutuya yerleştirmek için zamanı kullanıyorum ve yıllar önce aynı yuvadan geçirdiğim sevgililer günlerine geri dönüyorum. Komik, o günlerin çoktan geride kaldığını sanıyordum.

o zaman Kyra bana dönüp, "Nasıl yardımcı olabilirim-oh, sensin. Merhaba."

Sesimi alçak tutarak, "Bana bir iyilik yapar mısın? daha önce? Taylor'ın yarına kadar bu kutunun içine bakmasını sağlayabilir misin?" "*Kesinlikle*," diye cevap verir Kyra, gözlerinden bunu anladığı anlaşılmaktadır.

Romantik bir şeyler .

"Unutmayacağına söz ver," diye ısrar ediyorum. "Bu çok önemli."

"Endişelenme, bana güvenebilirsin" demek için komplocu bir sırtış atıyor.

Taylor

"Hey, Taylor!"

Fıstık ezmeli kurabiye hamuru açtığım yerden başımı kaldırıp Kyra'nın geçiş penceresindeki bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Evet mi?"

"Daha sonra kalp kutuna baktığından emin ol, tamam mı?"

Bu hiç bir şey. ". ne var?" "Bilmiyorum. Ama sadece içine bak."

Omuz silktim. "Tamam, tabii." *Her neyse*.

"Hey, Taylor." Bu sefer pencereden bakan Cenevre.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Evet?"

"Fıstık ezmeli kurabiyemiz azalıyor."

Hızlıca başımı sallayarak cevap veriyorum. "Şimdi onun üzerinde çalışıyorum. Azalan başka bir şey var mı?"

"Kapkekler raflardan uçup ," diyor bana.

Tekrar başımı sallıyorum ve yorgun bir nefes veriyorum. "Fırından altı düzine çıkıyor..." Zamanlayıcıya bakıyorum. "İki dakika. Ara verirsen onları dondurabilirsin. Olmazsa, en kısa sürede hallederim."

14 Şubat

Taylor

Birden fazla açıdan uzun birkaç gün oldu. Pastanede meşguldük, arabam yoktu ama Finch Oto Tamir'e her geldiğinde ödemem gereken yeni bir alternatörüm var ve... Luke'u her düşündüğümde -ki bu sık sık oluyor- neredeyse nefes alamıyorum. Ama kendime şunu söylemeye çalışıyorum: *Şimdiden bu kadar kötüyse, işlerin daha da ciddileştiğini ve birdenbire hayatınızdan çıktığını düşünün.*

İyi tarafından bakarsak: Maggie ile dükkânda yalnızım, Geneva ve Kyra'yı çoktan hak ettikleri dinlenmeleri için evlerine gönderdim. Saat yediyi geçti ve ben hala çalışıyorum - bir parti krema karıştırıyorum - ama saat beşten beri hiç müşterimiz olmadı ve yakında dükkanı kapatıp eve gideceğim, kitaplarda bir Sevgililer Günü daha.

Tam o sırada ön kapı açılır ve Billy Finch içeri girer.

Gözlerimin kocaman açılmasına izin veriyorum. "Lütfen burada olduğunu söyle çünkü arabam hazır," diyorum iç camdan.

Başını "seni hayal kırıklığına uğratmak üzereyim" der gibi eğiyor. "Üzgünüm, Taylor. Hâlâ o parçayı bekliyorum, ama daha önce aradığımda, adam *gerçekten* yarın elimde olacağına söz verdi." Sonra gülümsüyor. "Bedava pastam için buradayım." Yine de vitrini incelerken gülümsemesi kayboluyor. "Eğer kaldıysa."

İşimi bir kenara bırakıp kendime bir göz atmak için etrafta dolaşıyorum. At kuyruğumdan kaçan bir tutam saç görüşümü engellediğinde, onu bir kulağımın arkasına itiyorum. "Çikolatalı ganajlı ve çilekli, çırpılmış tereyağlı kremamız var. Bunlardan hiçbiri size hitap etmiyorsa, ne istediğinizi söyleyin, yarın yaparım."

Omuz silkiyor. "Ben çilekliyi alacağım. Jessie Ann çileği sever."

Jessie Ann Billy'nin uzun zamandır kız arkadaşı ve tahminimce Sevgililer Günü için ona bir şey almayı unuttu ve *son* erkek müşterimin benimle paylaştığı gibi şehrin dışındaki çiçekçide çiçek kalmadığını öğrendi. Bir erkek 14 Şubat'ta bu kadar geç gelirse, genelde böyle olur.

Pastayı kutularken ona "Karta ihtiyacın olursa eczane hâlâ açık" diye haber verdim.

Endişeli ifadesi bana bunu da unuttuğunu söylüyor. "Sen bir cankurtaransın, Taylor."

Birkaç gün çok yorucu geçti, artık posta siparişi ile değil de ayaktan iş yapıyorum ve beynim kızardı ama sanırım bazı devreler hala bağlantı kuruyor.

Ona güzel pembe bir kutu uzatırken, "Sevgililer Günün kutlu olsun, Billy" diyorum. On dört Şubat'ta burada yaptığımız şey budur. Her müşterimize mutlu ve kalp dolu bir tatil diliyoruz. Kendimizi gerçekten mutlu hissetmesek bile

-Değilim ama sanırım iyi rol yapıyorum.

"Sevgililer günün kutlu olsun, Taylor."

O gittiğinde, dili ağzının bir tarafından sarkan sadık yoldaşım Maggie'ye bakıyorum. "Senin de Sevgililer Günün kutlu olsun Mags," diyorum usulca. "Görünüşe göre her zamanki gibi sadece sen ve ben varız. Kapıyı kilitleyip eve gitmeye ne dersin? Üzerinde adım yazan donmuş lazanya yemeği var ve belki ikimize de birer kek ısmarlarım. Bunu hak ettik, değil mi?"

Tezgâha döndüğümde, önümdeki sevgililer günü kutusunun üzerine ıslak bir krema damlası düşüyor ve anında saçımdan geldiğini fark ediyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, "*bu* ne zamandır orada?" Kurumaya vakti olmadığına göre çok değil; Billy geldiğinde karıştırdığım partiden olmalı. Ve kutunun üzerinde leke bırakabilir. Bu dünyanın sonu değil, çünkü her zaman yeniden boyayabilirim, ama... İşte o zaman krema damlasının gevşek bir şekilde yayıldığını fark ettim.

bir kalp. Bir tarafı diğerinden daha büyük ama yine de bir kalp.

Ve sonra nefesim kesildi. Kyra bugün bana iki kez kutuya bakmamı hatırlattı ama her seferinde o kadar meşguldüm ki bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Tamamen unutmuştum, o anda belki içine benim için bir sevgililer günü hediyesi koymuştur diye düşündüm.

Ama bu şekilde bir kalp , bu genellikle bir arkadaştan gelen bir karttan daha önemlidir. "Şimdi ne olacak baba?" Fısıldıyorum. Sonra kapağın mandalını açıp çekiyorum.

Her zamanki kartvizitlerin üstünde, üzerinde adımın özenle basılı olduğu küçük kırmızı bir zarf var. Belki de Kyra'dan gelen bir karttır. Ne kadar tatlı.

Parmağımı mühürlü kapağın içine sokup açıyorum ve okulda birbirimize verdiğimiz gibi eski moda bir sevgililer günü hediyesi çıkarıyorum. Karikatürize edilmiş kırmızı bir midillinin üzerinde şöyle yazıyor: *Oyalanmayı bırak ve benim sevgilim ol.*

Gülümsüyorum, sonra ters çeviriyorum ve hayatımın şokunu yaşıyorum. Ya da-şey-

Hayatımın *ikinci* şokunu bu kutudan yaşadım.

Kyra'dan değil.

Luke'un el yazısını, adını görmeden önce bile, uzun zaman önce yazdığı sevgililer günü mektuplarından ve kalp dileklerinden hatırlıyorum. Ama yazdığı sadece ismi değil.

Sevgililer Günü'nde saat 7:15'te okulun spor salonunda buluşalım.
Günün kelimesi: Dans. Bana hala borçlusun.

Ne? Yorgun zihnim notu anlamaya çalışıyor. Luke benden sevgilisi olmamı istiyor ve bunu bir atla teklif ediyor, ki bu çok sevimli. Ve onunla dans için buluşmamı mı istiyor? Okulda mı? Bu kısım pek mantıklı değil.

Ve ben onu uzaklaştırmadım mı? Kendime bunun en iyisi olduğunu söyleyip durmuyor muyum? Peki neden kalbim şu anda bu kadar hızlı atıyor? Neden ilk dürtüm onun olduğu yere uçmak ve kendimi onun güçlü kollarına bırakmak? Belki de bir zamanlar o spor salonuna muhteşem bir elbiseyle girme fantezimi hiç unutmadım.

Bu kesinlikle imkânsız. Sweetheart Bake Shop (Not a Diner!) tişörtünün üzerine giydiğim kirli önlüğe bakıyorum, sonra saçımın dağınık bir at kuyruğu olduğunu ve içinde krema olduğunu hatırlıyorum. Sonra kapının üstündeki duvarda asılı duran eski lokanta saatine bakıyorum ve saatin 7:20 olduğunu görüyorum.

7:20!

Şimdiden geç kaldım ama en azından *bunu* bulmam dört yılımı almadı.
Davetiye.

"Mags, gitmeliyiz! Çabuk!"

Önlüğümü başımdan fırlatıp ön kapıyı kilitlemek için acele ediyorum, köpeğimi kucağıma alıyorum, çantamı kapıyorum ve arka kapıya koşup o kapıyı kilitleyorum. Bir yandan da buzdolabına koymadığım bir yığın krema olduğunu hatırlıyorum ama boş vermem gerekiyor.

Sadece arka taraftaki park yerim boş! Arabam nerede?

Olamaz. Billy'nin evinde. Eve yürüyerek gitmeyi planlıyordum. Ama okula evimden çok daha uzak.

Ne yapacağım? Bir kucak dolusu fino köpeğimle ve gitmem gereken yere nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim olmadan orada donmuş bir şekilde duruyorum - çünkü paltomu unutmuşum.

Maggie'ye "Bekle," dedim. "Ona mesaj atabilirim. Ona mesaj atabilir ve nasıl yapacağımı öğrenir öğrenmez yola çıkacağımı söyleyebilirim."

Kucağımda bir köpek varken telefonumu çantamdan çıkarmak kolay değil ama başarıyorum. Bir de baktım ki açılmıyor. Gerçekten mi? O kadar meşguldüm ki şarj etmeyi mi unuttum? Böyle bir şey *asla* olmaz. Ama az önce oldu.

Çaresizlik içinde dükkânımın yanındaki ara sokağa doğru koşuyorum ve eczanenin ışıklarının hâlâ yandığını görünce Ana Cadde'ye çıkıyorum. Maggie ile o yöne doğru koşuyorum ve pencereden Jeff ile Billy'nin sohbet ettiğini görüyorum. Çılgın bir kadın gibi kapıdan içeri daldım. "Arabaya ihtiyacım var!"

İkisi de bana doğru dönüyor, çeneleri düşüyor. "Ha?" Billy sordu.

Jeff ciddi bir endişeyle sorar, "Taylor, iyi misin?" "Bir araca ihtiyacım var! Hemen! Bu acil bir durum!"

"Yaralandın mı?" Jeff sorar, gözleri endişeyle doludur.

"Hayır, sadece bir araca ihtiyacım var! Billy, beni bırak!"

Billy karmakarışık görünüyor, çılgınca cüzdanını karıştırıyor. "Kartım için ödeme yapmam gerekiyor."

"Sana sonra öder Jeff," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Hadi, gidelim! Acil bir durum var!"

"Tamam, tamam geliyorum. Sakin ol. Pastama zarar vermek istemiyorum."

Hâlâ benim için yeterince hızlı hareket etmiyor ama kamyonetine bindiğimizde, ben kucağımda bir köpekle, temkinli bir şekilde soruyor, "Tamam, nereye gidiyoruz? Hastaneye mi? Gece veterineri mi?"

"Hayır, lise," diye bilgilendirdim onu.

Kamyonetin kabininden bana bakıyor, belli ki öncekinden daha da şaşkın. "Lise mi?"

"Evet! Orada öylece oturmayın, sürün!"

Kamyon kaldırımından uzaklaşırken Billy korkmuş görünmeye başladı, sanki psikiyatri koğuşuna gereken biriyle birlikteymiş gibi. Kamyon hareket ediyor ama Billy bana gayet sakin bir şekilde, "Taylor, bu gece lisede etkinlik yok. Kimse orada olmayacak. Anneni aramamı ister misin?"

Çılgın bakışlarımı ona çeviriyorum, bu noktada muhtemelen görüldüğüm kadar çılgın hissediyorum. Sanırım endişesi mantıklı - çok iyi açıklamadım ya da... hiç açıklamadım. Şimdi sakince konuşmaya çalışıyorum. "Luke orada, beni bekliyor. Bana bir sevgililer günü hediyesi bırakmış ama şimdiye kadar bulamadım. Zaten geç kaldım ve hemen oraya gitmezsem onu yine ektiğimi düşünecek."

"Oh," diyor, tüm bunları içine sindirerek. Ve sonra *gerçekten* anlamış gibi görünüyor. "*Ohhh*. Neden öyle demedin?" Sonra da yere bırakıyor.

Luke

Burada, okulun spor salonunda, elimde bir düzine kırmızı gülle tek başıma duruyorum.

Bu sefer bir bakıma daha kötü. Büyük bir jest yaptım. TJ'in eski okulumuza bir kez daha girmeme izin vermesini sağladım ve Taylor'la asla paylaşamadığımız sevgili dansını yeniden yaratmaya çalıştım.

Billy ve TJ'in geçen gece söylediği her şeyin onun geri çekilmesini doğru bir şekilde açıkladığını ve bunun işleri düzelteceğini varsaydım. Ya da en azından kontrol edecek kadar meraklı olacağına. Ya da beni reddedilmiş bir aşağılanma içinde bırakmayacak kadar nazik.

Lanet olsun, şimdi bile reddedilmek acı veriyor.

Saat neredeyse 7:45. *Bu* kadar beklemem çok saçma. Yani, mesajı ne zaman alacağım? *Uyan, Montgomery. O gelmeyecek. Seni sevmiyor.*

Sanırım bunu hak ediyorum. İlk defa duygularıma karşılık vermeyen birine gerçekten değer veriyorum. Ve daha da kötüsü, ona aşık olduğumdan eminim. Eve döneli bir aydan biraz fazla olmuşken bu çılgınca görünüyor ama bu daha da eskiye dayanıyor. Biriyle bir geçmişiniz olduğunda, şu andaki her şey daha anlamlı oluyor.

Ya da en azından bana öyle geldi.

Sanırım bu hayal kırıklığına uğramış Romeo'nun çiftliğe geri dönme vakti geldi. Sonra da Sweetwater'dan ayrılmadan önce yapmam gereken işlere geri dönmeliyim, çünkü birden kalbimi kıran kızla tekrar karşılaşma endişesi duymayacağım Utah'a geri dönmek için sabırsızlanmaya başladım.

Taylor

Köpeğimi kucağıma alıp okulun spor salonuna girdiğimde, en uçtaki sahnenin loş bir şekilde aydınlatılmış, peri ışıkları ve folyo kalplerle süslenmiş olduğunu görmek gerçeküstü. Luke Montgomery koyu renk takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla sahnede duruyor, yanında bir düzine gül tutuyor ve onu hiç görmediğim kadar yakışıklı görünüyor. Bu manzara beni yerimde durdurdu.

Bakışlarımız uzakta birleştğinde, buketi tekrar yukarı kaldırıyor ve sesi yumuşak ama derin geliyor. "Bu Taylor Mulvaney değil mi, kalp dileklerinin koruyucusu."

Maggie'yi daha yakına taşıyorum. "Burada hâlâ sevgililer dansı yapıldığını bilmiyordum," demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

"Bu sadece bizim için," diyor bana. "Hiç yapamadığımız o dans için."

Şimdi sahnenin altında durmuş, ona bakarken başımı sallıyorum ve "Bana bak. Berbat haldeyim. Mags'i getirmek zorunda kaldım çünkü onu eve götürecek zamanım yoktu. Notunu daha önce bulmuş olsaydım, şu anda güzel bir elbise giymiş ve senin kadar harika görünüyor olurdu." Sonra duruyorum, başımı sallıyorum. "Ya da belki de değil, aslında, çünkü mükemmel görünüyorsun ve..." Konuşmayı kesiyorum çünkü az önce yanlışlıkla onun mükemmel olduğunu ağzımdan kaçırdım. Çünkü öyle.

"Daha önce de söylediğim gibi, sen *muhteşem* bir karmaşasın," diyor bana. "Söz veriyorum, sen de bana mükemmel görünüyorsun, tam olarak olduğun gibi."

Bir zamanlar bu spor salonuna güzel görünerek girmeyi, Luke'un hoşlandığını düşündüğüm kızlara benzemeye çalışmayı hayal ederdim ama şu anda karşımdaki yakışıklı adamın beni olduğum gibi kabul ettiğini hissediyorum.

Şimdi o adam benimle buluşmak için sahnenin bir tarafındaki merdivenlerden iniyor, kabarık köpeği kollarımdan alıp yere indirirken bana gülleri uzatıyor. Sanırım sorun değil, çünkü nereye gidecek ki? "Ben buradayım Mags," diye mırıldanıyorum sesimi duysun diye.

"Merak etme Maggie," diyor Luke. "Hiçbir yere gitmiyor. Biraz geç kalmış olsa da sonunda olması gereken yerde." Sonra bakışlarımla buluştu. "Gelmeyeceksin diye korkuyordum."

"Kutuyu kontrol etmedim, çok yoğunduk."

"Belki de kutuya tekrar güvenmek kötü bir fikirdi, ama... sadece doğru hissettirdi."

"Doğruydu," diye onu temin ediyorum. "Ama şu anda ulaşım imkânım da yok - arabam tamirde."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin, aslında bunu biliyordum ama o kadar gergindim ki tamamen unutmuşum."

Şaşırmış görünüyor. "Gergin miydin?"

Sanki bu bana mantıklı gelmeliymiş gibi başını sallıyor. "Beni itip duran bir kadın için büyük bir oyun oynadığımda, çünkü gönderdiği tüm açık mesajlara rağmen hala ondan vazgeçmeye hazır değilim... evet, bu beni sinirlendiriyor."

Gözlerinde parlayan kırılganlıkla birlikte bu sözler bana bir zamanlar onu nasıl yanlışlıkla ektiğimi, babasının oyunlarına nasıl gelmediğini ve tüm bunların onu nasıl reddedilmiş hissettirdiğini hatırlatıyor. Böyle hissetmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. "Lütfen senin için her zaman geleceğimi bil," diyorum ona. "Zorunda kalsam bile..." Kendime bakıyorum. "...Gömleğimde lekeler ve saçımda buzlanma var."

Ama o sadece gülümsüyor ve "Benimle gel." diyor.

Elimi tutarak beni merdivenlerden yukarı ve sahneye doğru götürüyor. Oraya vardığında buketi kollarımdan alıp portatif bir hoparlörün bulunduğu küçük bir masaya bırakıyor, ardından telefonunu çıkarıp birkaç tuşa basıyor. Hoparlörden Chris de Burgh'un "Lady in Red" şarkısı çalmaya başlıyor.

Luke elini uzatarak "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu.

"Hatırladın mı?" Şarkı hakkında fısıldıyorum. "Bunca yıldır mı?"

"Her zaman dans etmem gereken kızla ilgili hiçbir şeyi unutamadım."

Ve sonra yaptığımız şey bu - dans ediyoruz. Konuşmuyoruz. Sadece ailem için çok anlamlı olan aynı şarkıda sallanıyoruz ve ben bu şarkının artık benim daha da büyük bir parçam olmasına izin veriyorum. Şarkı, bir erkeğin birlikte olduğu kadının güzelliğine kapılmasıyla ilgili ve Luke birlikte hareket ederken bana bakarken sevgisi inkar edilemez - kremaya, lekelere rağmen. Gözleri bana kendimi bildiğimden daha güzel hissettiriyor.

Ağzı benimkiyle buluştuğunda, ona doğru eriyorum, buna yol açan her şeyi unutuyorum, tamamen o ana dalıyorum. Deri, şeker ve eski tribünler gibi kokular alıyorum. Şarkıda ve bana yaslanan bedeninin sıcaklığında kayboluyorum. Onu aptallık etmişim. Gelecek ne getirirse getirsin ya da getirmesin, sadece bu an bile her türlü riske değer.

Öpüşmeye ara verdiğimizde yüzünü bana yaklaştırarak fısıldıyor: "Tadın her zaman pişirdiğin şeyler kadar tatlı."

Ve ben de kalbimden geçenlerle cevap veriyorum, düzenlenmemiş, filtrelenmemiş. "Gittiğinde seni çok ama çok özleyeceğim Luke. Bu yüzden seni kendimden uzaklaştırdım. Özür dilerim. Dürüst olmalıydım. Hepsini seni özleyeceğim içindi."

"Hayır, Taylor," diyor, "değilsin."

Şarkı sona erip salon bir kez daha sessizliğe bürünürken geri çekilip kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesim yankılanıyor.

"Çok düşündüm," diye başlıyor. "Buradan tekrar ayrılırsam özleyeceğim şeyler hakkında. Atları. Annemi. Eski dostlarım. Çiftlik. Pastanedeki seksi kız." Sonra bana sırtıttı. "En çok da sonuncusu."

Ateşli. Hayatımda hiç kimse bana seksi dememişti. Ama Luke Montgomery dedi. Ve bana az önce söylediği şeyi -aslında önemli olan kısmı- zar zor algılayabiliyorum; ancak sonunda algılayabiliyorum. "Ama... senin işin," diyorum. "Ve Utah'ı *seviyorsun*."

"Evet, öyle," diye kabul ediyor. "Ama burada da sevicecek çok şey var. Sadece çocukken bunu hiç fark etmemiştim. Dur bakalım." Bakışlarını alçaltarak yüzlerimizi yakınlaştırıyor. "O zamanlar sevicecek *bir* şey fark etmiştim, seni. Ama senin fark ettiğini sanmıyordum. Her neyse, belki de yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmiştir. Batıdaki hayatımı sevdim. Şimdi eve döndüğümde hayatımı seveceğim."

Tamam, belki hala bazı şeyleri anlamakta zorlanıyorum ama... "Az önce beni... sevdiğini mi söyledin?"

Kaşları şakacı bir şekilde havaya kalktı, belki de bunu söylemek istememişti. "Evet, sanırım öyle yaptım. Çok mu hızlı?"

"Hayır," diye teminat veriyorum ona, o mavi bakışlara bakarak.

Sonra da güler. "Güzel. Çünkü seni seviyorum, Taylor. Çok eskiden başladı. Ve belki de bu sadece bir tutku, bir karasevdaydı. Ama şimdi seni yeniden tanımak... kalbimi yeniden çaldın. Benden ne istediğini ve kalmak istediğimi anlamam biraz zaman aldıysa özür dilerim."

Omuz silkiyorum, hâlâ onun sıcak kucağındayım. "Şey, bir ay," diye mırıldanıyorum, onu bağışladığım için mutluyum. "Bu makul."

İşte o zaman etrafımızdaki kalpleri görüyorum. Her zamanki gibi değiller - doğada, kumaşa ya da duvarda, dokunabileceğiniz bir şey değiller. Soluk ve yarı saydamlar, yüzüyorlar. Ve belki de onlar

sadece kafamda. Ya da belki de hayatımın en güzel anlarından birinde babamın bana verdiği bir hediyedir.

Luke'a bakıyorum ve "Beni tekrar öper misin?" diye soruyorum.

Bana doğru sırıtıyor. "Bu asla istemen gerekmeyen bir şey. Aslında hazır ol, çünkü o kadar çok öpüleceksin ki bundan bıkacaksın."

"Mümkün değil," dedim

ona. "O zaman bir deneyelim."

BİR YIL SONRA

Taylor

Sweetwater Inn'in en büyük süitinde bir boy aynasının önünde **durmuş**, yansımamı inceliyorum. Gelinliğimi giyiyorum. Ve bugün saçımda krema ya da un yok.

Caroline ve annem biraz önce elbisemi giymeme yardım ettiler ve şimdi yan odada kendileri hazırlanıyorlar ve Maggie'ye gelmiş geçmiş en sevimli kırmızı kalpli köpek elbisesini giydireyorlar. Sadece o anı yaşamak için birkaç dakika yalnız kalmak istedim.

Luke ve ben nihayet o dansı paylaşabildiğimizden beri bu kadar çok şey olması inanılmaz.

Geçtiğimiz Ağustos ayında Sweetheart At Parkı ve Barınağı hizmete açıldı. Şu anda tesisimizde on yedi atımız var ve kış aylarında bile işler canlı kaldı.

Luke'un annesi daha küçük bir yer istediğinde ısrar ederek misafirhaneye taşındı ve kendini mabedin idari işlerine verdi, hediyeelik eşya dükkanını da yönetiyor.

Haziran ayında Sweetwater, Dr. Montgomery'yi onurlandıran bir plaket ve anma bahçesinin ithaf edilmesiyle sona erecek bir geçit töreni ve şehrin dört bir yanındaki etkinliklerle Birinci Yıllık Kalpler ve Atlar Festivali'ne ev sahipliği yapacak.

Umulduğu gibi, Sweetwater'ın Ana Caddesi aniden yeni yaşam belirtileri gösteriyor. Sweet Caroline's ve eczanenin işlerinin artmasının yanı sıra, yakında bir pizzacı açılacak ve bir antika dükkanının da taşınacağı konuşuluyor.

Bu arada, Jasmine Manhattan'da çılgınca toparlanıyor gibi görünüyor ve zaten yeterince mucize gerçekleşmediyse, birkaç ay önce Şükran Günü için evdeyken, kalp şeklindeki drizzle keklerimden birinin resmini şu anda dört milyondan fazla takipçisine gönderdi ve başlıkla dükkana bağlantı verdi: *Tatlı kalplerle dolu koca bir dükkan*. Uzun lafın kısası, Aralık ayındaki yoğun günlerin ardından, şimdi iki yeni tam zamanlı çalışan işe aldım.

Telefonumun odanın öbür ucunda çaldığını duyduğumda aynanın önünden ayrılıp, kış karanlığında hafifçe akan Ohio Nehri'ne bakan büyük resimli pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Telefonu elime aldığımda erkeğimden gelen mesajı gördüm.

Merhaba, bekçisi. Eskiden bana "kalp dileklerinin bekçisi" derdi, ama bu değişti.

"Mihrapta görüşürüz kovboy" diye cevap yazıyorum. Gerçekten, şapka büyüdü

Ben.

Şöyle cevap veriyor: *Vahşi atlar beni sürükleyemez.*

Hayata bir başlangıç yapmak her zaman öyle kalacağı anlamına gelmez ve Yanımdaki masadan kalp şeklindeki düğün davetiyelerimizden birini alırken kalbim hiç olmadığı kadar dolu.

Taylor ve Luke çifti, evlilik yeminlerini ederken sizi de sevinçlerine ortak olmaya davet ediyor.

14 Şubat, saat 7:00'de

Sweetwater Inn

873 Main Street

Sweetwater, KY

Pembe ya da kırmızı giyin ve romantik şarkılar eşliğinde yavaş dans etmeye, Sweetheart Bake Shop'tan kalp şeklinde düğün pastası yemeye ve mutlu çift için Sevgililer Günü dileklerinizi onları getiren kalp şeklindeki kutuya bırakmaya hazır olun Ta ki bunun sonsuza dek olması gerektiğini anlayana kadar.

Ayrıca Toni Blake tarafından

Kutu Kitaplar

[Düğün Kutusu Noel](#)

[Kutusu Sevgililer](#)

[Kutusu](#)

Yaz Adası üçlemesi Kalan

Kişi

Veren Kalp

Sakladığımız Aşk

Gül Kardeşler Üçlemesi

Fırça Darbeleri

Ökseotu

Kalp İpleri

Mercan Koyu Üçlemesi

Tek İstedğim Sensin

Cesaretin Varsa Sev Beni

Beni Sonuna Kadar Götür

Kader Serisi Pervasız

Bir Yaz

Şeker Deresi

Whisper Falls

Holly Lane

Willow Springs

Yarım Ay Tepesi

Destiny'de Noel

Destiny'ye Dönüş

Bağımsız Romanlar

En Çılgın Düşler

Kızıl Günlük

Gizli Sevgiliye Mektuplar

Tempt Me Tonight Swept

Away

Mandy Projesi

Mükemmel Hata

Hafta Sonu Karısı

The Bewitching Hour

Yan Kapıdaki Adam

Külkedisi Şeması

Yazar Hakkında

Toni Blake'in yazma aşkı beşinci sınıfta bir kompozisyon yarışmasını kazanmasıyla başladı. Kısa bir süre sonra, on dokuz defter sayfası uzunluğundaki ilk romanını kaleme aldı. O zamandan beri Toni, otuzdan fazla çağdaş aşk romanının RITA™ adayı yazarı oldu, kitapları Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü ve Bookseller's Best Ödülü'nü aldı ve eserleri *Cosmo*'da yayınlandı. Orta Batı'da yaşayan Toni seyahat etmekten, el işi yapmaktan ve açık havada vakit geçirmekten hoşlanıyor.

www.toniblake.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.